

Giới thiệu Mấy Thằng Kia, Mau Biến!

Truyện kể về hai anh em nhà khoa học Win nổi tiếng thế giới. Nhưng không ai biết rằng đằng sau hào quang ấy của họ là cả một tuổi thơ đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thằng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hai anh em nhà Win là hai anh em song sinh có trí tuệ vượt người. Cả hai đều là nhà khoa học lừng danh nhất thế kỉ bây giờ nhưng đáng tiếc đều có một tuổi thơ không mấy đẹp.

Người em Windy và anh trai Winter sinh ra trong một gia tộc cổ, tại đây những người trong dòng tộc tin vào lời nguyền ma quỷ này nọ khiến hai đứa trẻ vừa sinh ra đã phải chia cắt.

Người anh Winter được ở lại nhưng em gái phải chết, mẹ của cả hai không nỡ liền mạng con gái nhờ người chăm sóc hộ. Nhưng rồi bị phát hiện, bà ở lại cầm chân những người kia cho hai anh em chạy thoát.

Mãi sau này, cả hai khi đã lớn quay về trả thù và giết hết những người trong gia tộc đó khi mới 15 tuổi.

Bây giờ cả hai đã 20 tuổi, có tương lai vang danh khắp thế giới. Một trong những tỷ phú có gia tài kếch xù.

Trong một căn biệt thự, có hai anh em đang miệt mài chế tạo cái gì.

- Anh hai à, giờ ta làm gì đây? - Windy quay qua hỏi người anh của mình.

- Ồ, anh chả biết nữa. Không có ma nào chịu thử nghiệm cỗ máy xuyên không gian mới của chúng ta hết.

- Vậy giờ mình đi bắt người đi, không chịu thì đập cho vài phát là nó im à.

- Bậy, mạng tội lắm!

- Cái gì, chính anh là người ra đề xuất đầu tiên không phải sao?

- Ồ, nhưng mà cỗ máy tuyệt vời thế này sao không đưa nào chịu thử hết vậy? - Winter gãi đầu cười.

- Hay mình thử anh hai. - Đôi mắt cún con.

- Bậy, cỗ máy này lỡ có gì là mình chết đó.

- Nhưng mà thử thôi có chết đâu. Không phải anh nói nó rất hoàn hảo sao? Mau lại đây! - Chưa kịp để ông anh của mình nói gì, Windy đã vơ đại cuốn tiểu thuyết gần đó nắm tay ông anh lôi vào máy ngồi.

[Chương trình xuyên không số 2000 bắt đầu. Người xuyên Windy, Winter] - Tiếng cỗ máy vang lên và bầu trời trắng xóa hiện ra.

[Ting! Đã xuyên, xin chúc mừng!] - Tiếng hệ thống vang lên đánh thức cô và anh.

-----Dãy phân cách không gian-----

- Ui da! Cái hệ thống chết tiệt, dám quăng mẹ mi như quăng c** vậy! - Windy tỉnh dậy ngược nhìn xung quanh, đây là bệnh viện.

- Nè! - Bỗng từ đằng sau một cánh tay chạm vào cô.

- Hử? - Cô quay qua sau lưng thì bắt gặp ông anh mình. Mà ông bây giờ giống cái gì ấy, à ma. Chân không có, bóng cũng không, chỉ có cái mặt cùng cái thân trên, còn bay lơ lửng nữa chứ.

- Hử cái gì, em xem em làm gì anh này? Từ một con người xuyên qua thành hồn ma không nơi nương tựa là sao! - Winter bức tức la lên.

- Em nào có biết, cũng tại anh nói nó hoàn hảo chứ bộ. Suy cho cùng đó là lỗi tại anh. - Cô không chịu thiệt cãi lại.

- Dừng lại, không cãi nữa. Xuyên cũng xuyên rồi, bây giờ anh là hồn ma còn em là ai?
- Em không biết, đây hình như là bệnh viện thì phải. - Cô nhìn đảo dác xung quanh. Hờ, xem thân chủ này cũng rất giàu có, đây là phòng vip đó, sau này không lo ăn uống rồi.
- Vậy mau tìm xem xung quanh có gì không? - Winter bắt đầu hành trình tìm đồ bằng cách bay lòng vòng xung quanh.
- Ý, có gì nè! - Bỗng anh hét lên làm cô giật mình suýt té.
- Anh hai, anh thấy gì vậy?
- Một tấm thẻ, hình như là thẻ sinh viên.
- Đâu đâu, đưa em! - Cô nhanh chóng vồ lấy tấm thẻ trên tay anh. Do là linh hồn nhưng anh hoàn toàn có thể chạm vào mọi thứ kể cả con người, còn có thể nhập hồn vô bất cứ ai nữa.

Trương Mỹ Tuyết.

18 tuổi.

Học sinh trường *****

- Anh hai ơi. - Cô thẫn thán khóc sau khi đọc xong tấm thẻ.
- Chuyện gì vậy em gái yêu?
- Hình như em nhập vô trúng cái cô nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết mới mua zòì.
- Ồ, thế kết cục nhỏ như thế nào hả em? - Anh mắt lóe sáng khi thấy người gặp nạn.
- Vô cùng tệ thảm, sau khi hại nữ chủ suýt chết thì bị đám nam chính chinh lên chinh xuống, khóc không ra nước mắt.
- Đám nam chính?
- Thì trong truyện này, đặc biệt hơn là có những 6 thằng nam chính lận. Kết cục, nữ chủ cùng các nam chính sống hạnh phúc bên nhau.
- Chắc chắc, vậy chắc trong cái nhà đó toàn giấm chua không em nhỉ? - Winter xoa cằm nói.
- Không quan tâm. Điều em quan tâm nhất là em sắp chết rồi, huhu!
- Yên tâm, có anh ở đây không ai ăn hiếp em được đâu.
- Anh chắc chứ?
- Chắc, bây giờ mau đi ngủ đi! - Anh đỡ dành cô rồi đắp chăn cho cô ngủ. Từng hành động đều cứng nhắc nhưng tràn ngập yêu thương khiến người ta ghen tỵ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thằng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Sau khi tỉnh dậy cũng là một ngày mới, quay qua quay lại vẫn là cái căn phòng lúc tối và anh trai song sinh thân mến vẫn là một hồn ma bay lẩn quẩn trong phòng.

- Anh hai. - Cô ngồi dậy kêu cái người nhân rồi không có việc gì làm kia.
- Chuyện gì em gái cưng?
- Theo anh em nên làm sao đây? Máy thằng nam chủ tên nào cũng không phải dạng vừa đâu! - Cô thở dài cho số phận của mình.
- Đã nói là còn có anh đây mà, lo gì!

- Anh bây giờ ngay cả thân xác cũng chưa có lấy gì chuyện bảo vệ em
- Vậy cho anh mượn thân xác dê!
- Mơ đi, mà em cũng còn chưa xem nhan sắc cô gái này ra sao? - Vừa nói cô vừa vén chăn lên bước vào nhà tắm.
- Ô MAI CHUỐI! - Đứng trong nhà vệ sinh cô hét lên khiến ông caca hoảng loạn chạy vô.
- Có gì sao?
- Con nhỏ này đẹp quá dê! - Cô nhìn ngắm nhan sắc của mình thốt lên một câu khiến ông suýt chút té chết.

- Thì biết nó đẹp nhưng có cần làm quá thế không? - Ý nghĩ của mỗ nam nào đó.

Vừa bước ra từ nhà vệ sinh thì ngoài cửa đột nhiên bật mở, hai nữ một nam bước vào phòng trước con mắt kinh ngạc của mỗ nữ mang tên Trương Mỹ Tuyết.

- Who are you? - Cô theo quán tính hỏi trước hỏi. Cô quên đây không phải là đất nước mĩ mà cô đang sinh sống.
- Chị à, chị đang nói gì thế? Chị không nhận ra em sao? - Cô gái đứng kế bên người phụ nữ có tuổi nói.

Ngây thơ lác đầu.

- Tiểu Tuyết của mẹ, con làm sao thế này! - Người phụ nữ kia đột nhiên bay tới ôm cô. Thì ra là mẹ của nguyên chủ, vậy người kia chắc là em họ thân yêu của cô rồi. Chẹp, nhìn cũng xinh phết chứ bây nhưng vẫn còn thua xa chị nha em! (au: tự luyến nặng)

- Ô, cô là ai? - Cô vẫn tiếp tục ngu ngơ hỏi, lỡ già rồi thì già luôn cho trót.

- Mẹ là mẹ con đây mà tiểu Tuyết, con không nhớ gì sao?

Tiếp tục lác đầu.

- Bác sĩ Du, xin cậu hãy khám giúp con gái tôi. Nó chỉ chịu nghe cậu thôi! - Bà gần như hoàn toàn sụp đổ đau khổ cầu xin người bác sĩ trẻ kia.

- Di à, di bình tĩnh đi. Thành ca, mong anh giúp chị với. Em biết hằng ngày anh rất ghét chị nhưng mong anh hãy niệm tình em giúp chị đi. - Cô gái kia tỏ vẻ yếu đuối, hiền lành, thực nữ bước tới an ủi mẹ cô. Ôi thánh nữ như vậy, còn thân thiết như vậy thì chắc chắn là nữ chủ kiêm em họ thân yêu của cô Phan Linh Linh.

Mà công nhận đúng là nữ chủ nha, được bàn tay vàng che chở, tuy là bạch liên hoa yếu ớt nhưng lại sở hữu thân hình quyến rũ 3 vòng chuẩn không cần chỉnh. Còn cô, chỉ được cái mặt đẹp trong khi thân hình thì.....đau lòng. Tại sao ngực của cô ta cúp D trong khi của cô chỉ có cup B là sao?

- Trương phu nhân, người yên tâm mau cùng Linh nhi về giữ sức khỏe đi. Ở đây có tôi lo được rồi. - Tên kia nói, ánh mắt nhìn vào cô ta tràn đầy nhu tình, sùng nịnh khiến cô ta thẹn thùng đỏ mặt.

Này, chỗ này có người già và trẻ em đó, muốn tỉnh tò thì ra ngoài khiến chỗ nào yên tĩnh hãy thể hiện. Làm tan nát con tim mỏng manh của những cô gái F.A đó.

Sau khi nữ chủ cùng mẹ cô về thì mỗ nữ nào đó tiếp tục lơ đãng nhìn về phía anh trai yêu dấu của mình, dùng thần giao cách cảm nói chuyện.

- Cô định giờ trò gì tiếp đây, Trương Mĩ Tuyết. - Hấn lạnh giọng nói.

Cô đang chém với caca ngon lành bị hấn kéo về thế giới đời thực, quay qua nhìn hấn bằng con mắt không hiểu cô hỏi.

- Anh là ai? Biết tôi sao?

- Cô định giờ trò mất trí à. Hay định lạt mềm buộc chặt, chiều đó với tôi không ăn thua đâu. - Hấn nói còn khuyến mãi thêm nụ cười khinh bỉ.

- Lạ cha, lần cuối con hỏi cha. Cha là ai, quen con sao? - Cô thật không hiểu hấn nói gì hết, biết là hấn quen nguyên chủ đi nhưng rốt cuộc hấn là ai mới được.

- Cô thật sự không biết tôi? - Hấn nhú mày hỏi.

Gật đầu như mỗ thóc.

- Vậy tôi nói lại với cô, tôi chính là Du Kim Thành, người cô hao tâm tổn sức bày kế leo lên giường đây.

Vẫn ngu ngơ không hiểu chuyện. Cô chính là không muốn hiểu chuyện, xuyên vô con nhỏ nữ phụ nào tàn thì thôi còn gặp nam chủ ngay ngày thứ 2 xuyên qua nữa chứ. Cô xui thế sao!?

- Hờ, vậy tôi là ai? Người đó là ai? Cô gái lúc này là ai?
- Cô là Trương Mĩ Tuyết, người lúc này là mẹ và em họ cô. Cái người mà cô luôn muốn hãm hại, ganh ghét vì tôi yêu cô ấy và ghét cô.
- Thần kinh. - Cô bĩu môi nói nhỏ, hần nghĩ mình là ai mà cô phải yêu chớ. Cô ghét hần còn không kịp nữa kia.
- Cô nói tôi thần kinh sao? - Không hiểu sao, với cái âm lượng cực kì nhỏ mà hần vẫn có thể nghe thấy.
- Không, không có! - Cô như đứa trẻ làm sai lắc đầu liên tục khi thấy mắt hần híp lại nguy hiểm.

Mà Du Kim Thành đứng một bên thấy hành động này cảm thấy vô cùng đáng yêu. Kí lại đầu mình một cái, hần thầm nhủ sao người phụ nữ này có thể dễ thương được, chỉ có Linh nhi của hần mới dễ thương thôi.

- Bác sĩ Du này, chừng nào tôi mới xuất viện được thế. - Cô ghét mùi thuốc sát trùng lắm nha.
- Không biết, tùy vào tình trạng của cô. - Hần bình tĩnh nói.
- Vậy cảm ơn nhiều nha! - Cô cười híp mắt dễ thương nói.
- Được rồi, cô nghỉ ngơi đi. - Hần đồ mặt quay đi ra ngoài, ổn định lại cảm xúc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Sau khi không tiễn hần ra đi cô quay về bộ dáng bất cần đời nói chuyện với ông anh trai.

- Chắc, cũng tiếc ghê ha. Hần trông cũng đẹp zai vậy mà cuối cùng chui lọt vô hậu cung nữ chủ. May là em còn anh trai xinh zai không thua kém gì ở đây. - Cô làm bộ đáng tiếc nuối nói.
- Vậy thì lợi dụng nhan sắc, thừa thắng xông lên! - Ông cổ vũ.
- Thôi đi, đừng vô nam chủ phiền phức lắm. - Cô lấy một trái táo cắn nhai, tay mở ti vi lên xem.
- Sắp tới em định làm gì? - Winter hỏi.
- Làm sâu gạo trốn trong nhà hưởng thụ vinh hoa phú quý, tránh xa nam nữ chủ.
- Vậy con ta thì sao? Ta không lẽ phải làm hôn ma suốt đời. - Anh úy khuất chỉ mình nói.
- Hờ cũng có lí, vậy để em xin ra nước ngoài du học tiện thể tìm thân xác cho anh.
- Vậy chừng nào em xuất viện? Em tính ở đây chơi với nam chủ à.
- I don't no. Để mai em sẽ sử dụng tuyệt chiêu cầu xin mama xuất viện. Ở đây có ngày chết dễ như chơi.
- Anh đồng ý với em.

Thế là không hiểu sao kể từ ngày hôm đó, có một động lực khiến tên bác sĩ mang tên Du Kim Thành ngày ngày ghé qua phòng bệnh của cô, nào là khám tổng quát, chụp não,..... Khiến mẹ nữ vô cùng điên đầu, đã vậy hần còn làm cách gì khiến mama không nghe cô, bắt cô nằm đây ngày ngày húp cháo đến chán. May mắn cô vẫn còn caca thân yêu kề bên nói chuyện, chém gió nếu không cô sẽ sẽ cắn lưỡi tự tử.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, cô với ông anh quyết định chơi dữ một phen, cho ông nhập vô thân xác nữ phụ này cùng cô. Cảm giác quả thật rất bình thường, ngoại trừ chuyện cả hai phải phối hợp điều khiển thân xác mất nguyên buổi thì chả có gì hay xảy ra. Nhắc mới nhớ, hôm nay hình như là bà nữ chủ đại nhân đến thăm thì phải. Chẹp, nhớ lại bộ ngực đó quả là rất ghen tỵ, ông trời bất công.

- Chị ơi, chị xem ai tới thăm chị này! - Bà nữ chủ tay trong tay với thằng nào đó bước vô bệnh viện. Chắc, đúng là hào quang nữ chủ vạn người mê, đi đâu cũng có trai đẹp bám theo.

Liếc nhìn cô ta một cái, cô gạt đầu sau đó tiếp tục cặm cụi đọc sách.

- Chì! Chì bị sao vậy? - Cô ta đột nhiên hét lên rồi chỉ vào mặt cô. Theo thói quen, cô mệt mỏi đi tìm cái gương soi mặt và.....

- AAAA! - Một giọng hét vô cùng “nhỏ” vang lên khiến Du Kim Thành cùng mama vừa bước tới ngoài cửa vội bước vào.

- Tiểu Tuyết, con làm sao vậy? - Mẹ cô hét hoảng khi nhìn thấy cô. Hai tên soái ca kia tuy không nói gì mấy nhưng trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

- M.....mẹ...Khuôn mặt của con. - Cô lấp bắp chỉ mặt mình nói. Bây giờ trông cô rất giống quái nhân, một mắt tím một mắt màu hổ phách, tóc một nửa màu tím, nửa kia thì màu xanh lam.

-----Cuộc trò chuyện linh hồn trong suy nghĩ-----

- Anh hai, mặt em biến dạng rồi!

- Anh cũng thấy chứ đâu có mù. - Winter cũng hét hoảng không kém khi thấy gương mặt đỏ trong gương.

- Mà suy nghĩ kĩ lại thì mái tóc xanh lam này không phải giống màu tóc của anh sao? Còn đôi mắt cũng vậy, mắt của anh cũng có màu hổ phách.

- Vậy không lẽ.....- Anh nhú mày dè chừng giữa chừng.

- Chắc là do có hai linh hồn cùng trú ngụ một thân xác nên nó mới biến đổi như thế. - Mỹ Tuyết xoa cằm nói.

- Cái này hay à nha, em không thấy thú vị sao? - Anh mặt hớn hờ nói.

- Me too! Vô cùng thú vị. Chỉ nghĩ tới cảnh mọi người nhìn em là thấy vô cùng thú vị! - Mỗ nữ nào đó cũng như anh trai điên của mình. Không những không lo mà còn thấy mới lạ, vui vẻ.

-----Hiện tại-----

Trong khi mọi người đang hét hoảng, mỗ nữ nào đó từ vô hồn bỗng nở nụ cười vô cùng tính kế. Giống như vừa tìm ra thứ gì mới khiến mọi người trong phòng đổ mồ hôi lạnh.

- Huhu, tiểu Tuyết con gái yêu của ta. Có sao con phải hứng chịu những việc này cơ chứ! - Mẹ cô tưởng cô sốc quá hóa điên nên vội bay tới ôm cô vào lòng.

- Mama à, con có sao đâu? Mà cái vụ này hay lắm đó. Mama thử nghĩ xem nếu con là một trong những người có đột biến gen! - Cô hào hứng nói suy nghĩ của mình ra, còn đưa tay lên vui vẻ như một đứa trẻ con.

Mọi người bất động.

- Phi! - Một giọng cười được kìm nén nhưng vẫn phát ra với cường độ cực nhỏ, tuy nhiên cô vẫn nghe được. Liếc mắt về phía hai mỗ nam đang đứng nhìn mình đằng kia, cô phồng má giận dữ.

“Cười gì chứ, ta đây bình thường nhá!”

Hành động đó càng khiến cô thêm đáng yêu, Du Kim Thành không kìm nổi bước tới xoa đầu cô nói.

- Biết rồi, biết rồi!

Cô vội né đầu tiếc thương cho mái tóc mới của mình. Lần nào hấn cũng xoa đầu cô hết, trong hơn 1000000 chứng minh của hai anh em cô, một trong đó có ghi nhớ rằng “Đừng xoa đầu nếu bạn không muốn lùn đi”. Bất mãn trước hấn, cô bĩu môi ủy khuất nói.

- Bác sĩ Du, xoa đầu hoài sẽ không cao lên!

Bỏ mặt lòi than thở của cô, hấn cứ hành hạ mái tóc yêu dấu đến khi thành ổ quạ mới chịu.

- Theo như tôi thấy, có lẽ sau tai nạn đó, vết thương đã bị nhiễm một loại virus nào đó nên bây giờ mới có tình trạng như bây giờ. - Hấn quay ra nói, còn xoa cằm suy tư.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

- Không cần đâu! Con ở bệnh viện mấy ngày nay rồi, con muốn về nhà cơ! - Trước lời nói kia cô bất bình lên tiếng.
- Không được đâu tiểu Tuyết, lỡ như con bị gì thì sao? Lỡ như cái đó mà là virus thì rất nguy hiểm - Mẹ cô vội lên tiếng ngắt lời.
- Có sao đâu? Cho con về đi mà! - Cô bay tới làm nũng với mẹ, dùng đôi mắt cún con khiến mấy ai xao động.
- Không được đâu, tính mạng của con bây giờ vô cùng quan trọng phải ở đây cho bác sĩ Du chăm sóc.

-----Cuộc trò chuyện linh hồn-----

- Anh hai, bây giờ làm sao đây? - Cô đau lòng hét âm lên.
- Bình tĩnh, sử dụng hết kế sách lúc trước của em đối với anh hai thử xem.
- Dạ!

Sau một hồi ăn vạ, khóc lóc, làm nũng, đập bàn đập ghế, đòi sống đòi chết cuối cùng mama đã cho cô đi về nhưng với điều kiện nếu có triệu chứng gì phải lập tức ở lại bệnh viện đến khi hết bị mới thôi. Dù cực kì không muốn nhưng cô đành gật đầu vì sự kiên quyết của mama yêu dấu.

- Ô mà này giờ mới thấy. Anh ta là ai vậy, bạn trai của em hả Linh Linh? - Cô ngây thơ chỉ mặt hắn nói.
- Dạ, đây là bạn trai của em. Tên là Diệp Phong, là con trai của chủ tịch tập đoàn bất động sản lớn nhất nước Z này. - À ta thấy cô hỏi, bước tới tay trong tay với hắn.

Cô thầm bĩu môi, nữ chủ đây là muốn khoe với chị hả cưng, không có cửa. Mà hắn tên là Diệp Phong, nam chủ thứ 2 trong hậu cung nữ chủ thì phải. Chẹp, nhìn tướng cũng được, gia thế không tồi, mỗi tội cô không thích trẻ con chưa lớn đâu.

- Xin chào. Rất vui được làm quen! - Thấy cô nhìn hắn đánh giá sau đó quay ngoắt đi, hắn đưa tay ra chào với ý định làm quen.

Cô cũng không phải hạng kiêu căng gì nên nhún vai đưa tay ra bắt lại nhưng kết quả ngoài dự tính, hắn bỗng dưng không thèm thả tay cô ra. Có lẽ cô không biết, lần đầu gặp cô đúng là hắn có hơi xa cách, sau khi thấy được vẻ đáng yêu đó thì ngay lập tức trong mắt hắn tự động phác họa khuôn mặt xinh đẹp nếu không bị biến màu kia.

Mà ông anh trai thấy tay em gái mình bị nắm lại, đối tượng cũng không chịu buông tha + cái bệnh siscom bỗng dưng tái phát, lập tức không chút lưu tình giựt tay ra, hừ lạnh trong lòng.

- Xin chào, em rể! - Cô cố tình nhấn mạnh chữ em rể, xem khuôn mặt thẹn thùng của nữ chủ mà tặc lưỡi. Da mặt quá mỏng!
- Phải rồi, không phải anh hôm nay nói đưa em đi chơi sao Phong? Thưa dì, chị em đi! - Cô ta tự nói tự diễn sau đó thân mật nắm tay hắn kéo đi.

Cô cũng tổng khứ cái của nợ trong người ra, những nét dị nhân biến mất, cô lại là thiên thần quyến rũ lòng người.

- Mama, vậy con về ngay hôm nay được chưa?
- Được thôi, để mẹ đi làm đơn xuất viện cho con.
- Dạ! - Cô mỉm cười tươi rồi đuổi mẹ với tên phiền phức kia đi. Thay đồ, dọn đồ một chút rồi cùng caca tạm biệt phòng bệnh quay gót bước đi.

-----Dây phân cách tương lai-----

Sau khi dây đưa một hồi, cô bước theo mama ra về căn nhà yêu quý. Trên đường đi cô tranh thủ tâm sự (bằng thần giao cách cảm) với caca yêu dấu về cốt truyện. Câu chuyện này có tên là “Tiểu bạch thỏ đáng yêu” tên nghe thật là hay và thuần khiết nhưng trớ trêu thay lại có vô số cảnh ngược máu me vô cùng (au: khụ, ta không có viết H, càng không biết viết nên truyện của ta không có H nhé). Cô nữ phụ này là một ví dụ thực tế. Là nữ phụ có kết cục vô cùng bi thảm, từ khi sinh ra ba với mẹ đã không yêu thương gì nhau, chỉ đến với nhau qua vật chất, của cải. Ngoài mặt thì vợ yêu, ông xã nhưng khi nhìn vào thì mỗi người một hướng. Ông cha Trương Vũ Tài chỉ biết đi bỏ bịch, uống rượu, thậm chí còn rước thêm vợ mới vào nhà, xét qua lại chỉ có mẹ cô là tôn trọng nhất, thật ra bà vô cùng yêu ông đến khi bị phản bội. Mẹ cô Phụng Nhật Hoa có gia thế lớn hơn ông ta rất nhiều nhưng vì yêu nên đã để ông ngoại giữ hết số gia sản, quyền lực đó. Ông ta không biết chuyện, ngủ với bà mẹ kế kia rồi sinh ra nữ chủ đại nhân. Vì không muốn cô ta bị kì thị bởi gia tộc nên ông ta đã nhờ ông bác hai của bà ta nuôi hộ. Mãi đến sau này, ông ta vu cho cô là con gái hoang còn nữ chủ là gái ruột, mọi người không hay biết chỉ nghe rồi chỉ trích cô, mẹ cô cũng không nói gì chỉ lặng lẽ im lặng vì sợ con gái bị hại chết. Mà trong nhà nội ai cũng biết nhưng chẳng thèm nói, họ nghĩ rằng bà mẹ kế xuất thân từ bar kia có gia thế to lớn trong khi đó mẹ cô là công chúa Phụng gia, một gia tộc lớn nằm trong top những gia tộc đứng đầu lại bị chê là nghèo hèn. Đơn giản vì khi bà lấy ông ta, muốn thử lòng ông ta nên giả vờ mình chỉ là cô gái nghèo từ quê lên. Bà đúng là giả rất giống nhưng cái khí chất cao quý cùng vẻ đẹp sắc nước hương trời thì không ai có thể so sánh.

Mà theo cốt truyện thì chắc bây giờ là sau 1 tháng khi tin đó được đưa ra ngoài, nguyên chủ quá sốc trở nên ganh tỵ với nữ chủ. Ba lần bảy lượt đi hãm hại, bày trò bắt nạt nữ chủ khiến mọi người tẩy chay.

- Hào, nếu vậy ta sẽ từ từ chơi đùa với các người. - Tiếng một hồn ma nào đó vang lên trong không khí.

Trong truyện có chỗ bị sai đã được chỉnh lại một chút. Mọi người lưu ý đừng hỏi. Thật ra cũng chỉ là chỗ tên truyện gốc bị ghi sai là bạch liên hoa nên ta sửa lại là tiểu bạch thỏ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chiếc xe lăn bánh tới một căn biệt thự xa hoa lộng lẫy thiết kế theo kiểu châu Âu.

Bước vào căn nhà, một người đàn ông cùng người phụ nữ đang ngồi ở phòng khách, còn có nữ chủ đại nhân cùng em rể nữa chứ. Cô với mẹ bước vào, họ vẫn cứ nói chuyện như không có gì xảy ra, mà hình như tên Diệp Phong kia đang nhìn cô thì phải. Chắc không có đâu, hẳn là đang quan sát căn nhà thôi.

Mà nếu như Diệp Phong biết được suy nghĩ này của cô chắc sẽ té nhào xuống đất. Rõ ràng hẳn nhìn cô chăm chăm thế kia mà cô lại nói hẳn quan sát căn nhà hẳn đã ra vào hơn chục lần. Từ khi cô bước vào, hẳn đã nhìn cô đến thất thần. Đùng là khi ở bệnh viện hẳn đã tưởng tượng ra khuôn mặt xinh đẹp của cô nhưng chứng kiến tận mắt còn bất ngờ hơn.

- Xin chào Mỹ Tuyết tiểu thư! - Hẳn nọ nụ cười quảng cáo kem đánh răng thường thấy trong ti vi. Và mỗi nữ nào đó xoa cằm, tính xem nếu hẳn đóng quảng cáo kem đánh răng một ngày chắc chừng khoản 10 hộp đồng, rồi đến tiền và....nói chung là suy nghĩ trên trời dưới đất.

- A chị, chị về lúc nào thế, sao không nói để em ra đón! - Phan Linh Linh thấy cô liền tỏ vẻ thân thiết tới ôm lấy tay cô mỉm cười.

- Hừ, về rồi sao? - Ông cha thân mến của cô thấy cô như thấy kẻ thù không bằng, trước khi nói còn hừ một cái rõ phiền.

Mẹ cô không nói gì, ánh mắt chưa xót nhìn ông ta nhưng mặt lại lạnh lùng. Phụ nữ là vậy, họ yêu một người thì sẽ sẵn sàng thay đổi tất cả vì người đó, từ tính cách đến bề ngoài. Nhưng đừng khiến họ bị phản bội nếu không cảm xúc duy nhất bạn thấy được từ họ chính là lạnh lùng, bất cần.

- Em không đi chơi với Diệp Phong sao? - Cô hỏi.

- Hôm nay anh ấy định đưa em đi xem khu resort mới mở của Diệp gia nhưng rồi nửa đường anh ấy nhận được tin nhắn bảo rằng có trục trặc nên tạm thời đưa em về nhà.

- Ồ. Vậy chị lên lầu. - Cô không nói gì chỉ lặng lẽ rời đi bước về phòng.

Căn phòng của nguyên chủ có màu đỏ, xung quanh mọi thứ đều đỏ chót, lại còn thêm những bộ đồ không hở này thì hở nọ cũng màu y chẳng. Vuốt mặt một chút, cô quay qua hỏi anh hai.

- Anh hai, em thắc mắc không biết nguyên chủ có phải là nóng quá rồi không?

- Hờ, anh không biết lắm nhưng theo ý kiến riêng của anh thì cô gái này hoàn toàn trái ngược chúng ta.

- Lạ chúa, em có phải nên chuyển ra ngoài không đây?

- Hay đấy, đỡ phải cùng nhò mít ướt kia chạm mặt một ngày trên 3 lần.

- Vậy để em đi xin phép mẹ với ông ta cái. Dù sao thì giờ nguyên chủ cũng vẫn còn sống dựa vào ông ta.

Nói rồi cô không chút chần chừ quay gót cùng ông anh ma quái kia bước xuống lầu. Bước xuống dưới thì thấy mọi người đầy đủ trên phòng khách chỉ thiếu mỗi cô, mẹ cô mặt lại rất căng thẳng.

- Trương Vũ Tài, ông nói vậy là ý gì? Sao lại muốn hủy hôn ước giữa Tuyết nhi với Bạch gia chứ! - Mẹ cô quát to.

Bạch gia? Chắc là nam chủ Bạch Thượng Thiên đây mà. Theo nguyên tác thì lần này ông ta muốn hủy hôn giữa nguyên chủ với tên nam chủ kia. Nguyên chủ một mực không chịu đời sống chết giữ lại hôn ước, sau đó thì trong bữa tiệc nào đó chính nam chủ Bạch Thượng Thiên đã bước lên bày tỏ tình cảm của mình với nữ chủ đại nhân, từ bỏ hôn ước với nguyên chủ khiến cô ấy quá sốc bay tới đánh nữ chủ mà bạch liên hoa yếu ớt lại ủy khuất không chống trả cản rằng chịu đựng khiến đàn nam chủ xót xa vô cùng, nhào vô đẩy nữ phụ ra tát hẳn một cái thật đau và.....vô cùng đau đớn.

- Mẹ, mọi người đang nói gì vậy? - Cô thông thả bước xuống nói.

- À Tuyệt nhi đấy à, sao con không ở trên phòng nghỉ ngơi mà xuống đây! - Mẹ cô hốt hoảng quay qua nhìn cô nói.

- Dạ, con có chuyện muốn nói nên mới xuống đây.

- Vậy con mau xuống nói xem có chuyện gì sao? - Mẹ kể Phan Hồng Uyên giả vờ tốt bụng đứng lên gọi cô ngồi xuống.

Không khí bây giờ vô cùng nặng nề, có lẽ vì chuyện lúc nãy đi nhưng mà đúng là cô rất ghét sống trong cái không khí như vậy thế là lên tiếng trước.

- Con muốn chuyển ra ngoài ở! - Một câu nói nhẹ nhàng nhưng khiến mọi người nhìn cô giống như sinh vật lạ.

- Hừ, rốt cuộc cô lại muốn gì nữa đây? Gây bao nhiêu chuyện rồi chưa đủ sao! - Ông cha thân mến lên tiếng đầy khinh ghét.

- Con muốn ra ngoài tự lập chứ không muốn suốt ngày ở trong nhà như vậy nữa.

- Tùy, cô muốn sao thì tùy, chỉ cần đừng khiến tôi ngày càng mất mặt là được. - Ông ta lạnh nhạt nói.

- Tuyệt nhi à, sao có thể chứ lẽ như con có chuyện gì xảy ra thì sao? - Mẹ cô vội can ngăn lại.

- Mẹ à không sao đâu, mẹ nhớ cô gắng giữ sức khỏe nha! Nếu như bị bọn họ chèn ép thì đừng tốn công ở đây làm gì, cứ về nhà ngoại hoặc tới ở với con là được. - Cô nắm tay mẹ nói.

- À còn nữa, về chuyện hôn ước của con với Bạch đại thiếu gia mọi người cứ hủy đi, con không để tâm gì đâu. Xin phép giờ con phải về phòng. - Cô nói một mạch khiến mọi người kinh ngạc sau đó bước về phòng.

Bây giờ cô đâu có rảnh mà ngồi đó tám với họ, điều cô cần làm bây giờ chính là đi tìm nhà, tốt nhất là tìm việc với lại mua mấy bộ quần áo chứ mặc váy không chỉ sợ có ngày cô chết.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sau khi nằm suy nghĩ một chút cô vươn vai đứng dậy chọn một bộ đồ thật thích hợp bước ra ngoài. Vì sợ mấy người kia còn ở dưới nên cô leo cửa sổ đi ra ngoài.

- Cuối cùng cũng được tự do rồi! - Cô hét lên.

- Có mang theo tiền chưa đó? - Winter.

- Dạ rồi, giờ chỉ cần đi tìm nhà thuê sau đó tối nay quay về xin phép đi là được!

- Vậy mau đi thôi.

- Dạ!

Cô và anh đi đến một khu chung cư, nơi này mới được xây lại ở khu bình dân nên chưa có nhiều người tới thuê lắm.

- Dạ cho con tới thuê phòng. - Cô bước vào phòng của chủ khu chung cư mỉm cười lễ phép nói.

- À chào cô bé. Con tới thuê phòng hả? - Bà chủ đang ngồi tính chi tiêu và sổ sách quay qua nói.

- Dạ, con muốn thuê một căn hộ có ban công, khu bếp, phòng khách và phòng ngủ, nhà vệ sinh. Phòng khách với khu bếp nối nhau, không có phòng ăn cũng được, phòng ngủ không có cũng không sao. - Cô nói một mạch hết ý kiến của mình sau đó quay qua nhìn bà chủ cười.

- Ta có một căn hộ như vậy ở tầng 2, có phòng ngủ và phòng khách riêng, phòng bếp thì khá nhỏ và còn có một ban công nhưng chưa xây xong.

- Dạ không sao, có thể cho con đi xem trước không ạ!

- Được thôi.

Bà chủ dắt cô đi xem một căn hộ khá giống với miêu tả. Căn hộ này có phòng ngủ và phòng bếp khá nhỏ nhưng rất thoải mái. Phòng tắm và phòng vệ sinh riêng, ngoài ra phòng khách cũng khá lớn, ban công thì chưa xây lan can nên cô xin bà chủ được sửa lại ban công theo ý mình, đương nhiên tiền là

cô chi trả. Bà đồng ý, dù sao cô cũng nói là thuê ở dài hạn.

Khụ, cô biết tiền không phải của mình nhưng sau này cô sẽ làm việc trả bù lại nha!

Ngay sau đó, cô gọi người tới xây lan can ban công, lắp một lớp cửa kính sau lan can, phần còn lại thì do cô tự làm.

Phải nói là ở đây đúng là làm rất nhanh gọn lẹ, chỉ mới có vài tiếng đã xong xuôi cả.

Nhưng đó là chuyện của vài tiếng sau, bây giờ cô phải đi trả tiền thuê nhà theo tháng. Bây giờ cũng là đầu tháng nên rất tiện.

- Dạ cho con trả tiền thuê nhà.

- Được rồi, tiền thuê căn hộ đó là 4 triệu/tháng.

Cô đưa tiền mặt ra chứ không dám lấy thẻ, vì tài khoản của nguyên chủ là do ông ta cấp tiền mà.

- Bây giờ em tính làm gì nữa? - Anh hỏi.

- Bây giờ em phải đi mua thêm mấy bộ quần áo, còn phải đi tìm việc nữa.

- Nhắm coi có đủ tiền không đó.

- Anh hai đừng lo em mang đủ tất!

Thế là hành trình mua sắm của cô bắt đầu. Cô tới một cửa hàng quần áo nhỏ, ở đây không bán nhiều quần áo đắt tiền mà quần áo lại rất nhiều, vừa đẹp vừa năng động giá lại rẻ nên cô thích lắm.

Với lại trong những bộ truyện khác cũng lưu ý, hơn 99% mỗi lần đi mua sắm là sẽ gặp nam nữ chủ ngay nên phải đề phòng. Sau một hồi quay qua quay lại cô mua được 5 cái quần jean thường, 3 cái áo sơ mi và 4 cái áo thun, 2 cái váy kín tay dài tới gối và 2 cái áo khoác, một cái là áo khoác da, cái còn lại là áo khoác thường.

Tiếp tục vui vẻ bước ra khỏi cửa hàng, cô sẽ đi mua thêm vài thứ đồ linh tinh nữa rồi về nhà. Đang tung tăng nhảy nhót (mẹ tác giả: như một con diên) trên đường đi vừa chạy vừa tính xem cần mua thứ gì thì cô nhìn thấy một cửa hàng bán dụng cụ vẽ tranh.

Vẽ tranh sao? Đây là ước muốn nhỏ bé khi cô còn nhỏ. Bởi vì lo cho cô nên lúc mẹ nuôi nhận cô nuôi bà đã không cho cô ra ngoài chỉ cho cô ở trong nhà, cô rất thích đứng trên lầu nhìn ra ngoài và vẽ những bức tranh để ngắm mỗi ngày. Cô từng ước được trở thành họa sĩ hoặc nhiếp ảnh gia để có thể được đi khắp nơi, chụp, vẽ những thứ trên đời. Chỉ tiếc nó quá xa vời, dù có thể đi khắp nơi nhưng với nguy hiểm bởi những cuộc truy sát kia thì cô làm gì còn tâm trạng vẽ tranh cơ chứ.

Lặng nhìn những bức tranh trong kia, cô quay gót bước vào trong mua các dụng cụ cần thiết để vẽ nhưng cô chưa mang về mà nói họ cứ giao tới địa chỉ căn hộ.

Tiếp theo cô mua một số thứ cần thiết như rèm cửa, sách, túi,..... rồi mới về nhà.

- Nè, anh thấy em mua hơi nhiều rồi đó. - Winter ở kế bên lái nhái.

- Có đâu, hồi chúng ta mới mua nhà còn mua nhiều hơn cơ mà.

- Ồ, nhưng mà đây đâu phải tiền của em, xài cũng hơi ngại.

- Đây là tiền của mẹ nguyên chủ, đừng lo gì hết em không có xài tiền của ông ta đâu mà lo.

Vừa về tới nhà cô đã thấy một chiếc xe đen sang trọng đỗ trước nhà mình, biết là có khách quý ghé thăm cô không khỏi thờ dãi cho số phận của mình. Cô nhẹ nhàng mở cửa ra, thấy cô mẹ cô lẫn mọi người bất ngờ, cô cũng biết lí do nên không nói gì chỉ mỉm cười.

- Con lúc nãy leo cửa sổ ra ngoài.

- Trời ơi, con nghĩ sao lại leo cửa sổ ra ngoài hả? Mau qua đây mẹ xem nào. - Mẹ cô hốt hoảng chạy tới xem xung quanh cô căn nhà này nọ. CÔ chỉ biết chịu đòn chứ không dám nói gì về việc đây không phải con gái bà mà là một con sát thủ kiêm nhà khoa học (mẹ t/g: vừa diên vừa khủng) thiên tài nổi danh khắp nơi.

- Con không sao đâu, mà con đã thuê nhà rồi, cũng hứa với bà chủ là chiều nay dọn tới ngay.

- Thôi được rồi, mẹ sẽ kêu người chuẩn bị cho con.

- Không cần đâu, con chỉ mang theo vài bộ quần áo, mấy quyển sách cùng cái máy tính đi là được rồi.

- Thế còn đồ dùng, trang sức, cả tiền nữa.

- Không sao đâu! Con đi lên phòng dọn đồ đây. - Cô phóng thẳng lên lầu chuẩn bị đồ bỏ mặc một đám người đang nhìn mình như quái vật ở dưới.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

- Ố ồ ô!

Cô nhìn chiếc vali chỉ vồn vẹn có hai quyển sách, một cái máy tính, một cái đồng hồ, 2 bộ váy dự tiệc cùng một vài thứ linh tinh mà thờ dài. Có ai như cô, chuyển nhà mà đem có chút xú cừ như là đi ở tạm.

- Giờ đi được chưa? - Winter bay qua lại hỏi.

- Ừm, đồ đã chuẩn bị xong, mọi thứ đều xong cả rồi. Chắc đi được rồi!

- Vậy mau đi thôi, ở bên mấy người kia càng lâu càng mệt.

- Dạ!

Cô xách cái túi cùng cái vali nhỏ xuống phòng khách, hít một hơi chuẩn bị tinh thần cô bước xuống.

- Thừa mẹ con đi. - Cô lễ phép chào mẹ.

- Chị à, hay chị ở lại nói chuyện chút đi, dù sao cũng không vội. - Nữ chủ Phan....à không, phải gọi là Trương Linh Linh mới đúng, thấy cô chuẩn bị bước đi một chút cũng thêm đề ý đám người kể bên thì nín kẻo.

Cô bắt đầu đi quay qua nhìn cái đám người trước mặt. Tổng hợp lại bây giờ có tên Diệp Phong, nữ chủ đáng mến, ông cha đáng kính, bà mẹ kẻ đáng khinh và một thằng nào đó mặt nhìn đáng ghét.

- Xin lỗi, nhưng chị phải tới nhận nhà rồi. - Cô không mặn không nhạt nói.

- Có sao đâu, chị xem này. Hôm nay anh rể Bạch Thượng Thiên tới thăm chị này. - Cô ta châm chọc nói, tỏ vẻ đáng yêu. Còn về phía Bạch Thượng Thiên hơi nhíu mày, cô hiểu mà, có ai muốn thấy người mình yêu tạo khoảng cách như vậy. Nói thế chẳng khác nào bảo anh ta đã có chủ tốt nhất không nên lãng nhãng.

Cô không nói gì nhưng trong lòng hơi nhói lên một, chắc là cảm xúc của nguyên chủ. Khẽ liếc mắt về phía anh hai bảo ông nhập vào thân xác mình, ông cũng hiểu liền thì hành ngay.

Lập tức mắt cô lại trở thành mỗi con một màu, mái tóc trở nên quái dị. Mẹ cô thấy bệnh tái phát liền cuống lên.

- Tuyệt nhỉ, con có thấy sao không? Bệnh lại tái phát rồi!

- Không sao đâu ạ, một chút là hết ngay ấy mà. Con xin phép đi trước. - Cô mỉm cười với mẹ sau đó phóng như bay ra ngoài tránh chột dạ.

Ra ngoài cô lập tức đuổi ông ra khỏi thân xác sau đó cất bước về phía chung cư.

Nơi này cô đã cho trang trí lại, ban công cũng đã xây xong. Cô bắt đầu xoắn tay vào sắp xếp đồ đạc mọi thứ.

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa.

Sau khi dọn dẹp sạch sẽ căn hộ cô mới an tâm ngồi xuống lấy cái máy tính ra tìm việc. Với IQ trên trời dưới đất kia thì muốn tìm việc không khó chỉ là nguyên chủ mới 18 tuổi, chưa có bằng cấp gì, hưởng hồ tiếng vang ngân xa vậy làm sao mà tìm việc nổi.

- Tìm được việc chưa? - Winter hỏi.

- Chưa, em tìm được mấy việc ưng ý thì nó lại bảo phải có bằng.

- Hay tìm thử nữa xem.

- Dạ. - Cô thờ dài.

15 phút sau.....

- Tìm được rồi! - Cô nhảy cẫng lên vui sướng, cuối cùng cũng thấy có công ti chịu nhận người không có bằng cấp. Đây là công ti W.Q, một công ti lớn ở đây, họ đang nhận tìm phiên dịch viên, lương tháng 8 triệu/tháng. Họ ghi ở đây cần người phiên dịch giùm mấy xấp tài liệu các tiếng trong công ti, không cần bằng cấp chỉ cần trình độ cao biết trên 5 thứ tiếng.

- Vậy thì mau đi xin việc đi! - Winter.

- Từ từ cái, bây giờ đã 10 giờ 30 trưa rồi, em phải đi ăn cái. - Cô xoa bụng nói.

- Vậy em còn tiền mua đồ ăn không, chứ ở đây không có sẵn gì đâu.

- Dạ có đủ mà, anh cứ lo khéo.

Nói xong cô lấy cái áo khoác lên người mang theo cái túi xách bước ra khỏi căn hộ đi qua siêu thị gần đây mua đồ ăn.

Hồi trước, cô thích nấu ăn bởi vì nó khiến cô cảm thấy thành tựu, vốn dĩ định mua ở cái tạp hóa gần nhà nhưng cô thấy đồ ở đó không tươi ngon lại mắc tiền nên mới lết xác đi ra siêu thị.

- Để xem nào, vì chỉ có một mình nên em sẽ nấu chừng 2 hay 3 món là đủ rồi. Vậy thì sẽ ăn canh hẹ nè, gỏi đu đủ nè và sườn ram nữa là đủ rồi. Anh thấy sao anh hai? - Cô theo thói quen lúc trước bàn thực đơn với anh hai.

- Được đấy, anh duyệt.

Thế là cô lên quầy thực phẩm mua hẹ, mua rau, mua thịt, mua.....rồi thanh toán và đi về. Cứ ngỡ sẽ yên lành nào ngờ trên đường lại gặp nam nữ chủ đang đi mua sắm.

- A chị hai! - Cô ta thấy cô liền reo lên, chỉ mới không gặp thôi có cần như đã mấy năm không gặp không.

- Cô cũng đi mua đồ ăn. - Bạch Thượng Thiên nhìn túi đồ cô đang cầm sau đó hỏi,

- Ồ, vậy ba người cũng đi mua đồ ăn sao? - Cô ngạc nhiên hỏi ba người Diệp Phong, nữ chủ và tên vừa nói.

- Phong ca và Thiên ca sẽ ở lại dùng bữa trưa cùng cả nhà nên em muốn vào bếp nấu. - Nữ chủ then thùng nói.

- À, vậy chị về trước. - Cô lười biếng cầm túi sách lướt qua như chưa có gì xảy ra.

- Chị, chị biết nấu ăn sao? - Nữ chủ có tình nịu kéo cô, dường như muốn gây phiền phức đây mà.

- Sao cũng được! - Cô lơ đãng đáp, chân vẫn bước đi.

Về tới nhà, cô thở hắt hắt, quả thực một lần gặp nam nữ chủ là một cực hình. Vội vàng gạt bỏ đi cái áp lực lúc nãy, cô chạy vào bắt đầu công việc nấu nướng.

- Cuối cùng cũng xong g. - Sau 30 phút nấu ăn cô hào hứng đặt đồ ăn xuống bàn.

- Anh hai không ăn được, làm sao đây? - Anh chớp mắt vô tội nhìn cô. Mà mỗi nữ nào đó rất vô tư nói.

- Anh cứ nhập vô thân xác nguyên chủ rồi ăn cùng em!

- Ok! - Ngay lập tức một bóng trắng lao vào cô.

Mà công nhận ông anh này tài thiệt, không cho cô gấp chỉ bỏ liên tục vào miệng khiến cô suýt ngộp thở. Đúng là cách ăn của ông anh khủng điên nhà này mà!

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Ăn uống no nê, Mỹ Tuyết bước ra căn phòng hay nói đúng hơn là ban công mà cô đã cho người sửa.

Tại đây cô có thể nhìn thấy được đa phần mọi thứ xung quanh, khe hở cửa sổ đón những đợt nắng chiếu vào. Cô đã gắn lên những cái cửa kính những

tấm rèm cửa màu xanh lam. Trên trần nhà có một cái đèn điện, mà cô cùng mõ anh trai đang bắt tay lắp đặt một cái đèn tự chế để đỡ tốn điện.

Đặt những cái khung tranh, kệ vẽ ra ngoài đây, cô lấy một tập giấy lớn đặt lên bắt đầu vẽ tranh. Cô thích vẽ, nó cho cô được bày tỏ tâm trạng cảm xúc của bản thân, nó là thú vui và tài năng khi cô vừa sinh ra. Khi còn cùng anh hai đi tập luyện cô vẫn thường lấy những cây bút phác họa mọi người xung quanh.

- Em thích vẽ tranh nhì. Còn vẽ rất đẹp nữa! - Anh tự nhiên cất giọng đằng sau lưng khiến cô suýt té ngã vì giật mình.

- Dạ, em thích vẽ lắm. Hồi trước em thường được mọi người xưng danh là thần đồng đó!

- Vậy cho anh hai vẽ với chứ, còn nhớ lời hứa không?

- Vâng, lúc này em mua cả đồng luôn mà. - Cô vui vẻ lấy một bộ vẽ khác cho anh.

Và lời hứa mà anh từng nhắc chính là một thứ đã có từ rất lâu rồi. Cái ngày ấy, anh và cô là hai đứa trẻ mồ côi đang cố gắng từng ngày vượt qua cuộc sống. Một lần cô vì bị bệnh mà ngắt xiu, khi tỉnh lại đã thấy anh đang vui mừng ôm chầm lấy cô.

- Em phải hứa với anh, đừng để anh lo thêm một ngày nào nữa. Chúng ta là hai con người khác nhau nhưng có chung một ngày sinh, có chung một mẹ, có chung một kí ức vì vậy em phải hứa dù sau này có chuyện gì chúng ta đều sẽ cùng giải quyết nghe chưa. Chúng ta chính là chiếc gương hai mặt, nếu ta sinh ra cùng một ngày thì phải mất cùng ngày, có cùng một suy nghĩ, có cùng sở thích, có cùng sở ghét, cùng sở trường và tất cả mọi thứ chúng ta đều phải giống nhau, dù cho thế giới quay mặt với ta thì ta chỉ cần ở bên nhau thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Anh đã nói như thế, cô biết từ sau khi mẹ mất, hai anh em luôn phải nương tựa nhau để sống. Từng ngày từng ngày yêu thương, che chở lẫn nhau vì vậy trong cuộc sống, cô và anh hai chỉ tin tưởng tuyệt đối với người kia, dù là chuyện gì đều sẽ cùng giải quyết. Do đó, từ nhỏ cả hai luôn chỉ yêu thương nhau còn với những người khác lại xa cách ngăn dậm.

- Nè, hay ta thi vẽ xem ai vẽ đẹp nhất nha! - Cô đề nghị.

- Ok, anh hai sẽ vẽ đẹp hơn em cho coi!

Thế là hai đứa nào đó chôn chân trong cái căn phòng đó suốt 3 tiếng trời vẽ tranh.

- Nè, em không đi xin việc sao? - Đặt cây bút chì xuống anh quay qua hỏi.

- Hả? Chết rồi, em quên mất! - Cô luống cuống vội vã chạy vào nhà thay đồ đi xin việc.

Một lúc sau, cô tự tin ngồi trước người khảo sát.

- Cô là Trương Mỹ Tuyết, hiện đang còn là sinh viên sao? - Người khảo sát hỏi.

- Vâng!

- Thế cô biết những thứ tiếng nào nói thử tôi nghe.

- Tôi biết tiếng anh, nhật, đức, pháp, hàn, latin, tiếng trung, tiếng tây ban nha, tiếng.....Nói chung tôi biết được 13 thứ tiếng và thuộc 8 thứ tiếng như tiếng mẹ đẻ.

- Cô được tuyển, bởi vì chưa biết trình độ nên lương tháng tạm thời của cô là 5 triệu. Bây giờ cô hãy cầm xấp tài liệu này về dịch ra một bản mới, đây là USB cô cứ lưu vào đây rồi đưa cho tôi.

- Vâng! - Cô cầm xấp tài liệu bước đi về nhà. Máy cái này xem ra cũng rất đơn giản, cô dịch chừng 20 phút là xong thôi.

Bước về nhà, cô mệt mỏi quăng hết đồng giày, túi qua một bên cầm máy tính bước ra ngoài ban công tiếp tục ngồi vẽ cho đỡ buồn.

Cứ như vậy, cuộc sống của cô suốt 4 tháng nay ngoại trừ hay bị có người tới thăm như là nam nữ chủ thì lịch trình chỉ có:

1. dịch xấp tài liệu.

2. vẽ tranh

3. nấu cơm

4. dọn dẹp nhà cửa

5. ngủ và chơi

Lịch trình vô cùng nhàn rỗi và buồn bã, vì quá buồn nên cứ rảnh tay cô lại lấy máy tính hack máy chủ nhà người ta lấy dự án chơi chơi.

- Oáp, buồn chết đi được! - Cô ngáp ngán ngáp dài bắt đầu một ngày mới bằng bữa sáng đơn giản.
- Em đã đóng tiền nhà chưa? Đã cuối tháng rồi đó! - Winter ở kế bên cầm một tờ báo đọc nói, quả thật bây giờ anh là hồn ma nên tờ báo lơ lửng rất đáng sợ mà với một mỗ nữ thần kinh thô nào đó thì chỉ vài ngày là bình thường như chưa có gì xảy ra.
- Dạ lát em đi đóng, sẵn mua vài cuốn tiểu thuyết về đọc chơi.
- Thế tranh của em sao rồi?
- Em vẽ xong rồi, công nhận phác họa cái tòa tháp Eiffel thiệt là mệt, nhìn qua hình còn khó hơn nhiều! Còn cái nhiệm vụ ám sát của anh xong chưa? - Cô hỏi. Thú thật 3 tháng qua chẳng có việc gì làm ngoài bay lòng vòng khiến ông anh thân yêu của cô vô cùng chán, ông tạo cho mình một cái web chuyên nhận nhiệm vụ ám sát rồi buồn buồn là đi giết người chơi. Mà phải nói, là hồn ma thì ba cái chuyện này còn dễ hơn húp cháo, chỉ bay vô trồng một nhát dao là đủ thăng thiên rồi bay về là xong, chả có đũa nào thấy hết. Huống hồ hồi trước cô và anh là Queen và King hai sát thủ ghê gớm nhất thế giới ngầm mà.
- Đạo này em còn đăng tranh lên web “Những họa sĩ yêu tranh” nữa không? - Anh hỏi. Cũng giống anh, cô vô cùng rảnh tay tạo ra một web để đăng tranh vẽ của mình và mọi người lên.
- Dạ, bộ truyện “Song sinh tình nghịch” của hai anh em mình được nhiều người trong web yêu thích lắm đó! - Cô hào hứng nói. Từ mấy tháng trước cô và anh đang cùng nhau sáng tác một bộ truyện tranh có tên là “Song sinh tình nghịch”, cả hai đều là tác giả nên việc vẽ truyện đều làm chung. Lần đầu ra mắt trên web cứ tưởng là không ai để ý lắm nào ngờ người xem tăng vùn vụt còn giới thiệu cho nhiều người nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Mà phải nói thật cái web của cô giờ rất được yêu thích, cô cùng anh hai đang cật lực vẽ tiếp bản thảo cho kì tới. Hai người bọn cô đều đã vẽ xong được 3 tập bản thảo hay nói khác là 3 phần nữa. (Mỗi phần = một quyển truyện)

- Anh hai, chúng ta có tương lai trở thành họa sĩ ghê ha!
- Ồ, chi tiếc là sao em không chịu đem ra trước công chúng mà chỉ đăng lên cái trang web kia vậy?
- Em sợ nổi tiếng quá nữ chủ ghen tỵ rồi chết lúc nào không hay!

Anh cũng không nói gì tiếp tục công việc đọc sách của mình.

- Ồ mà sắp tới em phải đi học nữa. Mấy tháng này nghỉ hè đủ rồi. - Cô lên tiếng.
- Em nhắm coi đủ tiền đóng học phí không?
- Đủ, đạo này vì năng suất làm việc cao em được tăng lương nhiều bây giờ chắc cũng đủ đóng học phí. Còn cái khoảng tiền làm nhiệm vụ của anh nữa không nhớ sao.
- Nguyên chủ học lớp nào?
- Dạ, theo em nhớ thì do nguyên chủ muốn theo đuổi Bạch Thượng Thiên nên đòi nhảy lớp. Bây giờ đang học đại học năm cuối.
- Vậy còn việc làm thì sao?
- Công ti cho mang việc về nhà mà, chỉ cần dịch rồi mang lên đúng hạn là oke!
- Ồ, vậy còn không mau đi mua dụng cụ sách tập, mấy cái giấy vẽ anh thấy sắp hết rồi đó. Còn phải mua thêm bút chì than đi, mua cả màu vẽ nữa.
- Dạ! - Cô vâng lời sau đó nhảy đi thay đồ.

Đến cái cửa hàng nhỏ mà cô vẫn hay mua đồ dùng, dụng cụ.

- Ồ tiểu nha đầu, lại mua gì đây? - Bà chủ thấy cô bước vào mỉm cười nói.
- Dạ, con mua bút, sách tập chuẩn bị đi học, với lại con phải mua mấy cái bộ giấy, màu vẽ mới, mấy cái ở nhà xài gần hết rồi.

- Ồ, vậy mấy cái đó ở khu cũ đó!

- Dạ! - Cô mỉm cười sau đó bước đi.

Một lúc sau cô bước ra với hai túi sách trên tay bước về căn hộ thân yêu. Vừa về tới nơi lại gặp nữ chủ đáng kính cùng tên Bạch đại thiếu. Thiệt tình, bộ hết người ám rồi hay sao thích ám cô quá vậy, đã vậy còn thường xuyên vác mặt qua ăn chực không biết ngượng.

- Chị! - Á ta thấy cô về liền chạy tới mỉm cười. Từ xa Bạch Thượng Thiên không nói gì chỉ mỉm cười một cái nhưng đủ khiến cô rùng mình. Cái tên nam chủ chưa bao giờ cười lại cười với cô, hơn nữa cứ mỗi lần gặp đều như thế. Phải chăng hắn đang tính kế gì mà cô lại là nhân vật chính?

Dù cho rất sợ hãi nhưng cô gái nhỏ vẫn ung dung bước vào căn hộ, chưa kịp đặt chân nữ chủ đã chạy vô trước còn tự nhiên như nhà của mình khiến cô lẩn anh (Winter) hơi nhủ mày.

- Hai người tới đây làm gì? - Cô đặt hai li nước xuống bàn hỏi.

- Di kêu em tới hỏi thăm xem chị có còn hay phát bệnh nữa không? - Cô ta mỉm cười nói.

- Chị vẫn khỏe. Cũng không cần đi khám định kì nữa. - Cô bình thản nói nhưng trong lòng lại thầm sợ hãi. Nhớ cái lúc cô đi khám lần nào cũng bị kéo lại tới những 3 tiếng trời, bị ép kiểm tra cái này cái kia còn bị ăn đậu hũ nữa chứ.

- Cuộc sống của chị sao rồi? Lần trước ba quá nóng nên đã cắt tài khoản của chị.....hức.....cũng tại em.....hức.....tại em không tốt không thể nói giúp chị! - Ngay lập tức nữ chủ đại nhân tiếp tục màn nước mắt trong phòng. Lần nào đến cũng lôi cái chuyện 3 tháng trước cô bị cắt tài khoản ra mà khóc lóc kể lể làm cô lần nào cũng phải lau nhà. Đừng tưởng cô không biết là nữ chủ đây cùng mẹ cô ta đã vu oan, nói này nói nọ về cô trước mặt ông ta nên ông ta mới cắt hết tài khoản. Cũng tốt, cô cũng chả cần cái tài khoản vô dụng đó, bây giờ cô cũng vẫn có thể sống sung sướng không phải sao.

- Bức tranh này cô lấy ở đâu ra vậy? - Bạch Thượng Thiên không chịu nổi làn mưa vũ kia liền chán ghét bước ra ngắm bức tranh cô mới về.

Bức tranh này có sự hài hòa về màu sắc vô cùng tuyệt vời, từng chi tiết đều hoàn hảo say đắm lòng người. Nhưng cái hắn chú ý nhất không phải bức tranh mà là chữ kí trên bức tranh.

“Windy Maria”

Cái tên chỉ vừa xuất hiện trên các trang mạng hiện nay. Hiện nay dân mạng vẫn còn hoang mang vì không biết cái tên này đến từ đâu, chỉ biết nó xuất hiện trên một trang web “Những họa sĩ yêu tranh”. Khi vừa xuất hiện đã gây chấn động toàn giới nghệ thuật với bức tranh “nỗi buồn”, khiến bao họa sĩ, bình luận viên, nhà phê bình tốt hàng chục lời để miêu tả bức tranh này. Thế nhưng người này rất kín, chưa bao giờ lộ diện, có người còn tưởng đó là giả tạo. Hiện giờ từng bức tranh trên mạng của họa sĩ này đều được giới nghệ thuật, truyền thông săn đón, tìm tòi. Từng bức tranh đều đã được những họa sĩ khác vẽ lại nhưng chưa bao giờ thành công đứng từng chi tiết. Bây giờ, chỉ cần là bức tranh của Windy Maria đều sẽ được mọi người đón mua lại nó với giá cao ngất ngưỡng.

Bức tranh trước mặt Bạch Thượng Thiên hẳn có chữ kí của vị họa sĩ lừng danh này, hơn nữa từng phong cách vẽ, chữ kí hoàn toàn không thể là giả.

Nếu cô biết được suy nghĩ này của hắn sẽ cười đắc ý trong lòng. Cái tên kia chỉ là nghệ danh cô tự đặt ra từ tên mình, còn bức tranh “nỗi buồn” chính là cô vẽ khi nhớ về mẹ. Đầu gối nó nổi tiếng thế, mà bức tranh đó cũng ngón hết gần 1 tuần của cô chứ không ít. Bức tranh này cũng vậy, nó được cô vẽ để trang trí chứ không muốn mua, không ngờ trong lúc quen tay lại quẹt luôn chữ kí vào.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

- Bức tranh đó hả? Tôi mua ở một gian hàng tranh nhỏ gần đây. - Cô nhún vai đáp.

- Wa! Nó thật là đẹp, chị cũng tính mua mấy bức như vậy, em có thể chỉ chỗ cho chị không?- Nữ chủ bạch liên hoa vội ngưng màn nước mắt như mưa quay qua cười nói.

- Bức tranh này cô có biết nó giá trị bao nhiêu không? - Hắn quay qua hỏi.

- Không.

- Đây là tranh của Windy Maria, người được cả thế giới săn đón. Trị giá của bức tranh này có thể lên tới hàng triệu đô.

- Cái gì? Thiên, anh đừng nói chơi vậy chứ! - Chưa kịp để cô lên tiếng nữ chủ đã bay zô cướp lời.

- Cô mua ở đâu, dẫn tôi tới. - Mặc kệ nữ chủ ở kế bên mà nghe hắn vẫn lạnh lùng nói.

Cô nhún vai không nói gì chỉ lạnh lẽo lấy túi xách bước đi. Hắn vờ ả cũng không nói gì bước theo.

Cô dẫn bọn họ đến một gốc đa đầu xóm, hai bên là con sông chảy xuôi theo dòng nước. Ở dưới gốc đa có một ông cụ đang ngồi rót nước trà uống, bày hai thúng đặt mấy bức tranh vào.

- Ông! - Cô từ đằng xa chạy tới mỉm cười chào ông.

- Tiểu nha đầu lại tới thăm ta sao? - Ông cụ mỉm cười xoa đầu cô.

- Ông ơi, có người muốn mua tranh của ông này! - Cô chỉ tay vào hai người kia nói.

Ông nhìn cặp đôi đứng trước mắt đánh giá. Xem ra là mấy thiếu gia tiểu thư nhà giàu lại tới gây phiền phức rồi. Thật ra ông cụ này chính là họa sĩ lừng danh đã quay về ở ẩn nên ít người biết kể cả cô, ông thường giả làm ông cụ bán tranh bày những bức tranh của mình ra ngồi bán chơi. Thường thì những công tử tiểu thư vì cái tánh kiêu căng nên hay tới gây sự chứ không mua gì cả nên ông thấy rất phiền.

- Chào ông, xin cho hỏi ông có bán tranh của ai tên là Windy Maria không? - Bạch Thượng Thiên cúi đầu chào sau đó lịch sự hỏi khiến ông họa sĩ già phải đánh giá lại, trong lòng có chút thiện cảm với cậu thiếu gia lễ phép này.

- Ta già rồi nên không thấy rõ, cháu cứ tìm trong đồng kia xem. - Ông nhàn nhạt đáp lại.

Hắn không nói gì chỉ lạnh lẽo tìm thứ trong hai cái thúng. Và điều bất ngờ chính là trong cả hai thúng có tận 3 bức tranh của Windy Maria, mấy cái còn lại không đề tên.

Thật ra về tranh hoài cũng không có đủ chỗ chứa nên cô hay đem tranh qua tặng ông cụ này, cô biết ông rất thích tranh. Chỉ có điều cô không nói là cô vẽ mà là một người bạn gửi nhờ bán dùm.

- Đây là tranh ông vẽ? - Hắn nhíu mày hỏi.

- Không không, là của người ta nhờ bán dùm.

- Vậy ông có biết người này ở đâu không?

- Hỏi con nóc này đi, con nóc này là người đưa giùm nè. - Ông chỉ tay về phía cô. Cô cũng bình tĩnh nhàn nhạt giải thích.

- Cái này là của một nhóc bạn tôi gửi nhờ bán dùm. Chỉ tiếc do có việc nên nó vừa về quê, bây giờ thì mất tăm mất tích. - Vậy cái tên Windy Maria là nghệ danh hay là tên thật?

- Là nghệ danh, tên thật thì tôi không biết.

- Vậy sao, ông chủ, mấy bức tranh này bao nhiêu? - Hắn đem ba bức tranh lúc nãy ra nói.

- Ừm, mỗi bức 20 triệu vậy ta lấy cậu 55 triệu thôi! - Ông xoa cằm nói.

- Cái gì? Chỉ có ba bức tranh mà 55 triệu, ông bán gì mà kì thế! - Nữ chủ đứng đó yêu điệu thực nữ cũng bất ngờ hét toáng lên. Cô ở kế bên cũng biểu cảm không thua kém gì.

Hắn không nói gì nhìn về phía những bức tranh khác.

“Winter William”

Cái tên này chưa bao giờ xuất hiện chắc hẳn là một họa sĩ vô danh. Nhưng từng bức tranh đều chính là kiệt tác không thua gì Windy Maria, chỉ có điều nếu ba bức tranh kia đều vẽ về phong cảnh thể hiện sự hòa nhã, mang đến cảm giác yên tĩnh lạ thường thì 2 bức tranh này lại mang một nét u buồn kì lạ.

*một vài hình ảnh minh họa. Cảnh báo, mấy tên này không có thực mà là do ta tự sáng tác còn về phần ảnh ta có chỉnh sửa đôi chút. Mấy vị họa sĩ cho con xin lỗi.

- Tôi muốn mua cả năm bức tranh! - Hắn lạnh nhạt nói, mặc kệ nữ chủ reo réo kế bên.

- Thiên, anh cần gì tốn tiền nhiều vậy? Có nhiều nơi bán tranh đẹp và rẻ hơn ở đây nhiều.

- Của cậu hết 75 triệu. - Ông cụ cầm cây quạt lạnh nhạt nhìn cô tiểu thư kia. Về ngoài thì thuần khiết nhưng bên trong chả khác gì mấy tiểu thư đồng danh kia.

Hắn không nói gì rút ra một tờ ngân phiếu đưa cho ông cụ rồi cầm 5 bức tranh bước đi. Trước khi đi còn nói nếu có tranh như vậy cứ gọi cho hắn, hắn sẽ đặt mua.

Nữ chủ khuôn mặt có chút không hài lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo hấn còn khen này khen nọ lung búng lổ tai.

Mà cô cũng chả quan tâm gì, chỉ thấy tên này đúng là có chút khủng khi mua tranh với giá như vậy sau đó lẳng lặng quay về nhà. Giá như cô biết được, bức tranh của cô không chỉ đáng giá đến như vậy thôi mà còn hơn nữa, nhất là khi tác giả là một nhân vật bí ẩn đang được cả thế giới truy lùng.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Vừa về nhà cô đã nằm lên chiếc giường yêu dấu định đánh một giấc thì ông anh hai lại lên tiếng.

- Lúc này có thư từ nhà trường gửi tới, nói mai phải đi học, đồng phục cũng gửi tới luôn rồi.

- Vậy giờ em chỉ cần chuẩn bị một chút rồi mai đi học. - Cô lười nhát ngồi dậy.

- Tiền học phí nghe nói mẹ em đã trả rồi nên không cần lo nữa. - Winter.

- Dạ, vậy giờ tranh thủ làm vài bức tranh cái! - Cô bước ra cánh cửa ban công, nhẹ nhàng mở khóa cửa rồi bước ra.

Ban công bây giờ đã được trang trí lại một màu xanh như đại dương bao la đầy những trang giấy vẽ cùng những bức tranh cô vẽ, cả những bức tranh của anh hai nữa. Trên rèm cửa còn có đầy những bông hoa giấy tự xé. Đây chính là khoảng không riêng của cô, là nơi cô thể thực hiện ước mơ của mình.

Kiếp trước nếu cô và anh đã phải lo lắng từng ngày trốn tránh nguy hiểm và báo thù thì kiếp này cô và anh sẽ sống một kiếp mới an nhàn, yên bình sống qua từng ngày. Nhưng nếu ông trời cứ bắt cô tham gia cuộc chơi cô sẽ phải thoát khỏi nơi này quay lại nơi đã từng gắn bó thôi.

Ngày mai là ngày đi học, xem ra cô phải chuẩn bị tinh thần rồi đây. Gặp nam nữ chủ là phải có cách đối phó, không thể để họ bám mình mà cũng không thể xua đuổi họ. Hay là.....

- Anh hai. - Cô quay qua nở nụ cười với anh.

- Chuyện gì?

- Mai anh nhập vô thân xác rồi cùng em đến trường ha!

- Sao vậy? Tưởng em không thích anh nhập vào thân xác em kia mà!?

- Hi hi! Bình thường nguyên chủ không phải là người tốt lành gì nên chắc chắn sẽ bị mọi người xa lánh. Nếu bỗng chốc hóa nữ nữ thì chẳng phải sẽ có người chạy theo sao, nếu vậy hay là mình làm người ta né mình như gặp quỷ đi. Lúc đầu em tính bắt chước nguyên chủ nhưng thấy không thích nên mới nghĩ ra cách này!

- Sao cũng được, vậy anh có thể xử lý mấy tên háo sắc giờ trò xung quanh em.

- Dạ! - Cô vui vẻ quay qua cầm cây bút lên vẽ tiếp.

Để xem nào, dạo này cô toàn vẽ tranh phong cảnh không. Nếu vậy hay là mình chân dung người đi. Mà xung quanh có ai để vẽ đâu.....Khoan đã, hay là mình vẽ.....

Mỉm cười nhìn chằm chằm vào Winter, cô nở nụ cười nguy hiểm. Cầm cây bút lên bắt đầu phác họa chân dung ai đó.

Nhìn

Vẽ

Nhìn

Vẽ

Nhìn

Vẽ

2 tiếng sau.....

- Anh hai này.
- Chuyện gì thế? - Anh hỏi.
- Anh xem em vẽ anh có đẹp không? - Cô đưa bức tranh cho anh xem.
- Ô, đúng là tiểu nha đầu của anh nha! Phác họa anh hai rất đẹp! - Anh đưa tay xoa đầu cô nói.
- Cảm ơn anh hai! - Cô cũng cười nói.
- Vậy giờ ta thi xem ai phác họa đẹp hơn chịu không nào?
- Hào! Anh muốn phác họa thứ gì?
- Để xem, phác họa tĩnh vật đi!
- Nhưng ta làm gì có cái gì đâu mà thi?
- Thế máy tính của em để chung sao?
- Hi hi! Em quên, mau về thôi anh hai!
- Được rồi!

Thế là hai mỡ nào đó bắt tay vào vẽ quên cả trời đất luôn.

Tại một nơi nào đó.....

- Thiên, nghe nói cậu mới mua 5 bức tranh với giá trên trời sao? - Một chàng trai tóc bạch kim nói.
- Phải, 75 triệu. - Bạch Thượng Thiên nhấp nhấp một ngụm rượu nói.
- Thế là bức tranh nào mà khiến cho Bạch thiếu gia ta phải tiêu tiền triệu ra mua thế.
- Muốn biết sao?
- Tất nhiên.
- Tranh của Windy Maria.
- Phụt! - Một ngụm rượu được phun ra khi vừa vào mồm.
- Cậu mua được tranh của Windy Maria, tranh thật? Còn những 5 bức nữa sao? - Chàng trai tóc bạch kim kinh ngạc nói.
- Chỉ có 3 bức, 2 bức còn lại của họa sĩ khác.
- Vậy 5 bức tranh đó đâu, cho tôi mượn xem.
- Đầu tiên.
- Tên này, bạn bè cùng không tha. - Hắn bọc mình cẩn thận sau đó quăng ra một tờ ngân phiếu. Bạch Thượng Thiên dẫn hắn vào trong một căn phòng, lười biếng đứng dựa tường nhìn vào 5 bức tranh trên tường.
- Thật hả trời? Không ngờ có người mua được tranh phiên bản thực tế đời thực của Windy Maria. - Hắn đứng trời trông nhìn 3 bức tranh đề tên Windy Maria kia. Tranh của nhà họa sĩ này trên mạng đã đắt giá lắm rồi, 1 bức ngoài đời là cực kì hiếm (đối với các người thôi chứ trừ mỡ nữ thần kinh thô nào đó) rồi nói chi ba bức. Thế mà tên này lại sở hữu nó.
- Thiên, bán cho tôi. - Hắn quay qua nghiêm mặt nói.
- Tôi không thích tiền chút nào.
- Chứ cậu muốn gì đây?
- Súng AMAZWN của cậu vừa mới chế tạo. Cho tôi vài khẩu. - Bạch Thượng Thiên vừa nói xong tên kia đã nghiêng răng kết kết. Khẩu súng này đáng giá bao nhiêu mà bây giờ phải giao cho hắn ngọt như vậy, hắn có biết để chế tạo khẩu súng này phải bỏ hàng trăm ngày, hàng trăm mạng thử nghiệm mới có kết quả không.

- Được, tôi lấy 1 bức tranh cho cậu 3 khẩu.

- Thành giao. Cậu đúng là bạn tốt của tôi, Trương Tử Minh. - Nói xong còn nở nụ cười đáng đánh khiến tên kia hận thấu xương.

Nếu cô mà biết chuyện này thế nào cũng ngất xỉu. Mấy bức tranh cô rảnh tay mang đi cho hóa ra lại đáng giá với 3 khẩu súng hàng trăm triệu kia. Đúng là đời người không ngờ được, cái cô thừa đến bỏ trong mắt người khác lại ghê gớm như vậy.

Có điều cô không biết, vốn dĩ tài năng của cô ở thế giới kia tuy rất tài nhưng chỉ sánh với họa sĩ nổi tiếng ở châu Âu, chưa đến mức cả thế giới truy danh nặng nề và thế giới mà cô đang sống hoàn toàn khác với kia. Ở nơi đây tài năng họa sĩ chỉ đếm trên đầu ngón tay thì cô lẫn anh có thể sánh ngang với họa sĩ nổi tiếng thế giới, danh tiếng giống như beethoven, picasso.....

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thằng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sáng hôm sau, với tâm trạng vô cùng thư thái, mỗi nữ nào đó làm heo đến tận gần giờ đi học mới chịu dậy. May mắn thay hôm nay chỉ đi nhận lớp với khai giảng nên cô không cần lo cái quái gì.

Cầm cây kẹo mút trên tay, mỗi nữ nào đó bình thân đi vào trường với bộ dạng không cần hóa trang cũng kì dị. Với bộ đầm phục trường công thêm cái áo khoác ngoài bằng len mỏng tự đan, cùng cái bộ dáng không nói nổi làm cô trở thành tâm điểm của sự nói xấu.

- Nè, nhỏ đó là ai vậy? Dị dạng quá! - Một nhỏ nữ sinh lên tiếng.

- Phải đó, nên tránh xa đi! - Nữ sinh 2

.....

Có thể mọi người tưởng cô không nghe thấy nhưng thật ra cô là nghe được tất cả. Chỉ là đó mới là chủ ý của cô, với lại anh hai cũng không thêm đề tâm, chỉ bảo nó giống như những con gì đang *** kể bên thôi.

Bỗng từ đằng xa mấy chiếc xe hơi chạy tới, từ trong xe bước ra 2 thằng. Theo như những gì cô thấy thì chắc thằng đi kế bên là nam chủ Bạch Thượng Phong, kế nữa là nhỏ nữ chủ, thằng kia thì cô bó tay.

- Chì! - Nữ chủ đại nhân thấy cô thì vui vẻ chạy tới bám vào tay cô.

- Hà? Đó là nhỏ Trương Mỹ Tuyết sao, hèn gì dị dạng thế. Nghe nói mấy tháng trước nó bị tai nạn rồi bị bệnh gì đó nên giờ mới vậy.

- Thiệt hả? Hèn gì, đáng đời. Ai kêu dám hại nữ thân của tôi chứ.

- Phải đó!

Rồi hội bà tám, ông chín lại được lập nên vô cùng nhộn nhịp. Cô khẽ vuốt trán một chút, cố gắng bình ổn tâm trí.

- Chì à, chị mau xem này. Anh hai về rồi đó! - À mỉm cười chỉ tay vào tên tóc màu bạch kim kia.

- Anh hai? - Hờ, xem ra anh hai mình có đối thủ rồi đây.

- Phải đó, anh hai của chị em mình. Trương Tử Minh về rồi!

- Anh là anh trai tôi? - Cô chỉ mặt hấn hỏi.

- Không nhận ra sao? - Trương Tử Minh bước lại hỏi.

- À em quên nói, chị mấy tháng trước bị mất trí nhớ, người cũng trở nên kì cục đó anh hai!

- Hờ, chào. - Winter chen ngang vô cười hờ một cái rồi lạnh nhạt chào sau đó sai bước về trường.

Trương Tử Minh cùng Bạch Thượng Thiên ở đó, một người hơi bất ngờ, một người thì cười xột xa. Trương Tử Minh thì không ngờ em gái hấn lại thay đổi như thế, từ suốt ngày bám theo trai trở thành người xa cách lạnh lùng với tất cả mọi người. Bóng lưng cô lúc ấy thật cô độc, giống như mang trong mình một linh hồn khác và không muốn ai lại gần. Cô có thể không xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng, cao quý như một nữ vương đứng trên cao không ai có thể chạm tới.

Còn về phía tên kia. Chuyện này từ lâu hắn đã biết, về việc cô trở nên lạnh lùng xa cách như vậy. Vốn dĩ lúc đầu còn tưởng là gì nhưng đến phút cuối mới biết cô hoàn toàn trở thành một người khác. Có lẽ vì quá sốc chuyện của bản thân, bị mọi người xung quanh chèn ép, tạo áp lực, ngay cả người mình yêu cũng khinh bỉ. Bởi như vậy nên cô mới trở nên như vậy, đóng trái tim, tạo khoảng cách với tất cả để không bị tổn thương thêm một lần nào.

Về phía mỗi nữ nào đó, cô vẫn vô tư đi lại trên hành lang, tay cầm cây kẹo mút và cái cặp táp đen.

Không ngờ trường này rộng như thế, cô đi một hồi chắc cũng lạc quá!

Ngồi nghỉ ngơi tại một khuôn viên nhỏ cạnh hồ phun nước, cô moi cây bút chì cùng tập giấy vẽ ra, đuổi luôn ông anh kia lên cây nằm.

Cô thích vẽ mọi lúc mọi nơi, dù ở đâu cô cũng vẽ, kể cả kiếp trước lẫn kiếp này. Đơn giản vì cô không muốn bỏ lỡ một chút thời gian rảnh rỗi nào.

Ngắm cảnh, vẽ tranh một lúc thì giờ khai giảng bắt đầu. Lại phải lết mông đi ra sân trường nghe diễn văn, thứ mà cuộc đời học sinh ngán nghe nhất.

Sau một hồi dài dòng lra thừa, lời của ông thầy hiệu trưởng vẫn không một chút lọt vô tai cô, thay vào đó, cây bút chì vẫn hăng say phác họa cái ngôi trường lớn.

- Không ngờ em lại vẽ đẹp thế! - Nghe giọng nói trầm ấm kể bên cô vội quay qua bắt gặp cái bản mặt tên Trương Tử Minh.

Mọi người đừng tưởng hắn chỉ là anh trai của nữ chủ, hắn chính là nằm trong hậu cung kia. Hắn chỉ là con trai nuôi của ông ta, sau này chính tay hắn sẽ tiếp quản Trương thị, khiến cho nguyên chủ không có việc làm, chẳng ai chịu nhận vô vì sợ gây sự với Trương tổng. Đừng nhìn mà tưởng hắn tốt lành, bề ngoài là một họa sĩ, kĩ sư, thiên tài máy tính nổi tiếng, bên trong lại chính là chủ tổ chức hắc đạo lớn trong thế giới ngầm.

Ngay lập tức mắt tím có sự không ổn định nhưng mắt kia lại bình thường đến kì cục. Hắn nhìn chăm chăm vào bức tranh. Kết cấu và kiểu cách rất đẹp, khi vẽ ra chắc sẽ tạo nên bức tranh tuyệt vời. Cô gái này khẳng định không thua kém gì hắn, trong giới nghệ thuật chắc chắn sẽ nổi danh. Nhưng giá hắn biết bức tranh cô đang vẽ chỉ là.....VỀ CHƠI cho vui, lâu lâu lại quẹt thêm vài nét cho đẹp chứ chả nghiêm túc gì. Hôn nữa, người mà hắn dù thế nào cũng không sánh nổi, bức tranh hắn bỏ 3 khẩu súng AMAZWN để mua lại, cái con người được cả thế giới truy danh lại chính là đây. Một con nhỏ thần kinh thô không hơn kém gì cả với nghệ danh từ tên lúc trước Windy Maria.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

- Vậy sao? - Cô quay mặt đi, tránh cái cảm xúc sợ hãi.

- Lấy tư cách là một họa sĩ nổi tiếng, tôi khẳng định.

- Sao cũng được, tôi không quan tâm.

- Có có vẽ thay đổi rất nhiều từ sau lúc bị tai nạn nhỉ?

-.....

- Trời có thể đổi màu, tranh có thể sửa lại tại sao người không thể? Chỉ cần thấy tranh trở nên xấu xí người ta sẽ lập tức xóa nó đi và vẽ lại bức tranh khác. Tôi cũng chỉ đang xóa đi quá khứ và làm lại một bức tranh mới cho chính mình. - Winter lên tiếng thay nói.

- Nhưng có một số vết vẫn không bao giờ xóa đi được trong tranh.

- Bao giờ cũng vậy, một bức tranh khi đã bị tẩy xóa sẽ không còn đẹp, trắng như trước những khi ta vẽ lại cho nó, che đi những vết đó thì tranh sẽ không xấu nữa. - Nói xong thì đứng lên xoay người bước ra dòng người hỗn loạn.

Ra khỏi cái ngôi trường kia, cô tiếp tục đi tham quan xung quanh, nghe nói hôm nay sẽ có màn biểu diễn của nữ chủ, cũng nhờ màn này mà các nam chủ, nam phụ đều bị trúng tiếng sét ái tình. Nhưng mà hôm nay cũng có màn khoe của, khoa tài năng.....của các ông lớn à nha. Bề ngoài nơi đây là lễ khai trường chứ lát nữa thì lại mới mở lễ chính thức qua các màn khoe này khoe nọ, giới thiệu con trai con gái giống như một buổi tiệc dành cho quý tộc, thượng lưu.

Một lúc sau, đúng như cô nói, các bậc phụ huynh từ bên ngoài bước vào trong trường. Ai cũng bộ dạng sang chảnh, quý ông quý bà nhưng bên trong lại thối nát. Ngoài miệng khen này khen nọ, khiêm tốn nói nhưng lại ngầm châm chọc lẫn nhau. Đeo cho nhau một cái mặt nạ chính là thứ mà giới thượng lưu không ai không có.

Cười khẩy một cái, một cái sân diễn đầy giả tạo quả nhiên vẫn thích hợp hơn với người này, nữ chủ là người thích hợp nhất với bộ mặt dày có 102 cùng bộ não tính toán mưu kế 200/200.

Nhưng đó chỉ mới là suy nghĩ của Winter, trong khi đó Mi Tuyết vì chưa bao giờ trải qua, nhìn thấy cũng như sống trong đó như Winter nên mới không có suy nghĩ như vậy. Ngược lại cô nghĩ tại sao trong thế giới thượng lưu lại phải như vậy, không thể sống với chính mình sao?

Đứng từ trên nhìn xuống với tư cách là người biết tất cả những gì sắp xảy ra, cô vui vẻ xem kịch hay sắp xảy ra. Trong nguyên tác, sẽ có một nữ phụ đến từ nước ngoài hay nói các khác là học sinh du học đến và gây sự với nữ chủ của chúng ta. Vì vốn từ quá ít, cô ta phải dùng tiếng nước ngoài để nói chứ không dùng tiếng ở đây. Nhưng vì biện hộ cho mình cô ta đã hỏi nữ chủ có phải không hiểu tiếng anh hay không mà không chịu nói chỉ im lặng. Thật ra thì cả hai bên đều không phải dạng vừa chút nào, một người thì biện hộ bằng cách thách thức, người còn lại không biết thì giả vờ ừ ừ khuất không nói nên lời chỉ cầm nín nghe mắng khiến người ta thấy thương cảm. Cuối cùng nam chủ phóng lên dùng tiếng nước ngoài mắng cô gái kia một trận, ôm nữ chủ an ủi.

Mà phải nói bà tác giả này vô cùng kì cục, tả nữ chính cầm kì thi họa đều giỏi giang, chỉ có tính toán với ngoại ngữ thì chả biết quái gì nhiều.

- Sao không xuống dưới? - Một giọng nói trầm ấm vang lên. Lại cái bàn mặt tên Trương Tử Minh này, sao cứ bám cô hoài vậy cả.

- Tôi không thích. Ôn ào mà phiền phức lắm. - Cô nhàn nhạt trả lời.

- Vậy sao? Vẫn còn không muốn gặp cha sao? - Hắn bước tới gần cô nói.

- Mẹ tôi cũng chuyển về ngoại rồi. Trong nhà đó, không còn ai quan tâm tôi, tại sao tôi phải quan tâm họ. - Nhìn về khoảng trời sâu xa cô nói. Nguyên chủ này giống cô, cả gia tộc đều không cần, chỉ có mẹ quan tâm cô ấy. Cô trước kia cũng chỉ có mẹ, tính thêm anh hai nữa là 2 người luôn yêu thương cô nhưng bị cả gia tộc lại truy đuổi, đánh giết khiến cô trở nên bất quan tâm đến những người trong gia tộc đó, bao gồm cả cha mình. Lúc đó cô chỉ biết, nếu như họ không quan tâm mình, mình cũng không cần quan tâm tới họ làm gì cho mệt.

Hắn cũng không nói gì. Quả thật hắn từ lúc 12 tuổi phải đi du học, về nhà chỉ có 3-4 lần nhưng hắn biết, gia tộc nhà nội không ai quan tâm đến cô cả. Có lúc nào cũng chỉ có một mình đối mặt mọi thứ, mẹ cô cũng thường xuyên bị cấm cản không thể lên tiếng khiến cả hai người đều rất thiệt thòi. Hắn từng nghĩ, với một đứa con gái như cô cần bản không đáng quan tâm, chỉ có Linh Linh, em gái ngoan kia mới đáng quan tâm. Nhưng.....hắn hoàn toàn đã lầm, cô cần được quan tâm hơn những người kia. Cô như một ngọn cỏ dại bất khuất trong cuộc sống đầy cạm bẫy, làm mọi thứ để mình được chú ý kể cả bị khinh bỉ cũng không sao. Có lẽ đã đến lúc hắn phải can thiệp vào cuộc sống của cô rồi.

- Cô đang làm cái gì thế? - Từ dưới kia một giọng nói bằng tiếng nước ngoài vang lên khiến mọi người chú ý không ngoài trừ cô.

Khóe miệng khẽ nâng lên. Sắp có kịch hay rồi!

(lưu ý: dấu * là tiếng nước ngoài)

Dưới kia là một cô gái tóc vàng óng ả bồng bềnh cùng thân hình quyến rũ và khuôn mặt xinh đẹp. Cô gái này là nữ phụ thứ 2 trong truyện, Lisa. Theo như hoàn cảnh thì nữ chủ vừa đánh đàn hợp hồn bao nhiêu người xong thì cô nữ phụ này bước tới cổ tình va vào người rồi tự té ngã sau đó hét ầm lên đổ lỗi cho nữ chủ.

- Cô bị câm à, hay không biết nói tiếng nước ngoài đây!? * - Giọng nói tiếp tục vang lên.

- Hừ! Cô đang khiêu khích tôi đây à! * - Thấy nữ chủ không lên tiếng mà bộ dáng ừ ừ khuất đáng thương khiến bao người xót xa bắt đầu bàn tán về mình thì cô ta tức lắm.

- Cô đừng có mà giả vờ tội nghiệp. Mau ngẩng đầu lên nói thử xem nào! *

- Lisa tiểu thư, mong cô hãy lịch sự một chút. Dù sao ở đây cũng có các bậc phụ huynh, hi vọng cô đừng làm quá.* - Từ đằng xa cô bước tới nói. Thật ra định làm độc giả nhưng cái tính thương hoa tiếc ngọc khiến cô không thể đứng im mà phải ra mặt. Rốt cuộc nam chủ chạy đâu hết rồi?

- Cô là ai?*

- Tôi là Trương Mi Tuyết, chị của cô ấy.* - Cô bình tĩnh đồng dạng nói. Dù sao đây cũng là tiếng mẹ đẻ kiếp trước của cô.

- Hừ, em gái cô khiến tôi bị té ngã. Cô giải quyết sao đây?*

- Lisa tiểu thư, cô cũng là con nhà gia giáo không lẽ nào chỉ vì cái té ngã tự mình sắp đặt mà như vậy.* - Lần này là Winter lên tiếng.

- Cô nói gì, cô dám nói tôi tự té sao?*

- Tôi cùng với anh trai đứng trên lầu có thể nhìn thấy mọi chuyện, nếu không hãy thử bật camera lên mà xem. Tôi mong tiểu thư có thể đừng vì chút chuyện ghen tỵ nhỏ nhặt mà làm quá lên. *

Cô ta không nói được gì, cắn răng tức tối quay đi ra về. Cô cũng nhàn nhã bước ra không thèm liếc nhìn ai một cái, như đã nói. Ngay từ đầu không quan tâm mình thì mình không phải quan tâm họ.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Về đến nhà, cô thả mình rơi tự do trên chiếc giường mềm mại, miệng mấp máy hỏi.

- Anh hai à, giờ làm gì nữa đây?

- Anh không biết, hay em đi mua sắm gì đó đi, cũng lâu rồi em không sắm cho mình vài bộ mới. - Anh nói. Quả thật từ lúc chuyển nhà về tới giờ, cô chả có thêm đi mua bộ đồ nào cả, tính ra thì chỉ có bộ đồng phục trên người mới là đồ mới thôi.

Trên đường đi, cô vừa đi vừa nói chuyện qua thân giao cách cảm với anh hai.

- Nè, anh nghĩ ta có cần mua chút đồ cho thầy không? - Cô hỏi. Thật ra cái ông cụ bán tranh lúc trước chính là thầy dạy vẽ của cô với anh hai.

- Cũng được, vậy theo em ta nên mua cái gì? - ANh xoa cằm hỏi.

- Hay là mua một bộ ấm trà đi. Cái ấm thầy xài em thấy bị mẻ vài chỗ rồi.

- Được.

Thế là hai anh em lên lịch trình sẽ đi đâu chuẩn bị cho ngày đi học bảo tấp đối mặt với nữ chủ đại nhân.

Bởi vì lâu lâu cô mới đi mua quần áo một lần nên phải tổng cả đồng đồ sau này khỏi mua. Lượn qua lượn lại một hồi, cô mua được 7 cái áo gồm 3 sơ mi, 2 áo thun và 2 cái áo dài tay, 6 cái quần, 4 cái váy màu xanh lam, đen với tím, 2 cái áo khoác da với cái áo khoác thường và vài đôi giày thể thao, 2 đôi giày búp bê. Xong lại chạy qua hàng gốm mua cái bộ ấm cốc mới, rồi lại chạy đi mua vài cuốn sách.

*hình ảnh minh họa

- Sư phụ! - Mi Tuyết chạy ào tới ôm chầm lấy ông cụ già, người được gọi là sư phụ đang an nhàn ngồi uống trà.

- Cái con nhóc lạnh chanh này, ta đang đau cổ con cứ đeo như vậy chắc gãy luôn quá! - Người được gọi là sư phụ cau mày nhăn nhó còn cốc cho cô một cái.

- Thế hôm nay cô tới tìm lão già này để làm gì hả cô nương? - Ông lại nói.

- Hi hi, chẳng qua hôm nay con có đi mua ít đồ. Thấy cái ấm của người cũng cũ rồi nên muốn tặng người một bộ ấm trà mới. - Cô cười nịnh nọt nói.

- Thế con đã qua đây rồi hay là cùng bọn ta dùng bữa đi. - Sư mẫu của cô bước đến lên tiếng.

- Dạ! Cảm ơn sư mẫu, sư phụ nhiều lắm ạ!

Sau đó cô ở lại ăn trưa cùng hai người. Cô rất thích ăn món bánh bột lọc của sư mẫu nha, nó rất là ngon.

Ăn trưa xong, cô quay về căn hộ thân thuộc ngày nào. Bỗng từ trong một con hẻm nhỏ có tiếng người nói to.

- Các người mau né xa tôi ra. Các người định làm gì?*

- Hé hé, cô em rất đẹp biết không. - Một tên to con bước tới đưa tay vuốt mặt cô gái đó.

Ồ! Đó chẳng phải là nữ phụ Lisa sao? Sao cô ta lại ở đây và còn bị như vậy nữa!?

Với bản tính anh hùng rơm, cô hào hùng bay vô đánh tụi côn đồ kia một cách rất ghê gớm. Sau đó cô bước tới, đưa tay đỡ cô ta đứng dậy hỏi.

- Cô có sao không?*

- Tôi.....tôi không sao. Nhưng sao cô lại giúp tôi?*

- À, tại vì tôi rảnh tay thôi.* - Cô gái đầu đáp.

- À mà nhà cô ở đâu để tôi đưa cô về!* - Cô nói tiếp.

- Tôi không muốn về nhà.* - Giọng cô ầy hoi nghẹn lại.

- Vậy về nhà tôi đi, dù sao tôi cũng ở có một mình.* - Cô nói xong thì dặt tay cô ấy về.

Đến nhà, cô bắt đầu hỏi lí do vì sao cô ấy không muốn về nhà. Thì ra là sau chuyện vừa nãy, bố cô ấy vì thẹn quá hóa giận đánh cô ấy một trận sau đó thì đuổi ra ngoài. Cô ấy sợ bây giờ về thì sẽ tiếp tục bị trút giận nên mới không muốn về.

- Đừng lo, cứ ở đây khi nào cô thích. Tôi không phiền đâu!* - Cô trù mến nói.

- Cảm ơn cô rất nhiều và cũng rất xin lỗi về chuyện ban sáng.* - Lisa xấu hổ cúi đầu nói.

- Không sao, mọi chuyện đã qua rồi. Đứng rồi, tôi sẽ giới thiệu một người nữa cho cô.* - Cô nói rồi lấy tay chấm nước mắt mình bôi lên mắt Lisa.

- Cô muốn giới thiệu ai cho tôi thế, mà sao phải làm thế này?*- Bất ngờ trước hành động của cô, Lisa bỗng chốc hét lên.

- Xin giới thiệu với cô, đây là anh hai kết nghĩa của tôi, Winter. Là một linh hồn chưa siêu thoát mà tôi tình cờ gặp, bây giờ ba ta sẽ sống chung nên mong hai người cố gắng hòa hợp.* - Cô mỉm cười giới thiệu hai người. Lisa lúc đầu ngạc nhiên vô cùng sau đó cố trấn tĩnh mình lại làm quen với anh (Winter)

- Kể từ nay, anh ấy sẽ là người dạy tiếng nước này cho cô. Cô cứ yên tâm ở đây mà học, đừng lo gì cả.*

- Cảm ơn cô. Cô thật là tốt bụng. Tôi.....tôi có thể làm bạn với cô không?*- Cô ấy ngại ngùng nói.

- đương nhiên. Chào mừng bước đến nhà của tớ, Lisa! - Cô mỉm cười nói.

- Cảm ơn cậu rất nhiều, Mĩ Tuyết! - Mắt Lisa hơi ngấn lệ, cô ấy chưa từng được cảm nhận sự ảm áp này bao giờ. Từ nhỏ đã bị ba mẹ đối xử rất nghiêm khắc và tuyệt tình nên sự yêu thương này cô (Lisa) chưa bao giờ cảm nhận được. Cô xa lánh bạn bè, bắt đầu ghen ghét mọi thứ cho đến hôm nay. Cô tự hứa với chính mình dù có ra sao cô cũng sẽ luôn là người bạn tốt nhất của Tuyết Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

- Ok! Vậy nếu đã là người một nhà, tôi tin tưởng chỉ cho cô chỗ ở bí mật của tôi. - Cô bắt đầu dắt Lisa ra căn phòng bí mật của mình.

- Oa! Hai người thật sự rất tuyệt đó nha! Xem đi, biết bao nhiêu bức tranh đẹp này! - Cô ấy suýt xoa khen ngợi xung quanh.

- À, bây giờ cái bàn này cậu sẽ ngồi học ngoại ngữ do anh hai tớ làm gia sư. Cậu có một tuần để học cấp tốc! - Cô hào hứng nói. Bởi vì trường sau khi khai giảng sẽ cho nghỉ 1 tuần.

- Ừm! - Cô ấy nói sau đó ngồi vào bàn và hai người bắt đầu học. Thật ra quá trình này vô cùng khó khăn, tuy bị cô ép nhưng anh hai cứ đôi lúc phát hỏa và hai người cãi nhau ầm lên khiến cô mệt chết đi được.

- À mà Tuyết Tuyết này, lát cậu dẫn tớ đi mau đồ nha. Tớ không có đồ ở đây!*- Lisa quay qua nói.

- Ồ. Cậu muốn mua ở đâu?

- Ở chỗ cậu hay mua đi!

- Nhưng ở đó nhỏ lắm nha, đồ không phải hàng hiệu đâu! - Cô châm chọc nói.

- Không sao! Tớ cũng không thích đồ quá mắc tiền!*

- Ừm!

Ngồi trong phòng một hồi lâu nữa hai nhóc mới đứng dậy xách giỏ đi mua quần áo cho Lisa. Cô cũng khá ngạc nhiên với cô bạn này. Lisa không những không chê cửa hàng nhỏ này mà còn tấm tắc khen, cô ấy còn bảo đồ trong này rất đẹp nên rất thích. Sau một hồi đi chán chê, Lisa mua được chừng 2 bộ quần áo mặc ở nhà, 2 cái quần lửng, 2 cái áo thun thường, với 5 bộ váy và vài đôi cao gót. Nói thật ra thì Lisa không muốn mặc quần áo (các thánh mong đọc hết chữ đừng dừng giữa chừng rồi suy nghĩ đen tối) chỉ thích mặc váy với đi giày cao gót, cô bắt ép mãi mới chịu mua thêm 1 đôi giày bata. Nguyên nhân cô bắt mua quần áo với giày bata là gì, là bởi vì cô muốn dạy dỗ cho nhóc nữa, mặc công nhóc có chuyện xảy ra mà cô không có mặt kịp thời thì còn giải quyết được. Dù sao nhóc cũng là bạn đầu tiên của cô ở kiếp này lần kiếp trước mà.

- Nè, tớ thấy học võ mệt lắm! Cậu lại bận rộn thế thì tớ biết học ai? - Lisa quay qua hỏi.

- Học anh hai tớ chứ học ai, ông cái gì cũng biết hết. Không biết cứ tìm ông học là được.

- Ừm!

Sau 1 tuần vất vả học ngày đêm, học mọi lúc mọi nơi không ngừng nghỉ. Cuối cùng nhỏ cũng thành công học được tiếng nơi đây và cũng đang học thể võ Taekwondo, đương nhiên thầy dạy chính là anh hai rồi. Ở thì lâu lâu cô cũng chỉ cho nhỏ vào bếp nên cũng biết nướng bánh, pha nước chứ còn nấu cơm thì bó tay.

*Đôi lời của mỗ tác giả: Thật ra ta muốn Lisa học lâu hơn nhưng nếu thế thì bỏ qua nhiều chuyện hay quá nên mới tăng tốc cho con bé xuất sắc như vậy. Dù sao từ giờ nó cũng là con gái nuôi của ta nên cũng ưu ái đôi phần chứ!

- Ê mai đi học rồi đó, bà đã chuẩn bị xong chưa? - Lisa quay qua mỉm cười nói.

- Rồi, mà bà học ngành gì? - Cô hỏi.

- Ngành thiết kế thời trang! - Nhỏ nói. Theo như trong nguyên tác thì cô bạn này cũng có tài năng về việc này. Sau khi tốt nghiệp với tấm bằng xuất sắc nhỏ tham gia nhiều cuộc thi và nổi tiếng dần. Chỉ là vì tình nên tình nguyện bước vô công ty của nam chủ Diệp Phong cuối cùng thì.....tự biết.

- Tui thì vô ngành kinh tế. - Cô bỏ một trái nho vào mồm nói.

- Ồ mà bà kìm việc làm cho tui với. Mấy ngày nay bận học, giờ học xong thì phải kìm việc làm chứ tui không muốn mang tiếng ở nhờ rồi còn mặt dày xài tiền người ta nữa! - Lisa nói.

- Không ngờ cô cũng biết cái gọi là mang tiếng cơ đấy! - Từ trong một khoảng không im lặng, anh hai yêu “quái” của cô lên tiếng châm chọc. Và chiến tranh bắt đầu tiếp tục, cô lại là người lãnh hậu quả. Thiệt đau lòng!

- Đúng rồi Tuyết Tuyết, tui đề ý nha! Bà với Winter chắc chắn không phải anh em kết nghĩa thường, hai người rất hiểu rõ nhau, lâu lâu còn xoa đầu, nhéo má rồi còn nhiều hành động rả thân mật nha! - Nhỏ liếc mắt nói.

Động tác ăn nho của cô cũng dừng lại. Đúng là dạo này cô với anh tuy có nhỏ ở chung nhưng vẫn giống như xưa, thường xuyên giống những cặp đôi tình cảm. Kiếp trước nếu không phải hai người đã xác minh với toàn thể giới là anh em song sinh thì nhiều người nhìn vào còn tưởng là vợ chồng không đó chứ.

Quay qua nghiêm mặt lại, cô giọng vô cùng nghiêm trọng nói.

- Tổ nói cho cậu biết một chuyện nhưng cậu phải hứa, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài.

- Chắc rồi. - Nhỏ hơi run run nói.

Cô bắt đầu kể mọi chuyện cho nhỏ nghe. Không biết là sao mà nhỏ tin sái cổ.

Còn về phần Lisa, cô tuy là lúc đầu không tin nhưng khi suy xét lại mọi thứ cũng thử tin tưởng một lần. Nói thật thì lúc hỏi câu kia không hiểu sao cô lại có cảm giác như một tảng đá đang đè nén lòng mình, lúc Tuyết Tuyết kể hết mọi sự thật rằng hai người là song sinh thì cô lại thấy lòng nhẹ nhõm vô cùng.

- Cậu đã phải chịu khổ nhiều rồi. - Lisa đưa tay vỗ vai cô (Mì Tuyết)

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

- Thôi thôi, mau đi ăn cơm rồi còn chuẩn bị mai đi học! - Cô cười nói.

- Ok!

Thế là hai nhỏ nhanh chóng chạy vô bàn ăn tối, chuẩn bị cho một ngày mai hắc ám.

Sáng hôm sau.....

- Bà ơi, dậy giùm con! - Lisa chán nản gọi cô dậy. Nhỏ thật hết cách, mấy hôm trước còn dậy sớm lắm mà, sao hôm nay kêu hoài không dậy.

- Các con bé này ham ngủ lắm, cô phải làm thế này nó mới dậy! - Winter bay tới kéo chăn ra khiến mỗ nữ nào đó lăn quay rồi lờ mờ thức dậy.

- Mới sáng sớm kêu chi zậy! - Cô dụi dụi hai mắt nói.

- Gần zô học rồi ở đó mà sớm! Tui với anh hai bà ăn xong bữa sáng rồi mau chuẩn bị lẹ đi! - Nhỏ hét lên rồi lấy cái điện thoại ra ngời bầm.

- Ồ! Sao cũng được! - Cô lười biếng đi vsen sau đó hoàn thành nốt bữa sáng rồi cùng nhỏ tới trường.

Trên đường đi, nhỏ cứ nhìn cô hoài.

- Nè, bà đẹp vậy sao bảo ông anh hai bà nhập vô thân xác để chi rồi xấu thế? - Nhỏ thắc mắc hỏi.

- Khỏi bị ai theo! - Cô nhàn nhạt trả lời.

- Ờ mà bà kím việc cho tui chưa?

- Rồi, gần căn hộ mình sống có một quán nước, họ đang tuyển người. Lát tui với bà qua làm chơi.

- Được đó nghe, tui chưa bao giờ đi làm thêm hết, có vẻ rất thú vị a~~ - Nhỏ nói.

- Bà quá ngây thơ! - Cô thờ dãi nhìn nhỏ. Có ai như vậy không, đi làm mà như là đi chơi.

Rồi cô với nhỏ cất bước đi bộ đến trường, cô rảnh rồi mua thêm vài bịch snack cầm nhai nhóp nhép.

- Tui thiệt ngưỡng mộ bà ghê, ăn hoài mà chẳng mập chút nào! - Nhỏ ở kế bên vuốt xoa nhìn cô.

- Tui có phước trời ban! - Cô vô tư nói.

Thế là hai mỡ nữ rất vô tư bước vào trường mặc kệ những bàn tán xung quanh.

- Bái bai nha! Nếu có duyên ta sẽ gặp lại. Tạm biệt nha, Tuyệt Tuyệt! - Lisa trước khi cất bước về lớp còn luyến tiếc như sắp phải ra chiến trường sẽ không có ngày quay lại không chừng khiến cô khóe môi giật giật.

Vừa vô lớp đã bị một nhỏ chặn đường, miệng chưa chút nói.

- Mà y đây làm gì, sao không lo ở nhà đi kiếm trai đi!

- Im lặng là vàng, la làng ăn tán. - Winter lạnh giọng nói sau đó cất bước lướt qua.

- Mà y nói ai hả con kia? - À ta tiếp tục hét lên.

- Coi chừng ăn tán. - Winter bình tĩnh bước tới một chỗ trống ngồi xuống lấy tai nghe ra nghe nhạc, lạnh nhạt nói.

- Ha! Một tiểu thư sau khi bị đuổi ra khỏi nhà dần trở nên dị dạng và xấu xí như vậy chắc cô khổ lắm nhì! Nhưng mà với hạng người như cô ra vào bar ngủ với vài thằng là có tiền xài thôi. Tôi nói có đúng không?

-.....

- Nè, cô bị điếc hả? Hay là nói đúng nên không dám phản đối.

- Cô làm ơn mang cái bộ mặt cùng cái thân hình đó ra khỏi mắt tôi đi. Làm bản hết mĩ quan. - Winter lạnh lùng nói. Từ sau cái chết của mẹ, ngoại trừ em gái anh ra, anh hoàn toàn vô cảm với phụ nữ kể cả người đó có ra làm sao đi nữa. Cái mặt của cô gái này đúng là sinh ra để làm mất đi vẻ đẹp của cảnh vật mà.

- Mà y dám nói gì? - À ta tức giận hét to nhưng cô thì chẳng nói gì chỉ có anh giải quyết thôi.

- Cô có rảnh thì đi chích thuốc đi, coi chừng phát bệnh dại tôi không chữa được đâu.

- Híc.....Híc.....Chị ơi.....Híc.....em.....híc.....biết.....híc.....chị.....híc.....rất.....híc ghét.....híc.....em.....nhưng.....híc.....chị cũng.....híc.....không nên.....nói.....híc.....Phượng Nhi.....híc.....vậy chứ. - Nữ chủ đại nhân từ đâu phóng ra bắt đầu màn nước mắt đầm đìa. (mẹ tác giả: nói thật, mỗi lần viết lời thoại của nhỏ này là ta mệt gần chết. Hớ chút là híc một cái, phiền chết!)

- Tôi có nói gì cô sao? Mới sáng sớm đừng có trưng ra cái bộ mặt đó. - Anh lạnh lùng nói.

- Em.....- Cô ta ghen ngào ủy khuất cúi gằm mặt xuống tỏ vẻ đáng thương rồi còn khẽ liếc qua chỗ nam chủ.

Nhưng hai nam chủ Trương Tử Minh với Bạch Thượng Thiên nhà ta từ đầu tới cuối chỉ chú ý có mỗi mình cô nên dù cho ả bị gì cũng không thèm quan tâm.

Trương Linh Linh cô ta nắm chặt váy, vốn dĩ cô ta muốn biến cô trở lại thành kiều ngạo xấu xa cho mọi người thấy nhưng cuối cùng chính cô ta bị chửi mà không ai nói gì.

Cô chả quan tâm chỉ tiếp tục công việc nhân hạ của mình, anh thì ngồi đó đọc tin thời sự trên mạng.

- Tuyết Tuyết, cuối cùng cậu cũng đi học! - Một cô gái chạy đến quàng vai cô nói. Dù ngoài là mỉm cười nhưng ánh mắt lại mĩa mai, khinh bỉ và đương nhiên nó không thể qua được mắt cô lẫn anh.

Đây là nữ phụ bạn thân của nguyên chủ. Nói là bạn thân chứ thật ra cũng chỉ là lợi dụng, xúi giục cô ấy đi vào con đường cam bẫy. Cô gái này là Hoa Nghi, con gái của một chủ tịch tập đoàn chưa lớn bằng Trương thị nhưng cũng coi là khá đi. Nguyên chủ tuy là không có ai trong nhà nội chống lưng nhưng vẫn còn mama nên tiền không thiếu, điểm mỗi tay. Cũng bởi vì còn nhà ngoại nên mới không coi ai ra gì đó!

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

- Hờ, cô là ai? - Winter cười hờ một cái rồi nhàn nhạt hỏi.

- O, Tuyết Tuyết, mình là bạn thân của cậu đây. Cậu không nhớ sao? - Cô ta thoáng bối rối nói.

- Tôi bị mất trí nhớ nên không biết ai là ai cả.

- Hức.....hức.....là lỗi của tớ.....hức.....đáng lẽ.....hức.....lúc đó.....hức.....tớ.....hức.....nên.....ngăn cậu.....hức.....lại....hức. - Tèn tèn, thêm một nhò xuất chiêu nước mắt cá sấu nữa. Hai nhò quá rảnh, người thì hức, người thì hức, bộ cô chết rồi hay sao mà khóc tang thế. Mà theo như trong nguyên tác, là cô nữ phụ này đã nói này nọ trước mặt nguyên chủ khiến cô ấy tức giận đi tìm nữ chủ tính sổ, hậu quả thì bị fans của cô ta ném đá. Tức quá định đi tìm gì đó xả giận, lúc qua đường không để ý có một chiếc xe lao tới nên bị đụng luôn. Mà cũng phải cảm ơn cô gái này đây, đã một tay đẩy nguyên chủ về phía trước nên mới có sự cố.

- Tôi chưa chết, hai người đừng khóc tang giùm cái. - Cô càu nhàu.

- Tớ..hức.....xin lỗi.....

- Em.....hức.....xin lỗi.

Rồi lại hức hức nữa. ĐM! Đây là lần đầu cô chửi thề, muốn chết sớm hả? Tức quá cô lấy cái điện thoại bật số lớn nhất đeo tai nghe vô không thèm nghe hai nhò điên kia làm hai à tức quá trời. Mà không biết vì sao mà cô kéo anh đi ngủ luôn đến vô học cũng chả biết gì.

- Trương Mi Tuyết, em dám ngủ trong lớp sao? - Bà la sát bước vô thấy cô thì hét lên. Bà vốn dĩ rất ghét nguyên chủ nên kì này phải tranh thủ trả cho hết.

- Em ngủ thì em ngủ, cô để ý làm gì! - CÔ bực mình nói to.

- Em giỏi quá rồi nhì. Mau lên làm bài này, nếu không được thì chiều nay nhò cô sân trường. - Bà cô đặc ý nói. Bà chắc chắn cô sẽ không thể giải được bài này nên cao giọng thách thức, nhưng giá bà biết trong thân xác này hiện giờ chính là hai linh hồn được người đời gọi là “thần đồng”.

Cô với anh lười biếng đứng lên, ngáp một cái sau đó bước lên bảng cầm phấn viết. 3 phút sau, cái bảng đã tràn ngập những giọng chữ, không những thế cô còn viết bằng hai tay, cứ như là chuyện thường như ở phường khiến cả lớp rớt hàm. Vì sao cô thể viết hai tay? Vì kiếp trước anh hai với cô rảnh rồi sinh nông nổi thường tập viết tay trái nên thuận cả hai tay, mà giờ đây cả hai mỗi người một nửa thân xác vậy nên mới thần nhiên làm như vậy.

- Em nghỉ tiết này đây. Giảng này giờ chưa được một góc bài em làm. - Winter lười biếng nói sau đó cất bước quay đi để lại cả lớp với một đồng thông tin chưa kịp xử lí.

Ra một góc cây yên tĩnh, cô tựa mình vào định đánh một giấc thì một giọng nói lại tiếp tục vang lên.

- Lại là cô, đúng là lằng lơ. Suốt ngày đi tìm trai! - Chàng trai kia bước đến nói, giọng mang rõ tính chất khinh bỉ cùng chán ghét.

Bực rồi đấy! Sao hôm nay đi đâu cũng gặp sao chổi hết vậy? Hết trong lớp tới ngoài sân cũng không tha, mà tên này là ai đây?

Cô lười biếng mở mắt ra, miệng ngái ngủ nói.

- Who are you?

- Cô định chơi trò gì nữa đây. Lạt mềm buộc chặt sao! - Người kia tiếp tục lạnh lùng nói.

- Tôi không quen anh, hơn nữa tôi khuyên anh một điều. Đừng có ảo tưởng gì! Tôi không phải người rảnh rỗi để đi chơi lạt mềm buộc chặt với anh đâu. - Tức giận đứng lên, cô quét mắt sang tên kia một cái rồi bước đi.

Không để ý đằng sau có người ngất ngây nhìn mình. Lãnh Thiên Hạo hôm nay tâm trạng nhàn rỗi trốn tiết ra ngoài thì chợt gặp cô đang nằm dưới gốc cây thân quen, tưởng cô lại ra đây đeo bám hắn nhưng rồi cuối cùng bị dội một xô nước lạnh. Tim hắn bỗng dưng thất lại, sao hắn bỗng dưng có cảm giác rất đau đớn và hối hận.

Lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của cô, ánh mắt dần trở nên phức tạp.

Giờ ra chơi, cô chạy khu của nhỏ đứng chờ rù nhỏ xuống căn-tin.

- Hello! - Nhỏ vẫy tay chào cô.

- Xuống căn- tin ăn trưa với tui không?

- Ồ tui cũng đang đói đây! - Nhỏ xoa bụng đáng yêu cười. Hành động này khiến ai đó đỏ mặt.

Rồi hai nhỏ dắt tay nhau xuống căn-tin mua đồ ăn.

- Cô ăn gì? - Winter nhàn nhạt hỏi.

- Lấy cho tôi một phần bánh kẹp thịt, một phần salad và li cam tươi. - Lisa cũng không kém cạnh đáp lại.

Anh không nói gì đi lấy phần ăn. Vì sao anh không hỏi cô, vì anh và cô vốn có cùng sở thích, món ăn,..... nên chả cần hỏi cũng biết ăn gì. Huống hồ anh và cô hiện đang ở trong cùng một thân xác.

- Đây. - Anh đặt phần ăn xuống rồi ngồi vào ghế.

- Cảm ơn. Mà Tuyết Tuyết nè, cậu đi học lần đầu tiên ở đây có gì vui không? - Lisa cảm ơn anh sau đó hỏi.

- Vui cái đâu. Gặp bà la sát hết muốn điếc lỗ tai mà giảng chả hiểu gì hết. Cũng may tui với anh hai có cái đầu với chỉ số IQ trên 200 nên mới thoát được.

- Nghe nói bà là bà già khó tính nhất trong tất cả giáo viên ở đây đó. Chả có ai thèm theo hết nên giờ còn ế!

- Chỉ là mấy bà già ế mà cũng muốn sánh với hot girl như tui. Còn lâu tui mới thèm đề ý bà! - Hất tóc nói đùa khiến nhỏ cười bẽ bụng.

- Tuyết Tuyết à, nói xấu thầy cô là không tốt đâu!

Bạn đang đọc truyện *Mấy Tháng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

- Tuyết Tuyết à, nói xấu thầy cô là không tốt đâu!

Bỗng từ đâu một giọng nói vang lên. Cô với Lisa quay lại thì gặp bản mặt của nữ chủ với Hoa Nghi tươi cười nhìn cô.

- Tôi nói chứ cô nói à. - Nhân nhạ nói cô với nhỏ tiếp tục ăn phần cơm của mình.

- Minh....mình xin lỗi. - Hoa Nghi thoáng bối rối nói. Cô ta vốn dĩ từ lúc gặp nguyên chủ đã rất ghen tỵ khi biết cô là con gái của Trương tổng còn cô ta chỉ là con gái của một chủ tập đoàn khá lớn. Cô ta luôn tự hỏi tại sao con nhỏ lẳng lơ như nguyên chủ lại có một gia thế lớn như vậy còn cô ta chỉ là một tiểu thư nhỏ. Do đó khi nguyên chủ bị lật tẩy thân phận cô ta vô cùng đắc ý, cuối cùng không ngờ cô vẫn có tiền xài không hết, vẫn có thể đứng trên cao như vậy. Bây giờ thấy cô bị đuổi ra khỏi nhà đương nhiên rất vui vẻ rồi. Có điều từ sao vụ tai nạn cô khác hẳn đi khiến cô ta cảm thấy hơi run sợ.

- Cô không cần xin lỗi. Chỉ cần đi ra khỏi đây cho tôi bầu không khí trong lành thôi. Thấy khay thức ăn đặc tiền của cô người ta lại nói tôi lợi dụng cô.

- Chị à, dù sao thì Hoa Nghi cũng là bạn thân của chị, sao chị có thể nói như vậy chứ! - Nữ chủ đứng ngồi không yên lên tiếng tốt bụng khuyên bảo. Thực chất ngầm chửi rằng cô đúng là không biết điều, bạn thân quan tâm mà còn nói móc này nọ.

- Tiểu Tuyết, anh ngồi ở đây nhé! - Thêm một tên rảnh rỗi sinh nông nổi, Trương Tử Minh chui ra ngồi vô mồm cười nói. Bạch Thượng Thiên cũng tự nhiên ngồi xuống đối diện.

- Tuyết Tuyết, lát nữa mình đi mua nguyên liệu về làm pizza ha! - Lisa thấy tâm tình cô không tốt. Bằng chứng là nãy giờ cô cứ dầm cơm hoài mà không

ăn bèn chen vô nói.

- Cũng được đó, mình thấy no rồi. Mình lên lớp nha! - Cô nói xong đứng dậy bước đi.

Trên lớp, cô mệt mỏi gục mặt xuống bàn ngủ. Lúc sau thì Trương Tử Minh với Bạch Thượng Thiên vô, nhìn cô cười khỏ.

Lát sau thầy vào lớp, cô vẫn cứ ngủ mà không biết trời trăng gì cho đến giờ tan học cũng chưa dậy.(mẹ tác giả: lay chuối, sao nó ngủ khỏe thế nhỉ?).
Bỗng người bị lay lay, cô mới mơ màng tỉnh giấc.

- Nhìn em có vẻ mệt mỏi, có cần xuống y tế không? - Trương Tử Minh lo lắng hỏi.

- Không cần, bây giờ tôi phải về rồi. - Winter cất ngang nói.

- Tôi đưa cô về. - Bạch Thượng Thiên lên tiếng nói.

- Không cần, tôi về cùng Lisa. - Winter liếc nhìn hai người này một cái sau đó cất bước đi để lại hai con người đau đớn ở đó.

Và rồi hai nhò tiếp tục quay đi trên con đường thân quen. Trên đường, lúc đầu tính lại siêu thị gần nhà mua thì nhò lại kéo tay cô vô cái trung tâm thương mại gần đây, nói là có cái túi xách mới ra nên muốn coi. Còn tiền thì anh hai cô chi. Đúng là khổ thiệt!

Bỗng đang đi thì có một người, à không, một thằng nhóc đụng trúng cô. Thấy nó còn nhò nên cô không trách nào ngờ nó còn hất cằm nói.

- Bà chị đụng trúng người ta còn không xin lỗi sao?

Cô:.....

Anh:.....

Nhò:.....

- Em trai à, hồi nãy là em đụng trúng chị đấy! - Cô cười gượng nói.

- Hừ, rõ ràng là cô không chú ý còn muốn tôi xin lỗi sao! - Thằng nhóc khoanh tay nói.

- Thiếu gia, cậu chạy đi đâu nữa vậy. Ta mau về thôi! - Một người đàn ông chạy tới dắt thằng nhóc đó đi trước sự cảm kích của cô.

Hên quá, nếu giờ nói với thằng nhóc đó nữa chắc cô mạng tiếng bắt nạt trẻ em quá!

Sau cái vụ hồi nãy, cô lật đật kéo nhò mua nốt nguyên liệu chứ nếu không thì không biết sẽ xảy ra vụ gì nữa đây.

Tối đến, cô nắn nỉ hoài mới kéo được nhò vô bếp tập làm pizza. Vì trước đây nhò từng tập nấu nhưng hậu quả vô cùng thảm thiết nên không dám nữa còn ông anh hai đã đi làm nhiệm vụ rồi.

-----Dãy ngăn cách điển điển-----

Winter đang trên đường đi về nhà chuẩn bị ăn bữa tối nào ngờ chợt thấy một đám người mặt đồ đen đang bắt một thằng nhóc. Rảnh rồi quá, nhàn hạ quá nên bay vô xem thử thì thấy mấy người đàn ông kia đang rút dao ra tức giận định đâm thằng nhóc đó. Vì là song sinh nên hai người có cùng bản tính anh hùng rom thể là lại xông vô giết hết mấy tên sát thủ. Thằng nhóc đó đang hoảng sợ thì càng run thêm khi thấy đám người xung quanh chết đi, run run hỏi.

- Ai đó? Mau ra đây đi!

Anh không nói gì vác thằng nhóc lên bay về nhà. Thằng nhóc tuy run sợ nhưng vẫn không dám la hét vì sợ anh sẽ làm gì nó.

Về tới ban công căn hộ, anh mở cửa sổ rồi bay vô thả thằng nhóc xuống trước con mắt kinh ngạc của cô với nhò.

- Anh hai, ai đây? - Cô ngây ngô hỏi.

- Một đứa bé anh cứu được trên đường. - Anh nhún vai nói.

Thằng nhóc đó thấy cô nói chuyện với anh tưởng cô có thể nói chuyện với linh hồn nên sợ hãi hơn.

- Chào em, chị là Lisa, đây là Mi Tuyết. Rất vui được gặp em! - Lisa đứng một bên thấy thằng nhò sợ hãi thì lên tiếng cười nói.

- Chào chị. - Lí nhí nói.

- Em đừng sợ, bọn chị không làm hại gì em đâu. - Nhò đưa tay ra xoa đầu thằng nhóc nói. Nó cũng không sợ sệt nữa, hơi mạnh dạn hỏi.

- Chị đang nói chuyện với ai thế?

Cô vội nhỏ nhìn nó mỉm cười. Đột nhiên cô bật mắt nó lại, lấy ít máu của mình trét lên mắt nó. Mờ mắt ra, thằng nhóc bất ngờ khi thấy trước mắt mình là một linh hồn lơ lửng, thấy thằng nhóc đứng hình cô mỉm cười nói.

- Đây là anh trai kết nghĩa của chị, là một linh hồn chưa siêu thoát.

- Chào nhóc, anh là Winter! - Anh mỉm cười nói.

- Chào anh! - Thằng nhóc có vẻ thích thú cười nói. 1

Bạn đang đọc truyện *Máy Thằng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

- Biết tên anh chị rồi, vậy em tên là gì? - Cô hỏi.

- Em là Từ Văn. Mọi người gọi em là Văn Văn đi! - Từ Văn mỉm cười nói.

- Ơt ơt! - tiếng bụng kêu phát ra từ bụng Từ Văn khiến cậu bé hơi ngượng ngùng còn ba người kia thì cười vui vẻ nói.

- Nếu em đã đói thì cùng anh chị ăn đi, nếu em không chê bọn chị có pizza đấy! - Lisa nói, Văn Văn lập tức gật đầu lia lịa.

Đồ ăn được dọn ra bàn, cô phải đi có chút việc nên để ba người họ ở nhà. Bỗng đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì nghe tiếng của Văn Văn.

- Em xin lỗi chị. - Giọng nói rất nhỏ nhưng đầy thành tâm.

- Hả? - Trong khi cô ngây ngốc chưa kịp hiểu gì thì cậu bé nói tiếp.

- Em xin lỗi vì hồi chiều đã va phải chị mà còn gây sự với chị. - Cậu bé cúi đầu nói.

- Không sao đâu, em còn nhỏ nên chị không trách đâu. - Cô cười hiền xoa đầu cậu bé. Thảo nào nhìn quen quen, mà thôi cô cũng không nên trách một đứa trẻ, thật không hay.

- Nè, mau vô ăn pizza nào! - Lisa từ trong bếp nói vọng ra. Văn Văn nhanh chóng chạy lon ton vào trong, trước khi vô còn bái bai cô một cái.

- Pizza ngon không Văn Văn? - Nhỏ hào hứng nhìn cậu nhóc đang ăn chiếc pizza của mình.

- Dạ rất ngon! - Tuy là không ngon như ở nhà hàng cậu vẫn ăn nhưng nó có cái gì đó tạo cho mình một hương vị riêng rất tuyệt vời.

- Văn Văn nên nói thật đi. Nếu khó ăn thì cứ nói không cần sợ. - Winter ngửa miệng nói.

- Anh đâu có thử đâu mà biết được tài nghệ nấu ăn của tôi. - Nhỏ cãi lại.

- Sao anh Winter không ăn đi?

- Anh Winter là ma nên không ăn được. - Anh cười nói.

- Hả? Tiếc thật.

- Nhưng nếu muốn anh ăn cùng em cho anh nhập vô thân xác em đi.

- Là sao anh? - Cậu nhóc ngây ngô hỏi.

Anh chỉ cười sau đó bay vô thân xác cậu bé.

- Wa! Thì ra đây là nhập linh hồn.

- Phải đó, giờ thì anh và em đều ăn được rồi.

- Nhưng đừng có quậy đó nếu không tôi kêu Tuyết Tuyết phạt cậu. - Lisa đứng kế bên liếc nói.

- Biết rồi! - Anh cười nói, lấy miếng pizza ăn.

Sau khi cả ba hoàn thành bữa tối thì nhỏ dọn dẹp còn Winter thì cùng Văn Văn ra phòng khách chơi.

- Nè Văn Văn, nhà em ở đâu để chị đưa em về? - Nhỏ bước ra hỏi.

Cậu bé đột nhiên im lặng, trầm mặt nói.

- Em không muốn về. - Cậu không muốn về đó. Vì nơi đó có người là con của kẻ đã khiến cha mẹ cậu chết, cậu không muốn về.

Thấy biểu cảm của cậu bé không được tốt, Winter với Lisa đành cho thẳng nhóc ở lại đây.

- Vậy thì giờ em với anh Winter chơi với nhau đi. Chị phải đi học bài rồi! - Nhỏ xoa đầu thẳng nhóc nói.

Sau đó thì Lisa bước vào ban công ngồi làm bài tập trên chiếc bàn riêng, Winter cùng Văn Văn thì ngồi vẽ. Được lúc sau thì cậu nhóc bảo chán.

- Anh Winter ơi, em chán.

- Vậy em muốn đọc truyện tranh không?

- Có hả anh!?

- Ủ! Truyện này anh chắc chắn là em chưa đọc đâu! - Anh nói xong moi ra cuốn truyện “Song sinh tình nghịch” đưa cho cậu bé.

- Wa! - Thấy truyện mới cậu nhóc liền reo lên thích thú.

- Được rồi, mau ra ngoài cho chị Lisa học thôi. - Anh dắt tay cậu nhóc ra phòng khách ngồi đọc truyện tranh, lâu lâu lại có tiếng cười thích thú reo lên.

Lát sau cô về với hai túi xách trên tay. Lúc nãy anh hai đã gọi cho cô nói hết mọi chuyện rồi nên cô tính mua thêm vài thứ cho cậu nhóc này, dù sao nó cũng ở đây đến khi về nhà mà.

- Văn Văn, chị có mua một vài bộ đồ cho em nè. Em xem có thích không? - Cô moi đồng đồ ra nói, cậu bé nhìn xung quanh đánh giá một hồi và mặt thờ. Đồ này tuy không phải hàng hiệu xịn gì nhưng mặc lại thoải mái dễ chịu.

- Cảm ơn chị ạ! - Văn Văn cúi đầu, giọng non nớt trong trẻo nói.

- Nếu em không chê, chị đang học thiết kế thời trang. Hôm nào rảnh chị sẽ thiết kế cho em mấy bộ chịu không? - Lisa xoa đầu cậu nói.

- Dạ!

Từ ngày hôm đó, trong căn nhà bé nhỏ của cô lại có thêm một thành viên.

Và trong lúc cô đang cười vui vẻ ở đây, tại một nơi khác có người đang bốc hỏa.

- Cái gì? Không tìm được Tử Văn vậy các người còn lếch xác về chi! - Người đàn ông tuần tú hơn người đập bàn nói.

- Xin lỗi Diệp tổng, chúng tôi tìm suốt nhưng vẫn không thấy dấu vết gì mới.

- Vậy thì lục tung cả nước này lên các người cũng phải tìm cho được Văn Văn về. Nghe chưa?

- Dạ!

- Được rồi, mau lui đi!

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Sáng hôm sau, cô và Lisa phải đến trường nên để hai anh em kia ở nhà. Hôm nay bầu trời trong xanh mát mẻ thế mà éo le thế nào, tự dưng đang đi bọn cô bị một đám chặn đường. Thà là đầu trâu mặt ngựa hay mấy cô tiểu thư chảnh chọe tới kiểm chuyện đi, tự dưng một đám vệ sĩ từ đâu chui ra, đen hết cả lối đi, tên đứng đầu bước ra hỏi vài câu rồi lại chạy đi tiếp. Sau đó thì cô và nhỏ tiếp tục sai bước trên đường, kết luận đám người lúc nãy bằng một

chữ: ĐIÊN!

Và cũng vào hôm nay, vì ông anh hai phải ở nhà trông Tử Văn nên cô phải xuất đầu lộ diện với diện mạo thật. Vừa vào trường là bao giọng vang lên, bàn tán có, chửi mắng có, khen có.....

Và hiện tại cô đang ngồi trên lớp thả hồn bay theo gió sau đó thì ngủ luôn.

- Tuyết Tuyết à, cậu có thể giúp mình mang đồ lên phòng giáo viên không? - Hoa Nghi từ đâu xuất hiện, bê theo một chồng giấy lớn mỉm cười nhìn cô nói.

- Ừ, sao cũng được. - Cô nhàn nhạt nói sau đó đứng lên. Người ta đã nhờ mà mình không giúp thì khác gì khi dễ.

Thế là cô với cô ta mỗi người một chồng giấy tiến tới phòng giáo viên, bỗng cô đang đi thì có cái gì gạt chân khiến cô té nhào ra, chồng giấy cũng bay loạn xạ, có cái còn bị dính nước ướt nhẹp.

- Tuyết Tuyết, sao cậu bất cẩn thế! Hồ sơ quan trọng của thầy cô bị rơi ra hết rồi kia. - Hoa Nghi thầm cười trong lòng nhưng ngoài mặt thì tỏ vẻ lo lắng.

- Trời đất, hồ sơ quan trọng của trường sao lại dơ hết rồi? - Không biết từ đâu một bà cô nhào tới. Nhìn bà làm cô liên tưởng tới con tắc kè nhàu màu, đã vậy còn ăn mặc quá là mát mẻ đi, nay là mùa đông rồi mà như vậy không sợ chết công à.

- Thưa cô, bạn Mi Tuyết có hơi vụng về nên lỡ làm rơi ra thôi ạ. Cô đừng trách bạn ấy. - Hoa Nghi vội lên tiếng can ngăn thực chất là đang kể tội cô.

- Hừ, em đã học không tốt. Làm có chút việc cũng không xong, suốt ngày chỉ biết ăn chơi hư hỏng, em thật là làm mất mặt cái trường này! - Bà ta xem ra cũng thuộc thành phần ghét nguyên chủ đi. Không chịu nghe giải thích liền chửi thẳng mặt cô.

- Quả nhiên vô dụng vẫn là vô dụng, cô đúng là sinh ra trên đời chỉ để người ta chà đạp! - Một nữ sinh bước tới chằm chọc.

- Chị à, chị đừng nói chị Tuyết như vậy. Chị ấy chỉ là hơi bất cẩn thôi mà. - Nữ chủ nhân hậu lên tiếng hòa giải.

- Thấy chưa, quả nhiên con hoang vẫn không bằng một góc con ruột. Người ta là đại tiểu thư Trương gia hiền lành, thánh thiện vậy đó, còn cô ta đúng là chỉ đáng xách dép cho nữ thần Linh Linh.

- Phải phải, đúng là đồ không biết xấu hổ, tưởng phẫu thuật thẩm mỹ là được sao!

- Đúng vậy, cô ta tưởng mình còn là thiên kim tiểu thư sao!

Từng lời sỉ nhục cứ vang lên xung quanh, không một ai giúp cô cả. Nhìn lại mọi thứ xung quanh cô bỗng nhớ lại những ngày trước kia.

Nè, mày đừng tưởng mày giỏi thì lên mặt nhá! Cùng lắm chỉ là con nhỏ không có cha mẹ thôi mà!

Đúng vậy, thứ như mày với anh mày chỉ đáng xách dép cho tụi tao thôi.

Ồ kia, sao Windy lại đi lau dọn hành lang thế, nếu rảnh như vậy thì đi chùi luôn nhà vệ sinh đi ha!

Mày cần bản không có tư cách làm bạn với tao, đừng tưởng mấy anh thích mày là kiêu ngạo, mày cũng chỉ là con chó xách dép cho tao thôi.

Phải rồi, sao cô có thể quên được? Những điều thế giới này đã mang đến cho cô, tất cả chỉ là sự phản bội, giả dối, khinh rẻ..... Ha! Thật đúng là buồn cười, sao cô có thể quên được cái cách thế giới đã đối xử với hai anh em cô? Lấy đi cha mẹ, lấy đi mái nhà hạnh phúc, lấy đi những người cô yêu, lấy đi những người bạn của cô. Hóa ra trên thế giới này, chẳng có ai quan tâm cô hơn anh hai. Không, cô còn có cả Lisa và Văn Văn ở bên nữa, chỉ cần bấy nhiêu đó cũng đã đủ với cô rồi.

Nhưng.....nếu các người đã không cho tôi được hạnh phúc, tôi cũng không ngại ngần khiến các người hối hận.

- Tiểu Tuyết, em không sao chứ? - Trương Tử Minh thấy cô thần thờ mà đau lòng. Chắc chắn cô lại nghĩ về quá khứ không vui của trước kia.

- Các người đứng đó làm cảnh à, nếu không giúp thì biến! - Bạch Thượng Thiên nhanh chóng tiến lại đỡ cô đứng dậy nhưng nhanh chóng bị cô hất ra. Ánh mắt cô lạnh lẽo hết như Winter, đôi môi nhỏ nhắn buông ra một câu chế nhạo.

- Hóa ra cái trường này hào quang chói lóa thực chất cũng chỉ toàn những con người thô tục.

- Cô....cô dám nói như thế!? Cô là đang chửi ngôi trường mình đang học đấy, cô đúng là đồ không đạo đức. - Bà cô kia tức giận định vung tay tát cô nhưng ngay lập tức bị ánh mắt của cô khiến cho sợ hãi.

- Bà có giỏi thì tát đi, tôi rất mong mọi người có thể thấy được những bí mật của bà! - Sau khi nói xong cô lạnh lùng bước đi.

Cô đã quay trở lại vì thế đừng động chạm vào cô, nếu không kẻ đó sống không bằng chết!

Cô lạnh lùng bước đi mà không để ý đằng sau có hai người đang đau đón phía sau. Bạch Thượng Thiên cùng Trương Tử Minh cứ thế mà nhìn theo bóng

cô mãi, tìm bọn hấn như có hàng nghìn con dao đâm xuyên qua.

Là bọn hấn không tốt, là bọn hấn lúc trước đã để cô chịu quá nhiều đau khổ. Bọn hấn còn có thể trách ai chứ! Nhưng tìm bọn hấn rất đau, đau lắm! Vì vậy, tiểu Tuyết. Xin lỗi!

Bạn đang đọc truyện *Mấy Tháng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Mà khi cô vừa bước đi thì một bóng người nào đó cũng hiện ra. Từ đằng xa, Lãnh Thiên Hạo nghe được mọi chuyện mà không khỏi cảm thấy cô thật đáng thương. Hấn đương nhiên nhận ra được ánh mắt hận thù của cô lúc đó chứ, chỉ là.....hấn cảm thấy không thích nó chút nào. Hấn rất muốn nhìn thấy ánh mắt vui tươi của cô khi xưa, ánh mắt kiên cường dù đứng trước mọi thứ cũng không chịu khuất phục.

Chẳng suy nghĩ bao lâu, hấn lập tức bước đi về phía khuôn viên trường, nơi cô đang định tới.

Bây giờ tâm trạng của Mi Tuyết rất mệt mỏi, cô chẳng muốn nhớ lại những gì trước kia chút nào. Kí ức đau buồn đó, cô thật sự rất ghét nó, muốn xóa nó ra khỏi tâm trí mình. Tại sao cũng có cha mẹ đầy đủ từ lúc sinh ra nhưng cô chẳng bao giờ thấy đâu là một gia đình thật sự đầy đủ 4 người, ba, mẹ, cô và anh hai. Nhắm hai mắt lại, cô thấy mình quá mệt mỏi rồi, cô cần phải nghỉ ngơi, cô không muốn tiếp tục phải đối mặt với thứ gì nữa.

- A! - Khi vừa nhắm hai mắt lại thì bên má có một cảm giác lạnh buốt khiến cô phải la lên. Quay lại nhìn thì thấy một tên nào đó đang cầm hai lon nước cam ướp lạnh đưa ra trước mặt cô.

- Uống đi cho tỉnh! - Hấn cười nói.

- Đến đây làm gì? - Cô nhận lấy một lon lạnh nhặt hỏi.

- Cô trông có vẻ không được vui. - Hấn ngồi xuống cạnh nói.

Gật đầu.

- Cười lên đi, không phải ai cũng có thể được tôi tận tay mua nước cho đâu!

- Thế anh muốn gì, Lãnh Thiên Hạo?

- Không có gì, chỉ là hơi thắc mắc về chuyện lúc nãy thôi.

- Vô đề.

- Cô trông có vẻ khác đi rất nhiều từ sau tai nạn.

-.....- Hơi trầm ngâm một chút cô nói.

- Tai nạn lần đó cho tôi hiểu được, người tôi yêu hoàn toàn không hề yêu tôi, bạn bè cũng chỉ là lợi dụng. Tất cả mọi người xung quanh đều đối xử vô cùng giả tạo với tôi.

Rồi không khí lại trở nên im lặng, chỉ còn tiếng mở lon lách tách cùng tiếng uống nước.

- Cho tôi xin lỗi. - Lãnh Hạo Thiên đột nhiên nói ra lời mà suốt 19 năm qua han17 chưa bao giờ nói lên.

Cô hơi bất ngờ nhìn hấn. Nam chủ kiêu ngạo, si diện ngất trời đang hạ mình xin lỗi cô ư. Có ai đánh cô một cái giúp cô tỉnh mơ không.

- Vì chuyện gì?

- Lúc trước đã khinh bỉ cô, khiến cô đau buồn. - Hấn tràn đầy thành tâm nói, cô lại tiếp tục suy nghĩ gì đó nói.

- Tôi không để tâm. Dù sao trước kia là tôi sai, nếu là tôi lúc đó cũng sẽ khó chịu thôi. Cũng không còn chuyện gì nữa, tôi phải đi rồi, cảm ơn vì lon nước. - Nói rồi cô bước đi để lại hấn phía sau buồn thảm thiết không tả nổi.

Cô sai bước về lớp của Lisa, hôm nay chỉ học có một buổi nên sinh viên được về sớm. Vừa thấy cô nhỏ nhanh chóng bước tới giờ tay hình chữ V chào.

- Zo, này giờ ở đâu tui tìm không ra vậy?

- Đi dạo chút thôi. - Cô cười nói.
- Nè, trưa nay tính nấu gì cho Văn Văn không? - Nhỏ hỏi.
- Nó là trẻ con, vậy mình nấu riêng một phần cơm chiên đi! - Cô nói.
- Ừm! Không biết ông anh cậu ở nhà có giữ thăng nhóc được không nữa hay lại dẫn đi phá mọi người xong quanh rồi! - Nhỏ ôm trán nói.
- Về nhà là biết chứ gì. - Cô cười kéo tay nhỏ đi.

Về đến nhà, một bãi rác hiện ra ngay trước mắt. Trong phòng khách giờ đầy những mẫu giấy vụn, chai nhựa, lon rỗng.....Trong khi cả hai đứa còn ngây ngốc chưa biết gì thì Văn Văn từ ban công chạy vào cầm cái thùng nhỏ cười nói.

- Hôm nay anh Winter dạy cho em làm nhiều đồ chơi từ chai nhựa rỗng với giấy lăm, hai chị xem có đẹp không? - Nói rồi đưa đồng đồ chơi như là ếch giấy, máy bay, bóng đèn chai nhựa,.....ra trước mắt bọn cô.

- Hai người về rồi đó hả? - Winter bay vô nói. Ngay sau đó, con thịnh nộ bùng nổ, ông anh hai đáng chết bị bắt dọn hết cả cái nhà đến khi nào sạch sẽ mới thôi làm ông khóc ròng. Trong khi đó cậu nhóc nào đó vẫn vô tư cười đùa cùng hai nhỏ về những món đồ chơi tự làm.

Căn nhà lại tràn ngập những tiếng cười đùa hạnh phúc. Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ trông chớp mắt đã 4-5 ngày sau. Hôm nay là một ngày vô cùng đẹp trời, cô vừa mở cửa ra định cùng nhỏ đi làm thêm thì gặp cái bản mặt vô cùng chướng mắt của tên Diệp Phong. Lạnh giọng hỏi.

- Em rě chẳng hay tới đây làm gì?

Hơi bàng hoàng trước câu châm chọc của cô hấn nghiêm giọng lại nói.

- Tôi tới đây tìm một người.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

- Tôi tới đây tìm một người.
 - Ở đây không có người anh cần tìm. - Cô bình tĩnh nói.
 - Có đấy. - Hấn nói, đôi mắt hơi liếc vào bên trong.
 - Diệp Phong! - Từ trong kia một giọng trẻ non nót vang lên khiến mọi người giật mình quay lại.
 - Từ Văn, em có quen Diệp Phong sao? - Cô ngạc nhiên hỏi.
 - Ừ, anh ta là anh họ em. Nhưng em không muốn anh ta là anh họ em chút nào. - Cậu nhóc hừ lạnh nói, mắt rờ lên tia thù hận.
 - Từ Văn, em đừng nháo nữa, mau cùng anh về nhà đi. - Diệp Phong thở dài mệt mỏi nói.
 - Tôi không muốn, tôi không muốn ở cùng kẻ đã giết cha mẹ mình! - Cậu bé hét lên sau đó chạy vào phòng đóng cửa lại.
- Winter thấy vậy nhú mảy sau đó cũng quay vào trong phòng, Lisa đi lấy chìa khóa dự phòng để lại cô với hấn ở đó.
- Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? - Cô nhú mảy hỏi.
 - Tôi có thể vào nhà không? - Hấn hỏi.
 - Được thôi, hãy kể cho tôi chuyện gì xảy ra. - Cô nhún vai nói.

Hấn bước vào trong lặng lẽ quan sát nơi này một chút sau đó thở dài kể lại.

- Từ rất lâu rồi, khi xưa lúc đó ba tôi và mẹ còn làm trong tập đoàn. Khi ấy mẹ tôi là một thư ký cho ông, lúc đầu thì không có gì nhưng rồi dần về sau hai người dần yêu nhau. Lúc đó mẹ của Từ Văn cũng chính là di ba tôi lấy chú tôi, chú tôi khi ấy lấy di ba cũng chỉ vì gia sản của Diệp gia. Sau khi tôi sinh ra và lớn lên, di tôi mang thai và sinh ra Từ Văn. Thăng nhóc rất đáng yêu, nghịch ngợm, tôi rất yêu thương nó. Nhưng khi nó lên 4 tuổi một bi kịch đã xảy ra, chú tôi vốn dĩ yêu mẹ tôi nên quyết định phải li hôn với di và ép mẹ tôi yêu ông ta. Nhưng mẹ và di kiên quyết từ chối, ba tôi cũng đuổi ông ta

ra khỏi Diệp gia, mà ông ta lúc đó lợi dụng tình yêu của di giết chết cả nhà tôi và cả di. Lúc đầu tính giết luôn cả tôi và Tử Văn nhưng thất bại vì bị người trong nhà phát hiện. Sau chuyện đó ông ta vẫn chưa từ bỏ, sai người trà trộn vào nội bộ gia tộc dụ dỗ Tử Văn hận thù Diệp gia. Năm nó lên 5 tôi mới phát hiện và diệt trừ tất cả. Mà lúc đó cũng đã quá muộn, thằng bé đã bị đầu độc tư tưởng nên luôn xa cách khinh ghét với người của Diệp gia, nó cho rằng vì mẹ tôi nên cả gia đình nó mới tan vỡ cuối cùng thành hận thù. Cha mẹ tôi sau khi mất vẫn luôn dặn dò tôi phải cố gắng bù đắp, yêu thương thằng bé dù có chuyện gì xảy ra. Tôi luôn làm theo lời cha mẹ dặn khi hai người qua đời. Tôi luôn cố gắng bù đắp cho Tử Văn nhưng nó ngày càng trở nên xa cách lạnh nhạt với tôi hơn, nó thường gây rất nhiều rắc rối xung quanh thậm chí còn cố ý phá hoại đồng quan trọng của tập đoàn. Tôi rất hiểu nó, dù sao nó cũng chỉ là một cậu bé cần sự yêu thương của gia đình nên không trách nhiều. Nhưng rồi dần dần nó càng phá phách hơn, thường xuyên mắng người làm trong nhà, tự nhốt mình trong phòng và còn bỏ nhà đi. Nhưng lần như vậy tôi đều phải sai người đi khắp nơi tìm nó. Tôi bây giờ cũng không biết cách gì để có thể bù đắp cho nó và gia đình nó nữa. - Hân buồn bã nói.

- Anh không có lỗi. Là do số phận, mọi người ai cũng phải trải qua một đau thương nào đó để lớn lên. Không ai có cuộc sống hoàn hảo, bất cứ ai cũng phải mất đi một mảnh ghép cuộc đời. - Cô vỗ vai hân nói. Trong truyện cũng có nói về tình tiết này và được kể rất bi thương. Kể từ sau khi ba mẹ mất, Diệp Phong hân luôn phải gánh vác mọi chuyện của tập đoàn rồi còn phải lo lắng cho Tử Văn nữa. Trong gia tộc hân, mọi người đều chỉ muốn dụ dỗ hân và Tử Văn lấy đi một phần gia sản của Diệp gia, do đó hân luôn phải đề cao cảnh giác trước tất cả. Một đứa trẻ 17 tuổi vừa phải quản lý tập đoàn vừa phải bảo vệ em mình trước những người trong gia tộc, hân cũng phải chịu quá nhiều đau đớn rồi.

- Tôi sẽ giúp anh thuyết phục Văn Văn về nhà. - Cô nói xong thì quay gót bước vào trong để lại hân ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Cạch! Tiếng cửa mở ra, mọi người trong phòng quay lại nhìn cô. Cô cũng từ từ bước lại xoa đầu Tử Văn hỏi.

- Văn Văn ngoan, có chuyện gì thế?

- Em không muốn về căn nhà đó. Đó là nơi giết chết ba mẹ em, có người từng bảo ba mẹ em chết trong căn nhà đó, sau này rồi sẽ đến lượt em. - Tử Văn nhỏ giọng dần nói.

- Tại sao em lại tin điều đó?

- Vì chính ba mẹ anh ta đã hại chết ba mẹ em. Rồi sẽ có một ngày anh ta giết chết em.

- Ngoan, có chị Lisa, chị và anh Winter ở kề bên. Sẽ không ai có thể làm hại em được đâu.

- Thật sao?

- Phải. Huống hồ, Diệp Phong lại rất yêu thương em. Nếu không em nghĩ xem tại sao trong những năm qua anh ta lại mặc em luôn gây rắc rối mà yêu thương, chiều chuộng em chứ.

- Đó điều là giả dối. Anh ta làm thế chỉ để em giao lại tài sản của ba mẹ cho anh ta.

- Văn Văn này, trên đời, muốn tìm người yêu thương chúng ta không khó nhưng tìm người thật sự yêu thương ta lại khó muôn vàn. Và nếu như không biết quý trọng người đó một ngày nào đó ta sẽ hối hận đấy! - Lisa quỳ xuống đặt hai tay lên vai cậu bé nói.

- Phải. Có thể trong gia tộc không ai yêu thương em thật lòng nhưng hãy nhớ lại xem. Liệu có phải suốt bao ngày qua dù có chuyện gì xảy ra em luôn có một người phía sau âm thầm giải quyết sao? - Winter.

- Đúng thế. Em hãy chú ý quan sát lại xem. Tình yêu thương không chỉ thể hiện qua từng lời nói, biểu hiện mà còn thể hiện qua hành động. Em không biết, nhưng trên đời luôn có một người đã âm thầm quan sát, bảo vệ, yêu thương em. Người đó bất chấp mọi nguy hiểm vẫn bảo vệ em để bù đắp lại những đau thương của em. Vậy sao em không thử tha thứ và chấp nhận anh ta một lần thử xem. - Cô dịu dàng nói.

Không khí lúc này đã yên lặng đi rất nhiều. Tử Văn cúi đầu không nói nên lời. Quả thật trong suốt thời gian qua khi cậu gây bao rắc rối Diệp Phong chưa một lần nhắc nhở chỉ lặng lẽ giải quyết. Anh ta không bao giờ than phiền mà chỉ im lặng yêu thương, bảo vệ cậu. Chỉ là trước giờ cậu vẫn luôn oán hận cái gia đình đó, họ đã cướp đi mọi thứ, cha mẹ, người thân của cậu. Nhưng.....có lẽ chị nói đúng. Anh ta nên được tha thứ một lần.

- Em đồng ý quay về. - Một câu nói nhưng lại khiến bao người vui mừng không xuể.

- Nhưng....em rất sợ một ngày nào đó em sẽ giống như ba mẹ. - Tử Văn hơi nghẹn ngào nói.

- Thế thì hãy cố gắng lên. Phải cố gắng học thật giỏi, ngày ngày cố gắng vượt qua mọi thử thách cho họ thấy rằng em không yếu đuối. Em có thể tự đứng lên, em sẽ vượt qua cả Diệp Phong để lấy lại những gì em đã mất. - Winter xoa đầu cậu bé nói.

- Dạ! - Bây giờ cậu nhóc mới vui về trở hít một hơi bước ra nói chuyện với Diệp Phong.

Trong phòng khách, Diệp Phong ngồi lặng lẽ quan sát căn phòng nhưng từ nãy đến giờ hắn chỉ chung thủy nhìn vào căn phòng kia. Khi cửa phòng bật mở, hai cô gái xinh đẹp dắt tay một cậu bé bước ra. Nhìn thấy hắn, Từ Văn hơi bị kích động rồi lại bình tĩnh nói.

- Tôi sẽ quay về.

Chỉ cần chờ đợi câu nói đó, hắn lập tức đứng dậy nở một nụ cười vui mừng nói.

- Cảm ơn!

Cô chỉ gật đầu không nói gì. Diệp Phong thấy vậy cũng không làm khó cô, bước tới dắt tay cậu bé đi. Nhưng khi cả hai vừa bước ra khỏi cửa một giọng nói lại vang lên.

- Khoan đã! - Lisa từ trong phòng cầm một cái túi bước lên nói.

- Đây là bánh chị và chị Tuyết đã làm cho em. Trong túi còn có một cuốn truyện tranh. Hi vọng em sẽ giữ kỹ nó. - Nhỏ cười thật tươi đưa cái túi màu nâu cho cậu bé. Đôi mắt cậu nhóc hơi phủ một tầng sương mỏng, cố gắng kìm chế cảm xúc, giọng như sắp khóc nói.

- Cảm ơn các chị! Em hứa sẽ thường xuyên đến thăm các chị! - Nói xong vẫy tay cùng Diệp Phong bước ra xe.

Bọn cô ở bên trong thì thờ dài. Quả thật có thằng nhóc ở đây vui hơn nhiều. Nhưng cái gì cũng sẽ phải quay lại với chỗ cũ. Lại thờ dài một cái, cô nói.

- Thôi, ta mau đi làm thêm thôi. Đi trễ bà chủ lại mắng! - Rồi kéo tay nhỏ chạy đi. Winter buồn chán bước đi làm nhiệm vụ. Căn nhà phút chốc im lặng đến buồn thảm, khi cánh cửa vừa đóng lại cũng là lúc bánh xe định mệnh xoay chuyển khỏi vũ đạo ban đầu của nó.

Trò chơi chỉ mới bắt đầu, mọi thứ sẽ còn tiếp tục tiếp diễn. Và mọi thứ sẽ thay đổi, nữ phụ sẽ làm gì nếu như cuộc đời của mình sẽ mất đi sự tĩnh lặng mà bắt đầu gợn sóng.

Ahihi, xin chào mọi người.

Hôm nay ta muốn nói với mọi người một chuyện. Không phải là về bộ truyện này mà là về một fic truyện ta vừa đọc.

Đó là truyện của con bạn ta. Lúc đầu, khi ta làm tác giả viết ra bộ truyện này, có mấy phân đoạn tình cảm do nó nghĩ ra nên nó cũng quyết định viết một bộ truyện. Vì là tác phẩm đầu tay nên nó chưa được nhiều người đọc đến. Ta muốn giúp nó, hơn nữa cũng muốn coi thử tay nghề nó ra sao.

Mong mọi người có thể đọc và nhận xét giúp nó. (mặc công nó kể lể than bất công với ta nữa. Mệt lắm, suốt mấy chục phút cứ nhai đi nhai lại)

Tên truyện là:

[shinran] [shortfic] Chờ anh cả cuộc đời.

Quên nói, con nhỏ đó là fan couple shinran.

Ta hi vọng mấy memt có thể tốt bụng cứu giúp cái lỗ tai của ta nha!

Ai fan shinran điểm danh cái lên tinh thần nào!

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Xin chào mọi người, ta xin tự giới thiệu:

Ta là Bong Bong Vô Danh, bạn của nhỏ tác giả. Vì con au nó phải về quê, đi từ thứ 4 rồi mà hôm nay nó mới nhớ là nó không đăng chap, hay nói đúng hơn là không thể đăng. Bởi vậy nó nhờ ta viết hộ 1, 2 tuần rồi nó về nó viết tiếp vì ta từng cùng nó viết nên cái bộ truyện này nên cũng có kinh nghiệm viết.

Nhưng mà đạo này ta tách ra viết truyện riêng với lại cũng làm biếng nên không có coi tình hình truyện. Đây là một trong những chap mà ta tự viết trong

số ít của truyện nên có hơi sợ vì không hay. Nếu không hay thì mong mọi người góp ý.

Hơn 5 ngày từ sau khi Từ Văn quay về nhà. Hôm nay là một ngày vô cùng mệt mỏi, cô phải đi ra công ti nhận hồ sơ về dịch, đến trường nghe giảng thuyết. Vừa tan học lại phải qua tiệm làm thêm, khổ nỗi dạo này khách đông mà thiếu nhân viên, có hai chị bị bệnh nghỉ việc nên cô với nhỏ phải làm hết mọi việc. Nhỏ thì pha nước, thu tiền, bán bánh còn cô thì chạy bàn. Xong rồi phải tăng ca đến 9 giờ ở trại mồ côi, giúp các cô bác chăm sóc lũ trẻ một ngày như đã hứa. Hiện tại cô đang nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi một chút. Hôm nay anh hai dẫn Lisa đi chơi vì bữa trước chơi cá ngựa thua nhỏ, chắc cũng tới 11 giờ mới về.

Đầy đẫy vẫn trán sau một lúc nằm nghỉ, cô lại đứng lên chuẩn bị đi làm bài tập, sau đó còn đi dịch cái mớ hỗn độn kia nữa. Rồi lại còn phải về một tập bản thảo truyện mới nữa.

Nhưng khi vừa đứng dậy thì thấy trên cửa có một lá thư, tò mò bước tới xem. Cô thấy một cái thiệp màu đỏ sang trọng, mở ra thì một hương thơm nhẹ tỏa ra. Cái thiệp này hẳn rất đắt tiền đi.

Móc ra đọc thử cái thiệp, lát sau cô lại thờ dài một lần nữa. Đây là thiệp mời sinh nhật nữ chủ, sao lạ vậy, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần mà.

Em tự hỏi rằng thời gian phải chăng đã phai dần trong anh,

Những hồi ức, những niềm vui, những kỉ niệm khi ta mới bắt đầu

Em chẳng biết đi về đâu tìm lại anh của những khi xưa

Bao lời hứa không lẽ anh đã bỏ quên nơi đâu thật xa

Em chỉ muốn ôm lấy anh, ôm thật chặt bao ngày xa cách

Mà đôi cánh sao bé nhỏ chẳng giữ được trái tim của anh

Cảnh phi yên đã hi vọng, đã chờ mong ta về bên nhau

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ. Ngược nhìn lại mới thấy là số của mama liền nhanh chóng bắt máy.

- Alo, mẹ gọi cho con có chuyện gì không ạ?

[Tiểu Tuyết này, sinh nhật của Linh Linh con nhận được thiệp mời rồi đúng không?] - Từ bên kia điện thoại giọng mẹ cô hơi buồn lên tiếng.

- Dạ, có chuyện gì không?

[Ngày mai nghe nói Vũ Tài ông ta sẽ chuyển nhượng hết cổ phần trong tập đoàn của ông ta cho Linh Linh.....] - Mẹ cô nói một hơi dài, kể lại cho cô một chuyện không thể ngờ được khiến cô kinh ngạc cùng tức giận.

[Ngày mai sinh nhật của Linh Linh tất cả người của Phụng gia cũng sẽ đến nên mẹ chỉ muốn nhắc con nhớ đến thôi. Ngày mai mẹ sẽ li hôn ông ta.] - Mẹ cô đau khổ nói rồi cúp máy.

Cô thì đứng bên đây hừ lạnh. Cô ngày nay đã không còn là “Em của ngày hôm qua” nữa rồi, hãy chờ đó, cô sẽ bắt cả gia đình ông ta phải đau đốn.

Sau một hồi tự kỉ, Mi Tuyết bước ra ban công mở cửa sổ hưởng thụ làn gió mát. Bỗng một tiếng động vang lên khiến cô giật mình nhìn xuống.

Bóng đen nhanh như cắt bay vào trong ban công như một làn gió yên lặng đến bất ngờ. Trên người hắn ngay bên vai đã thấm một màu máu đỏ tươi.

- Nè, anh là ai? Làm sao vậy? - thấy hắn như vậy cô cũng tội nghiệp hỏi thăm. Hắn không nói gì chỉ ngất đi.

Lát sau, Hiên Viên Mặc tỉnh dậy nhìn thấy xung quanh là một căn phòng màu trắng, còn hắn đang nằm trên một chiếc giường, vết thương bên vai đã được xử lí.

Cạch! Tiếng cửa bật mở, Mi Tuyết bước vào với li nước và tô cháo nóng hôi trên tay.

- Cô giúp tôi?

- Phải! - Cô gật đầu trả lời.

- Cảm ơn.

- Không có gì, ăn cháo đi. - Cô lạnh nhạt nói

- Cô là ai, sao lại giúp tôi? - Hắn nghi hoặc hỏi.

- Tôi tên là Mi Tuyết, tôi giúp anh vì không muốn mang tiếng trong nhà mình có người bị thương. Còn anh là ai? - Cô vẫn lạnh lùng nói.

- Cô không biết tôi? - Hấn hơi kinh ngạc chỉ mặt mình nói.

- Nếu biết, tôi đã không hỏi.

- Tôi là Hiền Viên Mặc. - Hấn nói.

Phụt! Một ngụm nước nhanh chóng được cô phun ra. Không thể tin nổi là mình gặp được tên nam chủ cuối cùng trong hậu cung. Hiền Viên Mặc, một ảnh đế ngành giải trí, nổi tiếng khắp bốn phương. Là đàn ông sẽ ganh tỵ, là phụ nữ sẽ mê ly. Không thể tin là mấy tiếng trước hấn vẫn còn nằm trên ti vi trước con mắt hình trái tim của mấy chị trong quán. Giờ lại nằm đây, trong nhà cô. Ngoài ra bây giờ cô mới nhớ, hấn chính là một sát thủ hạng SS trong thế giới ngầm khiến người ta khiếp sợ đó!

- Anh là Hiền Viên Mặc? - Hoi run run chỉ mặt hấn.

Hấn gật đầu một cái, tưởng cô sẽ lập tức bay lại đòi xin chữ hay chụp hình chung nào ngờ cô lại phán một câu xanh rờn.

- Nếu khỏe rồi thì xin trùm mũ lại bay ra nhà tôi ngay trước khi tôi bị đám người hâm mộ trên toàn thế giới của anh kéo tới đánh sập nhà.

Khóe miệng hấn giật giật, cô đúng là không giống người thường. Thấy hấn im lặng cô không nói gì quay lại tiếp tục công việc của mình, bầu bạn với giấy tờ.

Bước ra phòng khách, hấn lặng lẽ đánh giá xung quanh rồi dừng lại trước một bóng hình nhỏ nhắn đang ngồi phía sau đồng giấy tờ. Khẽ liếc nhìn một tập giấy, hấn nhũn mày hỏi.

- Cô làm phiên dịch viên sao?

Nghe giọng nói của hấn cô cũng không thèm ngước lên chỉ nhàn nhạt gật đầu.

- Cô sống tự lập một mình sao?

- Không, tôi sống với một con bạn nữa nhưng tối nay xem ra nó về khuya rồi.

Lại im lặng, hấn ngồi xuống bật ti vi lên. Cô thì làm bài, hấn thì xem ti vi, lát sau một cú điện thoại gọi tới đánh bay mọi sự im lặng.

À mà đúng rồi, mấy hôm trước con au nó có giới thiệu một truyện trên chap trước chắc mọi người từng coi qua rồi.

Đó là truyện riêng của ta, mong mọi người có thể đọc và góp ý.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Đứng dậy bước tới cầm chiếc điện thoại lên, cô nhàn nhạt liếc nhìn số sau đó bắt máy nói.

- Alo!

[Hừ, này giờ mày mới chịu bắt máy là sao?] - Bên kia điện thoại một giọng nói bức nhọc, khó chịu vang lên.

- Nếu chỉ gọi để chê, chửi tôi thì tôi cúp máy đây. - Cô lạnh lùng nói.

[Tao cũng chả muốn nói nhiều. Ngày mai là sinh nhật của Linh Linh, mày liệu mà đến đó] - Bên kia Trương Vũ Tài nói xong thì cúp máy.

Cô đứng đó trầm ngâm rồi cũng đặt điện thoại xuống quay lại làm bài tiếp, khuôn mặt hoàn toàn không một chút cảm xúc.

- Có chuyện gì thế? Ai gọi mà sao cô mặt trầm trọng thế. - Hấn ngồi thấy thì biết ngay là có chuyện xảy ra nên hỏi.

- Không có gì. Chỉ là một người từng được coi là cha gọi đến thôi. - Nhắc đến ông ta, cô lại nở nụ cười khinh miệt.

- Xem ra mối quan hệ giữa cô và cha không tốt lắm nhỉ? - Hấn nói.

- Nếu như tốt thì giờ tôi đã không ở đây. - Cô nhún vai đáp lại.

- Anh thấy hết mệt chưa? - Cô hỏi.

- Cũng khá rồi, dù sao cũng chỉ bị thương ở vai. - Hấn nói.

- Vậy thì mời. - Cô không mặn không nhạt nói.

- Có cần vô tình vậy không?

- Tôi chính là vô tình.

- Theo như tôi nghe từ nãy giờ, cha của cô là Trương Vũ Tài sao? - Hiền Viên Mặc nói, các giác quan của sát thủ lúc nào cũng nhạy bén hơn người thường nên hẳn có thể nghe được người trong điện thoại là ai.

- Cứ coi như đã từng đi.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô và ông ấy?

- Muốn biết? - Lần này cô ngừng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt đó.

- Phải.

- Biết Trương Mi Tuyết?

- Ý cô là.....- Hấn kinh ngạc nói.

- Tôi là Trương Mi Tuyết, cũng chính là con gái ông ta. Sau lần tai nạn hồi 4 tháng trước, tôi đã nhận ra được thật sự trong cái gia đình đó tôi hoàn toàn không có một chút tồn tại. Người tôi yêu đã chết đến tận xương tủy thì yêu em gái tôi, bạn bè tôi quay lưng lợi dụng, người thân chỉ có một người trong cái gia đình đó. Thà rằng đừng bao giờ có chứ nói thật, có một gia đình như vậy tôi rất không cần. Và cũng từ lúc đó, tôi luôn tự nhủ với bản thân một điều. Trên đời, nếu như con người ta đã không quan tâm tới mình tốt nhất đừng quan tâm tới họ. Đừng bao giờ dại dột đâm đầu vào chỗ chết chỉ vì một chữ Tình. - Cô không một cảm xúc nào nói, giọng nói lạnh như băng, vô hồn mà lạc lõng khiến người khác cảm thấy run sợ.

Hấn nhìn vào sâu trong đôi mắt cô. Đó là con người thật của cô? Một con người lạnh lùng ẩn sau lớp mặt nạ ác độc, lạnh lẽo kia? Rốt cuộc cô còn bao nhiêu chuyện đã qua mắt được người đời?

Từng câu hỏi cứ hiện ra trong đầu hắn, bây giờ hắn thật sự luôn tự hỏi. Tại sao trước giờ mình vẫn chưa tìm thấy cô? Một cô gái mạnh mẽ, vượt qua mọi thử thách, gian nan của cuộc đời. Bảo vệ người mình yêu trong lặng lẽ để rồi nhận lại chỉ là con số 0.

Căn phòng vẫn yên tĩnh như vậy, không một ai lên tiếng. Một cơn gió thoảng qua, hắn cũng biến mất đi, cô ngồi trong phòng lại thờ dài. Ngược mắt lên trần nhà, ngày mai sẽ là một ngày dài đây.

Tối ngày hôm sau (Ta tua nhanh cho nó hấp dẫn), cô mặc một chiếc váy màu xanh lam dài đến gối, mặc một cái áo khoác trắng bên ngoài, mang đôi giày búp bê xinh xắn và đeo một sợi dây chuyền mà sư phụ đã tặng. Mặc một lớp phấn nhẹ, thoa một lớp son dưỡng ẩm lên môi, mái tóc màu tím xoắn ngang lưng. Nhìn cô giống như một thiên thần sa đọa, bước xuống thế gian cướp đoạt hồn phách.

Lisa hôm nay cũng cùng cô đi tới đại tiệc. Nhỏ mặc một chiếc váy màu đỏ bó sát lộ ra đường cong quyến rũ, mang đôi giày cao gót, đeo một sợi dây chuyền có đính viên kim cương đen mà Winter mua tặng. Tuy là không đẹp bằng cô nhưng phải nói nếu cô là thiên thần thì nhỏ sẽ là hồ ly tinh quyến rũ chết người khiến ai đó phụt máu mũi. ^-^

Bước lên chiếc xe mà mẹ cô đã chuẩn bị để đưa cô đến đại tiệc mà lòng không thể kích động hơn. Cô chuẩn bị đối đầu với Trương gia, cô phải đòi lại công bằng cho mẹ.

Và tại Trương gia,.....

Trương Vũ Tài cùng mẹ ghé đang đứng tiếp khách. Trương Linh Linh một thân váy hồng phấn bánh bèo dịu dàng bước xuống. Gương mặt thanh tú, đôi mắt chứa cả tấn lệ nước mắt chỉ cứ như chỉ cần nói vài câu là mưa xuân sẽ rơi.

Tiếng micro vang lên, Trương Vũ Tài nhanh chóng bước lên công bố điều gì đó.

- Xin chào tất cả mọi người. Như mọi người đã biết, chúng ta hôm nay có mặt ở đây là mừng sinh nhật 19 tuổi của con gái tôi, Trương Linh Linh. Tuy chỉ còn rất trẻ nhưng nó là một niềm tự hào rất lớn của gia tộc tôi, là một thần đồng trong mắt các thầy cô. - Ông ta hát cảm khiếu ngạo nói.

Những tiếng vỗ tay vang lên, Trương Linh Linh đắc ý cười dịu dàng nhìn xuống dưới kia. Hôm nay có mặt đầy đủ tất cả nam chủ, Bạch Thượng Thiên, Du Kim Thành, Diệp Phong, Trương Tử Minh, Lãnh Thiên Hạo, Hiền Viên Mặc. Tất cả đều có gia thế “không phải dạng vừa đâu” khiến tất cả trầm trồ. Và ngày hôm nay cô ta đã quyết định phải có cho bằng được những nam nhân này.

- Hôm nay cũng xin nói với tất cả mọi người một chuyện. Tôi nay đã già, sức yếu vì vậy muốn trao lại toàn bộ cổ phần Trương thị cho con gái tôi là Trương Linh Linh và con trai tôi, Trương Từ Minh. Linh Linh sẽ hưởng 30% cổ phần còn Từ Minh sẽ hưởng 35% cổ phần còn lại. - Ông ta tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Cạch! Tiếng cửa một lần nữa mở ra trước con mắt kinh ngạc của mọi người và mừng rỡ của bọn nam chủ. Cô cùng nhỏ (và cả Winter) bước vào đại sảnh buổi tiệc. Liếc nhìn xung quanh một hồi cô lại bước tới chỗ mẹ nhẹ nhàng nói.

- Mẹ ơi, con gái bất hiếu. Không thể giúp mẹ khiến mẹ chịu nhiều đau khổ. Nay con nhất định sẽ đòi lại công bằng cho mẹ. - Rồi lại quay ra sân khấu làm bộ mặt ngây ngô, đưa hai tay ra sau lưng lạnh giọng nói.

- Cha à, có phải ông nên dừng mơ mộng lại không? Ông nên biết rằng ông chỉ có 20% cổ phần Trương thị thôi. 45% cổ phần còn lại là của Phụng gia. Nếu ông không nhớ con có thể nhắc lại là 4 năm trước khi Trương thị gặp khó khăn chính Phụng gia đã mua lại 45% cổ phần tập đoàn còn gì. Mà trong đó 30% là của mẹ, 15% là của con rồi. Ngày xưa là mẹ yêu cha nên mới để cho ông nắm hết số cổ phần đó. Nay bà đã rời Trương gia cũng có nghĩa ông không còn là người có cổ phần nhiều nhất trong tập đoàn, mà là mẹ nha! Do đó nếu không có sự cho phép của mẹ và con thì ông chỉ có 20 % cổ phần thôi. Vì vậy đừng mơ mộng nữa! - Cô vẻ mặt ngây ngô vô (Số) tội nói khiến mọi người sững sốt. Mẹ cô kể bên không nói gì còn người của Phụng gia thì cười thầm trong lòng, khinh bỉ nhà họ Trương.

- Mày.....mày thì biết gì chứ! Chỉ là đứa con bất tài thì lấy gì mà đòi nói trong chuyện này! - Trương Vũ Tài tức giận hét lên.

- Trương Vũ Tài, ông mới là người không nên nói. Hôm nay tôi tới sinh nhật này cũng chỉ có một lý do chính là li hôn với ông! Kể từ nay người của Phụng gia và Trương gia sẽ nước sông không phạm nước giếng, không quan hệ gì với nhau nữa. Và con gái tôi, người mà ông nói là con hoang sẽ chính thức đổi thành Phụng Mĩ Tuyết, cắt đứt hoàn toàn quan hệ cha con với ông. - Mẹ cô ở kế bên cũng lạnh lùng lên tiếng nói.

Mọi người xung quanh lại bàn tán nhộn nhịp lên, có người nói này nói nọ ông ta, có người nói mẹ con cô bịa chuyện hại gia đình người ta.....Nhưng cô cóc thèm quan tâm, họ nói gì cứ nói cùng lắm chỉ là những con người không có tư cách nói chuyện với cô thôi.

- Bà.....bà nói gì!? - Ông ta đứng trên sân khấu bắt ngờ nhìn mẹ cô.

- Tôi là nói ngày hôm nay sẽ chính thức li hôn với ông. Dù sao ở Trương gia ông cũng chẳng thêm quan tâm tôi, chỉ bằng li hôn đi để đỡ phiền phức. Ông có thể sống vui vẻ với cô vợ nhỏ của ông còn tôi thì quay về an phận làm con gái của cha mẹ tôi.

- Chị à, chị đừng nói như vậy. Kì thật ông xã cũng yêu chị lắm, chỉ là do đạo này anh ấy hơi khó chịu thôi. - Mẹ ghè đứng kế bên lên tiếng khuyên ngăn nhưng mang ý nghĩa chọc tức mẹ cô.

- Phan Hồng Uyên, bà đừng nói buồn nôn như vậy. Đừng quên chính ai mới là vợ bé, là ai đã phá hỏng hạnh phúc gia đình tôi. Đừng lên mặt như mình cao quý lắm. Với lại hiện giờ Trương Vũ Tài đã không còn là tổng giám đốc Trương thị nữa rồi. Ông ta chỉ nắm 20% cổ phần, thấp hơn mẹ nên nhà họ Trương các người đừng vội lên mặt làm gì. - Cô lạnh lùng híp mắt liếc bà ta.

- Hừ, vậy thì sao? Muốn li hôn thì li hôn nhưng mà cho dù cô có là cổ đông tập đoàn đi nữa thì cô làm được gì. Chỉ biết ngồi đó hưởng thụ vinh hoa phú quý, ngồi ăn trên công sức của người khác, cô làm sao bằng được tiểu Linh. Nó đã thực tập ở tập đoàn rồi, cho nó cùng Từ Minh gánh vác tập đoàn thì chẳng phải lo. Còn cô nếu gánh vác tập đoàn ẻ là chỉ trong vài ngày chắc chắn sẽ sớm sụp đổ phá sản! - Trương Vũ Tài hừ lạnh khinh thường nhìn cô nói.

- Vậy ông dám đánh cược? - Cô híp mắt nguy hiểm, lạnh lùng có, tức giận có, tính kế có khiến người ta phải khiếp sợ.

- Đánh cược? - Ông ta bắt ngờ hỏi.

- Nếu trong vòng 3 tháng, tôi có thể tăng doanh thu của Trương thị thì ông phải gia toàn bộ tất cả cổ phần của ông cho tôi. Ngược lại, nếu tôi thất thu, tôi sẽ giao lại toàn bộ cổ phần của Phụng gia cho ông. - Cô nói.

- Được, để xem đứa con gái vô dụng như mày có thể làm được gì. - Ông ta kinh ngạc rồi chuyển qua đắc ý nói. Không ai có thể tin một đứa con gái ngu ngốc như cô có thể làm nên kì tích. Hướng hồ đạo này Trương thị gặp nhiều khó khăn, tổn thất nhiều nên muốn phục hồi lại đã là một chuyện khó, làm tăng doanh thu còn khó hơn nhiều. Do đó chẳng có ai thêm tin cô chỉ bàn tán nói cô ngu ngốc rồi tự cao, chỉ duy có đám nam chủ kia không biết có một thứ gì đó khiến cho trong thâm tâm họ muốn tin tưởng cô, tin chắc chắn rằng cô có thể làm được điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Được rồi, sau khi đi vào vòng quan sát bình luận. Ta nhận thấy một số bạn đang nhảy thuyền Winter và Mi Tuyết. Tuy là hai người này rất hợp nhau về cả tên lẫn mọi thứ nhưng hôm nay ta xin thông báo rõ lun.

Winter sẽ không vô hậu cung được!

Thứ nhất là vì nếu Winter vào hậu cung thì ta sẽ phải cắt tất cả nam chủ ra do độ cạnh tranh quá chênh lệch giữa Winter và các nam chủ. Winter từ lâu có thể nói là người thân duy nhất của tiểu Tuyết, cho dù hậu cung sẽ gây thiệt thòi cho đàn nam chủ kia.

Thứ hai vì ta không thích lắm về mối quan hệ ruột thịt mà đến với nhau. Không phải là ghét mà là không thiên về nó trong truyện của ta thôi.

Vì vậy nếu ai có ý định bảo ta ghép couple này thì có lẽ không được đâu. Mọi người hiểu cho ta nha.

- Được rồi mọi người, hôm nay là sinh nhật của tôi. Mọi người đừng căng thẳng quá như vậy. Chị à, hôm nay chị đến đây em rất vui. Cảm ơn chị! - Nữ chủ thấy tình hình căng thẳng bèn lên tiếng giải hòa, còn bộ dáng thân thiện đưa rượu cho cho.

- Tôi không còn là chị cô lâu đâu, nhớ. - Cô nở nụ cười nửa miệng sau đó thì không nói gì nữa.

- Chị à, hay là để ly rượu này kết lại tình chị em của ta đi. - Cô ta hơi run run trước cô nhưng vẫn đưa li rượu ra nói.

- Tôi không uống rượu được.

Nói xong thì trực tiếp lướt qua bước tới chỗ mọi người của Phụng gia đang tụ tập.

- Cháu chào ông bà ngoại! Chào các cô chú! - Cô cúi đầu chào người phụ nữ trước mắt.

- Tuyết nhi ngoan, hôm nay cháu đã làm rất tốt không để ta thất vọng. - Bà ngoại cưng chiều xoa đầu cô.

- Mọi người, lúc này cháu đã cá cược với ông ta mà không xin phép mọi người. Cháu xin lỗi - Cô thành tâm nói.

- Không sao, phải cho họ biết Phụng gia chúng ta không dễ chọc chứ. Cháu làm vậy mọi người đều rất đồng ý và tự hào. - Bác hai cô nói.

- Nhưng cháu không tự tin mình có thể làm được.

- Đừng lo, cháu chỉ cần cố hết sức mình thôi. Cứ coi như là một thử thách chuẩn bị cho một sự nghiệp lớn đi. - Ông ngoại cô nói.

- Dạ! Vậy cháu nhất định sẽ không làm mọi người phải thất vọng, nhất là mẹ! - Cô mỉm cười hiền nói.

Phụng gia là một gia tộc lâu đời nắm giữ hơn 1/4 kinh tế cả nước và 1/7 kinh tế trên toàn cầu. Những người của Phụng gia đều rất nổi tiếng. Bác hai cô là tổng giám đốc đứng đầu Phụng gia, cô hai cô từng là người mẫu nổi tiếng khắp thế giới đã giải nghệ, mẹ cô là tổng giám đốc tập đoàn thời trang hàng đầu, là nhà thiết kế nổi tiếng. Cô ba cô và cô tư hiện đang là tổng giám đốc tập đoàn đào tạo ca sĩ lớn nhất nước và cũng là diễn viên nổi tiếng.

- Đừng quá sức là được rồi. - Mẹ cô dịu dàng nói.

- À đúng rồi, đây là bạn con, Lisa. Cô ấy hiện đang theo học ngành thiết kế thời trang, xem ra mẹ sắp phải khổ rồi đây. - Cô chỉ vào nhỏ nói.

- Dạ chào ông bà, chào các cô chú! - Nhỏ cười cúi đầu đúng phong cách tiểu thư nói.

- Chào cháu, hi vọng sắp tới cháu sẽ giúp đỡ tiểu Tuyết nhà bác. - Mẹ cô cười nói.

- Dạ vâng, tụi cháu là bạn thân mà!

- Chị! - Trong khi mọi người đang trò chuyện từ đằng xa một cậu bé chạy tới kêu lên. Cô với nhỏ quay lại thì thấy Tử Văn và cả tên Diệp Phong kia.

- Văn Văn! - Cô với nhỏ đồng thanh kêu lên.

- Em chào hai chị! Chào các cô bác! - Tử Văn chạy tới mỉm cười ngây ngô lễ phép chào mọi người.

- Chào mọi người. - Diệp Phong cười xã giao chào.

- Chào Diệp tổng! - Mọi người cũng cười lại, không khí giữa hai bên bỗng chốc trở nên ngọt ngào. Rồi hẳn cùng bác hai với ông ngoại bàn chuyện làm ăn, mấy cô dốt mệ đi tám chuyện đời còn cô với nhỏ ở lại chơi với Văn Văn.

- Mới có mấy ngày mà Văn Văn xem ra nặng hơn trước rồi nhì. Chắc ở nhà được tắm bồn nhiều lắm! - Nhỏ khiêng cậu bé lên nói.

- Chắc chắn là ở nhà được ăn quá trời đồ ăn rồi. Mà thấy cái điệu bộ này chắc chắn là suốt mấy ngày nay ở nhà sướng quá quên luôn bọn chị rồi. - Cô cười nói.

- Không có không có. Văn Văn không có quên hai chị, lần nào em ngồi lên bàn cơm cũng nhớ tới hai chị hết! - Từ Văn vội xua tay lắc đầu vội vàng nói.

- Vậy thì tốt, mấy ngày nay em học sao rồi? - Nhỏ cười hỏi.

- Dạ tốt lắm, Văn Văn học toàn được 10 không nha! - Cậu bé cười híp mắt khoe thành tích.

- Hào, đúng là rất giỏi! - Cô xoa đầu cậu bé nói.

Mọi người xung quanh ai cũng bất ngờ trước cảnh này. Lí do ư? Vô cùng đơn giản. Trước kia Từ Văn đã từng cùng Diệp Phong đến những buổi tiệc thương lưu, biết được thân phận cậu bé nên bọn họ đã tới làm quen nhưng cuối cùng lại bị đuổi một cách không thương tiếc. Từ Văn trước kia bài xích với tất cả kẻ cả Diệp Phong nên khi thấy một người có thể thân với cậu bé chính là cảnh ngàn năm có một.

- Xem ra em rất yêu trẻ con! - Trương Từ Minh cùng Bạch Thượng Thiên bước tới. Ngoài ra phụ họa còn có Lãnh Thiên Hạo, Hiên Viên Mặc cùng với Du Kim Thành.

Cô chỉ gạt đầu xem như xã giao thôi, dù sao cô hiện là đang chống đối nhà họ Trương, vẫn nên giữ khoảng cách.

- Đã lâu không gặp, bệnh tình của em thế nào rồi? - Du Kim Thành nhanh chóng bắt chuyện.

- Bệnh của tôi rất ổn, cảm ơn Du bác sĩ đã quan tâm.

- Chào Phụng tiểu thư, tôi là Hiên Viên Mặc. Rất vui được làm quen! - Hắc mỉm cười nói. Kế bên là hàng chục con mắt dao găm này lửa hướng tới cô.

- Chào, mong anh đừng đứng quá gần, chỉ sợ lát nữa tôi sẽ bị đánh ghen. - Cô vẫn lạnh giọng nói.

Winter ở kế bên vẫn không thèm đoái hoài gì, thậm chí từ mấy phút trước đã cùng Lisa bắt cóc Từ Văn đi mất để lại cô một mình. Thật đáng thương cho một nữ!

- Chào, từ này đến giờ sao không ăn gì hết vậy! Phải ăn cho có sức lát cãi nhau với nhà họ Trương chứ! - Lãnh Hạo Thiên nhanh chóng mang cho cô một đĩa đồ ăn gồm thịt bò với khoai tây cười tươi, nửa đùa nửa thật nói.

- Bỗng nhiên Lãnh thiếu gia quan tâm tôi như vậy không biết là uống nhầm thuốc hay là hôm nay thời tiết có biến đây! - Cô hơi cười cười nhận lấy, cũng châm chọc lại một câu. Dù sao cũng hơi đói rồi a~~.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ách! Ta định nói là ta sẽ đổi tên Du Kim Thành nghe không hay nên đổi thành Du Lăng Thành đi!

Pặc! Đĩa thức ăn chưa tới tay chủ đã nhanh chóng bị giựt đi một cách không thương tiếc. Du Lăng Thành hừ lạnh nhìn đĩa đồ ăn nói.

- Tình trạng của cô ấy chưa thể ăn thịt bò được. Ăn thịt gà sẽ tốt hơn nhii! - Rồi gấp một ít gà quay cho cô.

- Tiểu Tuyết thích ăn mì ý hơn, các người đừng làm loạn! - Trương Từ Minh đâu chịu thua chui vô nói.

- Mì không thích hợp cho bao tử, vẫn là ăn salad cá tốt hơn! - Bạch Thượng Thiên bay vô mang một đĩa salad cho cô.

- Cô ấy đã ốm như vậy, ăn salad sẽ không thể bổ sung chất dinh dưỡng nhiều được. - Du Lăng Thành chen vô cãi.

- Thịt gà dai lắm, lại nhiều phẩm màu. Cô ấy không thích ăn đâu! - Lãnh Hạo Thiên.

- Buổi tối không nên ăn quá nhiều đồ mặn. Theo tôi cô nên ăn bánh ngọt! - Hiền Viên Mặc nhanh chóng lấy một cái bánh cho cô nói.

Khi cô vẫn còn đang trong vòng vây của mấy tên điên này thì bỗng nhiên có ai đó giật váy cô. Quay lại nhìn thấy Từ Văn cô hơi ngạc nhiên vì chẳng phải thằng bé đi cùng Lisa với Winter sao.

- Chị Tuyết ơi, chị Lisa ở ban công đang nói chuyện với ai đó mà trông chị ấy mặt rất khó chịu. Em sợ lắm! - Giọng non nớt mang chút sợ hãi của cậu bé vang lên khiến cô càng thêm lo lắng. Vội vàng cùng Từ Văn chạy ra ban công. Tại đây, Lisa đang nói chuyện cùng một người đàn ông đã ngoài ngũ tuần, bên cạnh anh hai cô đang đứng nhìn mà ánh mắt tưởng chừng vô cùng khó chịu, tức giận.

- Mày đúng là bất hiểu, lúc không làm được gì thì ở nhà ăn bám, đến lúc tự lập được thì quay lại phản tạo. - Ông ta tức giận chửi vào mặt nhỏ.

- Con không có phản cha, cũng không bất hiểu. Con chỉ đang đòi lại công bằng cho mẹ. Năm xưa cha đuổi mẹ con cùng con đi, đến khi mẹ mất cha mới đưa con về. Cha chưa bao giờ yêu thương con, cái cha muốn chính là phần tài sản cuối cùng của mẹ và nó đang ở trong tay con nên cha mới nuôi con. Suốt bao nhiêu năm qua, con luôn nghe theo lời cha, bây giờ đã đến lúc con thoát khỏi những luật lệ, cấm lệ của cha rồi. - Nhỏ không chút lưu tình nói, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn.

- Mày.....mày có giỏi thì tốt nhất đừng về nhà. - Ông ta không dám làm lớn liền dùng dũa tức tối bỏ đi.

- Lisa! - Từ trong góc khuất cô bước ra nhìn nhỏ.

- Tuyết Tuyết! - Nhỏ khá bất ngờ kêu lên.

- Có chuyện gì vậy? - Cô nhíu mày hỏi.

- Là chuyện gia đình thôi, lát nữa về nhà tớ sẽ kể cho cậu. - Nhỏ nói.

Bỗng từ đâu một tên phục vụ xuất hiện cúi đầu nói.

- Thưa Phụng tiểu thư, lão gia muốn gặp cô để bàn về chuyện khi này.

Cô gật đầu rồi cùng nhỏ nhanh chóng bước theo sau tên đó.

Đến một cánh cửa lớn, hắn ta mở cửa cho cô bước vào sau đó thì quay đi. Cô cũng tự nhiên bước vào trong. Hiện giờ trong phòng chỉ toàn người của Trương gia, cười lạnh lùng một cái cô lên tiếng.

- Sao rồi cha? Ông kêu tôi đến là để làm gì?

- Chuyện của Trương thị. Ta đồng ý giao cho mày, trong 3 tháng nếu như không thành công tăng doanh thu của tập đoàn thì phải cho ta toàn bộ số cổ phần mà Phụng gia nắm giữ. Hơn nữa còn phải cho ta 5% Phụng thị. - Nói xong đưa một tờ giấy ra.

- Trong giấy không ghi rõ ràng, ông không nói trong thời gian đó hai bên không được gây bất lợi cho nhau. Tôi muốn bổ sung rằng nếu chỉ cần 1 bên phá hỏng kế hoạch của bên kia không cần biết cố tình hay vô ý phải chịu thua tức khắc. - Cô liếc sơ hợp đồng nói.

- Được thôi! Luật sư, cậu mau thêm điều này vào bản hợp đồng đi. Tôi nay ta sẽ kí hợp đồng và ngày mai cô sẽ chính thức làm tổng giám đốc tập đoàn.
- Trương Vũ Tài nói.

- Sao cũng được, miễn là tôi hài lòng sẽ kí nếu không thì chờ đến sáng mai cũng không.

Lát sau hợp đồng được sửa lại xong, cô và ông ta kí vào. Không cần nói cũng biết ngày mai sẽ là một ngày mệt mỏi đây.

Tối đến, giờ cô với nhỏ đang đi trên con đường phố ăn vặt. cầm xiên thịt gà trên tay, cô nói.

- Vậy là ngày mai chuẩn bị lãnh của nợ rồi.

- Đừng ăn nữa, mau về thôi. Giờ này ở ngoài đường không tốt đâu. - Nhỏ nói.

- Có sao đâu, mới có 7 giờ thôi mà!

- Nhưng lỡ gặp côn đồ thì sao?

- Xời ă, bà quên tui là sát thủ sao? Hơn nữa bà cũng được anh hai dạy võ cho rồi mà!

- Ồ, nhắc mới nhớ, sao nãy giờ Winter không nói gì hết vậy. Câm hả? - Nhỏ quay qua nhìn ông anh về mặt hình sự kia.

- Windy, Lisa, hai người có ngửi thấy mùi gì không? - Winter đang im lặng liền lên tiếng hỏi.

- Có mùi máu. - Nghe ông hỏi cô liền ngửi thử. Vì khứu giác của sát thủ vốn nhạy bén nên dễ dàng ngửi thấy mùi máu quen thuộc này.

- Tui có nghĩ thấy gì đâu? - Nhỏ ngờ ngạc hỏi.

- Mùi máu phát ra từ bên này, mau đi thôi. - Cô kéo tay nhỏ chạy đến một con hẻm vắng vẻ.

Tại đây, một chàng trai đang nằm bất động dưới nền đất, toàn thân chỉ toàn là máu đỏ. Vội vàng chạy tới đỡ anh ta lên cô liền quan sát xem anh ta như thế nào.

- Sao rồi? - Winter thấy cô không nói gì liền hỏi.

- Chết rồi. - Cô thả hân ta xuống nhàn nhạt nói.

Và ta cũng xin nói luôn. Vì đạo này ta nhảy thuyền đam mê

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

- Chết rồi. - Cô bỏ hân ta xuống nhàn nhạt nói.

- Vậy thì giờ làm sao đây? Báo cảnh sát? - Nhỏ hoảng hốt nói.

- Không, hay là Winter anh nhặt vô xác tên này đi. Dù sao cũng chưa có mùi phân hủy, sắc mặt còn khá hồng, chắc chắn là chỉ vừa mới chết. - Cô sáng mắt ra nói.

- Cũng là ý hay, dù sao tên nhóc này mặt mũi không tệ. - Nói xong thì bay vô xác của người ta.

Đôi mắt màu hổ phách hiện ra, mái tóc cũng biến màu đi. Winter ngồi dậy, xoa đầu rồi lại nhìn bản thân.

- Thành công rồi nè! Vậy thì tốt quá, từ nay anh sẽ làm trợ lý phụ giúp em việc tập đoàn nhe! - Cô cười vui vẻ nói.

- Sao cũng được, về đi rồi nói! - Winter đứng dậy nói rồi theo thói quen sát thủ phóng đi trên nóc nhà.

Cô với nhỏ cũng nhanh chóng ra về nhà. Trước khi về còn mua thêm cho ông vài bộ quần áo mặc sáng mai ra mắt tập đoàn.

Về tới nhà, cô đưa cho ông bộ đồ rồi cùng nhỏ bước ra ban công bàn chuyện nhận chức.

Chừng được một lát sau, cô bảo nhỏ vào lấy chút nước uống. Nhỏ vừa bước vào thấy được cảnh tượng vô cùng hoành tráng lạ. Winter tắm xong mở cửa đi ra, trên người còn chưa mặc đồ chỉ quấn duy nhất một chiếc khăn tắm quanh hông. Từng giọt nước rơi xuống cơ thể săn chắc 6 múi, còn khuôn mặt đẹp từng cạnh góc kết hợp với đôi mắt hổ phách và mái tóc xanh lam tạo nên một khung cảnh quá mức chịu đựng.

Lisa đỏ mặt, vội vàng quay đi, hai má nóng hổi đỏ lên, miệng ngáp ngừng nói.

- Anh mau....mau mặc đồ vào đi. Có con gái trong nhà đó!

Winter lúc này phác giác ra tình hình liền mỉm cười mà thậm chí còn không biết mình cười vì lý do gì. Lơ đãng cầm bộ quần áo mang vào phòng tắm mặc. Lát sau hai người đi ra ban công, Mĩ Tuyết vẫn còn đang bận suy nghĩ chuyện tập đoàn nên không để ý bộ mặt của ai đó nếu không chắc chắn sống không yên với những trò đùa nhậy của cô.

- Sao rồi? - Winter ngồi xuống cái ghế bên cạnh hỏi.

- Em đã lấy phần mềm cũ mà ông tổng giám đốc gì gì đó 3 tháng trước nhờ anh tạo ra để lưu lại toàn bộ các sơ đồ, bộ phận làm việc.....của tập đoàn cạnh tranh ông. May sao đó lại là tập đoàn Trương thị, bây giờ lấy ra xài.

- Vậy rồi còn gì nữa?

- Trong phần mềm này em đã cài đặt thêm các ứng dụng khác vô cùng tiện dụng cho tập đoàn. Ngày mai, anh sẽ là trợ lý của em, phụ trách về các phần mềm điện tử. Do trong Trương thị còn có kinh doanh về lĩnh vực thời trang nên Lisa, ngày mai bà cũng chuẩn bị vào công ti làm trợ lý cho tui, tui sẽ cho bà tham gia vào các bộ phận thời trang cùng nhà thiết kế của tập đoàn để học hỏi và giúp đỡ. Em cũng đã định sẽ nhờ mẹ giúp đỡ đào tạo các nhà thiết kế trẻ của tập đoàn và giúp trong lĩnh vực này. Ngoài ra trong vòng 1 tháng nữa ta sẽ phải nhanh chóng tổ chức một show thời trang mới để giới thiệu lại từ đầu. - Cô cẩn thận phân tích cùng đưa ra từng giải pháp giải quyết cho anh với nhỏ nghe.

- Lúc này em đã thử hack vào máy chủ tập đoàn này và biết được hiện giờ tập đoàn đang rất thiếu ngân phí. Theo như điều tra, có người đã đục lỗ bên trong ngân sách và lấy đi rất nhiều tiền suốt 2 tháng nay. Số tiền lên đến hơn 40 tỷ VNĐ. Số tiền này thật sự rất lớn và tổn thất, em đã lập lại tường lửa mới và điều tra máy chủ đó. Hóa ra suốt 2 tháng nay, Trương Vũ Tài biết chuyện Phụng gia là cổ đông lớn nhất liền bí mật lấy tiền của tập đoàn rồi lên mở tập đoàn riêng. - Cô lại tiếp tục ấn lên bàn phím máy tính nói.

- Thế sao? Vậy người của tập đoàn đã biết rõ chuyện này hết chưa? Có cần anh lấy lại toàn bộ mọi thứ ông ta đã đánh cắp từ cái tập đoàn nhỏ nhoi đó không? - Winter cầm sấp giấy tờ lên bình thần nói.

- Chưa cần thiết, dù sao hiện giờ nó chưa phải là mối trở ngại lớn nhất. Điều quan trọng nhất là ta phải nhanh chóng phục hồi và tăng doanh thu của tập đoàn Trương thị. - Cô bình thần nói.

Thật ra nói về mấy vụ này thì không phải cô với anh hai không rành chỉ là làm biếng thôi. Nghĩ mà xem, làm chủ tịch lãnh đạo tập đoàn lớn bao nhiêu việc, cô với Winter thì thuộc típ thích tự do. Cả ngày giam mình trong bốn bức tường, ngồi phía sau mấy chồng giấy cao ngất trời, cứ kí tên qua lại, đóng dấu này nọ, đọc hoài lặp đi lặp lại mấy tờ hồ sơ hợp đồng.....ai mà không ngán chứ. Chẳng qua là cứ ráng làm để kiếm thu nhập thôi!

Hi hi, hai chap nhá. Ta đền bù cho mọi người đó.

Ai thích đọc đam thì vào nhóm ta nói chuyện chơi nha

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biển!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Hé lu mọi người. Xin lỗi mọi người vì đã lâu không đăng chap mới. Đạo này ta khá bí ý tưởng với cả ham chơi game nên không viết được. Ta đang trong quá trình tu luyện lại chính mình. Có thể sẽ ra chap hơi lâu. Mọi người thông cảm □□□□

- Rồi giờ làm gì nữa? - Lisa thấy mình mất tiếng nói liền lên tiếng.

- Đầu tiên phải phân công xem bộ phận nào tổ chức làm cái gì, từng nhân viên đều phải có lượng công việc xử lý nhất định. Sau đó thì bắt đầu luyện tập cho các người mẫu của tập đoàn. Anh và em sẽ cùng với mọi người trong tập đoàn tạo một phần mềm mới. Làm sao để nội trong 3 tháng này phải có được sản phẩm tốt nhất cho tất cả mọi người.

- Vậy giờ ta có nên lên kế hoạch trước không? Thiết kế một số phần mềm thử xem. - Lisa nói.

- Bây giờ bà hãy thiết kế một vài mẫu thời trang mới đi, tui với anh hai sẽ bàn bạc về phần mềm.

Sáng hôm sau, ba người bọn cô thức dậy sớm nhanh chóng tới tập đoàn. Mẹ cô đã cho cô một chiếc xe riêng có tài xế để đi lại dễ hơn, dù sao bà cũng tới tập đoàn với bọn cô mà.

- Mẹ à, con biết là mẹ lo cho con nhưng mà đi xe như thế này có phải là hơi quá không? - Cô lắc đầu nhìn chiếc xe số lượng có hạn nằm trong top 10 thế giới mà suýt ngã ngửa.

- Con nói gì thế, đây là thường thôi. Mà cái cậu đứng đằng sau con là ai thế? - Mẹ cô nhìn Winter đánh giá hỏi.

- Dạ, đây là Winter. Anh ấy là hàng xóm của con, là một kĩ sư máy tính, anh ấy sau này sẽ là trợ lí cho con. - Cô quay qua cười nói.

- Ừm, vậy mấy đứa lên xe đi, còn phải tới sớm nữa chứ! - Mẹ cô nghe vậy cũng không hỏi gì nữa.

- Dạ!

Tập đoàn Trương thị.....

Chiếc xe lăn bánh đến cửa chính, nơi có hàng chục nhân viên đang chờ đợi. Cô cùng mọi người bước xuống xe. Đầu tiên, ý nghĩ của cô chính là muốn đập nát cái lễ chào đón này. Thật là quá phí công của mọi người. Treo ruy băng khắp nơi rồi còn thăm, hoa giấy..... như là đám cưới, nhân viên thì nhìn ai cũng thâm quần mắt hết cả vậy mà vẫn không dám hó hé.

Bước tới chỗ mấy ông bà lớn nào đó đang đứng cười chào đón, cô nhẹ nhàng nói.

- Sau này mọi người đừng làm cái nghi thức như thế này nữa, sắp tới mọi người phải làm rất nhiều việc. Nên cố gắng giữ sức khỏe tốt.

Lời nói của cô khiến tất cả sững sờ. Thường thì mấy người làm chức lớn như vậy, mỗi lần nhận chức lại nghênh ngang đi khắp nơi, lâu lâu lại mắng cái này không được cái kia không tốt. Nhưng cô lại hoàn toàn khác họ, lời nói của cô tuy nhẹ nhàng nhưng lại rất quan tâm mọi người. Và điều đó khiến cô ghi điểm trong mắt mọi người.

- Xin chào mọi người, cháu là Mi Tuyết, kể từ giờ sẽ đảm nhiệm tạm thời trong 3 tháng chức tổng giám đốc tập đoàn. Khi gặp cháu mọi người không cần gọi chỉ cho xa xôi chỉ cần gọi tiểu Tuyết hay gọi thẳng tên cháu là được. Chỉ khi nào có đối tác hay ai đó khác tới thì mọi người mới gọi cháu là tổng giám đốc thôi. - Cô cẩn thận gặp người 90 độ nói làm mọi người càng thêm bất ngờ. Có ai làm chức cao mà dễ dãi như cô không đây?

- Vì mới vào làm chưa biết nhiều, cháu đã thiết lập một phần mềm hệ thống ghi lại toàn bộ sơ đồ chức vụ của tất cả mọi người trong tập đoàn. Phần mềm này không chỉ cho ai biết người nào làm chức vụ gì mà còn giúp mọi người chia sẻ công việc như nhau, mỗi khi có việc, phần mềm sẽ tự động phân ra việc cụ thể, sắp xếp công bằng số việc làm cho mọi người, do đó dù là bất cứ lúc nào cũng hi vọng mọi người có thể hoàn thành xong công việc nhanh chóng và đăng nhập vào phần mềm. Ngoài ra, với những người mới vào làm, phần mềm có thể cho biết nơi nào là nơi làm việc của ai, tầng nào là tầng cần đến. Đặc biệt hơn, bộ phận tiếp tân có thể trực tiếp biết được quá trình làm việc của tất cả mọi người trong tập đoàn, như là họ đang làm gì hay họ đang họp.....để thông báo hiệu quả với những người khách. Lát nữa cháu sẽ gửi phần mềm đến tất cả máy trong tập đoàn, mọi người hãy đăng kí tên thật của mình nhé! - Cô cẩn thận nói, giới thiệu với mọi người phần mềm này.

- Vâng, vậy mời tổng giám đốc vào và.....- Một người đàn ông hình như là phó tổng giám đốc bước lên nói, nhìn qua 3 người bên kia hơi ngập ngừng.

- À, đây là Lisa và Winter, hai trợ lý của tôi. Họ sẽ giúp đỡ mọi người trong quá trình làm việc khôi phục và nâng cấp tập đoàn. Còn người này là mẹ tôi, bà là nhà thiết kế thời trang, tôi đã nhờ bà đến phụ giúp bộ phận thời trang. - Cô đưa tay giới thiệu từng người.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Sau một hồi giới thiệu thì hiện giờ mọi người đang trong phòng họp mở cuộc họp hội đồng gồm tất cả các cổ đông, những người có chức vụ từ trưởng phòng trở lên và một vài người có thể nói là nhân viên tinh nhuệ. Cái này cô không nói gì đi, tại sao lại đẩy đủ nam chủ thể này?

Bạch Thượng Thiên, Diệp Phong, Hiên Viên Mặc với Trương Tử Minh. Không thể tin nổi gần hết nam chủ lại là những tên nằm trong danh sách cổ đông của tập đoàn.

- Bây giờ ta sẽ bắt đầu cuộc họp. Như mọi người thấy, dạo gần đây tập đoàn bỗng dưng mất một số tiền lớn, mà gần đây cũng chưa có thêm thu nhập gì. Các thiết kế thời trang cùng phần mềm hằng tháng ngày càng thiếu ý tưởng. Lần này tôi đã quyết định cải tiến lại mọi thứ. Bộ phận phần mềm lần này sẽ phải tạo ra một phần mềm mang tính quyết định. Mọi người hãy tổ chức một cuộc họp bàn xem lần này nên thiết kế một phần mềm như thế nào mà tốt nhất, chất lượng đến cho khách hàng rồi hãy cùng với các bộ phận khác nhanh chóng thiết lập phần mềm đó thật nhanh, lần này ta sẽ không làm nhiều cái mà chỉ tạo duy một phần mềm mang tính quyết định. Vì điều này rất quan trọng nên nếu có thể mọi người có thể gọi trực tiếp tôi để hỏi và bàn bạc, Winter cũng sẽ giúp mọi người trong phần này

- Về phần thiết kế thời trang, Lisa và mẹ tôi cũng sẽ cùng bộ phận thiết kế nhanh chóng tạo ra những mẫu mới nhất, đẹp, chất lượng. Trong vòng 1 tháng nữa chúng ta sẽ tổ chức một show thời trang, tôi sẽ tìm địa điểm cùng sắp xếp mọi thứ. Mọi việc tôi sẽ làm còn hai chuyện đó hai bộ phận chính về lĩnh vực này sẽ thực hiện. Nếu có thể, tôi hi vọng mọi người sẽ hợp tác phụ giúp nhau. Lần này ta sẽ khôi phục và nâng Trương thị lên một tầm cao mới. - Khác với lúc này, cô lúc này hoàn toàn nghiêm túc nói. Giải thích và lên kế hoạch cho mọi người.

- Tổng giám đốc, Trương tổng lúc trước đã cho tập đoàn mở thêm một lĩnh vực là ngành giải trí. Việc này cô tính làm sao? - Một người lên tiếng nói.

- Về ngành giải trí tôi cũng có nghe nói, việc này tôi hi vọng Hiên Viên ảnh để có thể giúp chúng tôi cùng bộ phận giải trí. - Cô quay mũi tên lại tên Hiên Viên Mặc kia còn không quên kèm theo ánh mắt "thử từ chối xem" làm hấn dờ khóc dờ cười.

- Sao cũng được, dù sao tôi cũng là cổ đông. - Hấn bắt cần nói.

- Được rồi, mọi việc đã phân công xong. Hi vọng mọi người cố gắng, còn nếu như có điều gì xảy ra hay phổ biến kế hoạch gì cháu sẽ gửi thông báo cho mọi người qua phần mềm. - Cô quay lại bộ dạng ngây thơ nói khiến mọi người không tin cô gái tổng tài lúc này với cô bé thiên sứ trước mắt có phải là một không?

- À, Trương Tử Minh, anh lên phòng tôi nói chuyện chút. Cuộc họp kết thúc! - Cô đứng lên cầm hồ sơ bước đi nói.

Tại phòng tổng giám đốc, cô ngồi trên ghế hai tay đan vào nhau chống lên bàn lạnh nhạt nhìn con người trước mặt.

- Trương thiếu, theo như họp đồng người của Trương gia trong thời gian này sẽ không được tham gia vào các việc của tập đoàn. Sao anh không nghỉ ngơi nhỉ?

- Tiểu Tuyết, anh là thật lòng muốn giúp em thôi, hoàn toàn không có ý định gì khác. - Hấn hơi trầm giọng nói.

- Dù vậy thỏa thuận vẫn là thỏa thuận. Bây giờ anh có thể về và hi vọng anh sẽ không hé lộ bất cứ thông tin gì nếu không coi như Trương gia sẽ thua. Chắc anh không muốn cha mình buồn lòng nhỉ. - Cô hơi nghiêng đầu chăm chọc nói.

- Anh biết rồi. - Hấn buồn bã cúi đầu quay đi.

Cô ở bên trong thờ dài nhìn mấy xấp hồ sơ xung quanh. Thật hối hận khi làm việc này! Dù than thở thì vẫn phải làm, cô nhanh chóng bật máy tính lên bắt đầu làm việc. Winter và Lisa với mẹ đã đi làm việc của mình rồi nên bây giờ cô vô cùng cô đơn, biết vậy để Winter ở lại làm phụ hay Lisa ở đây nói chuyện có phải hơn không.

Cứ thế thời gian trôi qua dần đi, chẳng mấy chốc đã đến chiều, cô lết thân cùng ba người kia về nhà. Mẹ cô lúc đầu nằng nặc muốn cô về nhà ngoại nhưng cuối cùng lại đành chịu thua trước sự kiên quyết của cô.

Và cũng tại một nơi khác.....

- Thế nào rồi? - Trương Vũ Tài, Phan Hồng Uyên mẹ ghê với nữ chủ đại nhân ngồi trước mặt một người đàn ông nói.

- Thừa ông chủ, Phụng Mi Tuyết tiểu thư sau khi vào tập đoàn đã đưa ra hàng loạt chính sách cải cách. - Người kia kính cẩn nói.

- Vậy sao? Con nhỏ đó thì làm được gì chứ, cứ để cho nó làm cái tập đoàn cũ nát kia dẹp luôn đi. Dù sao thì ta vẫn còn một công ti khác với lại nếu như nó thua ta còn là cổ đông của Phụng thị nữa. - Trương Vũ Tài ánh mắt đặc ý nói. Ngay từ đầu ông ta đã muốn cho cái tập đoàn kia sụp rồi chỉ là lo không biết phải đối mặt làm sao với truyền thống và mọi người trong công ti. Nếu như cô (MT) đã nhận gánh vác tập đoàn thì khi bị sụp đổ người chịu trách nhiệm về mọi thứ vẫn chỉ có cô.

Hé lô mọi người, ta đã quay lại rồi đây!! Sau một khoảng thời gian tu luyện (thật ra là ăn ngủ và cày game+truyện). Ta đã quay lại và ăn hại hơn xưa.

Và hôm nay ta muốn nói với các ment ba điều. Một, là ta có quen một bạn tác giả kia cũng viết truyện nhưng mà giờ bạn đó do máy bị hư, điện thoại thì không đủ dung lượng tải wattpad (haizz, do tải game), với cả lười nên nhờ ta viết và đăng truyện giúp. Máy chap đầu là của bạn đó viết, còn máy chap còn lại là ta viết. Mọi người qua ủng hộ nhe. ^^!

Và hai, đó là đạo này ta chuẩn bị thi rồi, còn 2 tuần nữa. Năm nay ta thấy mình quá mê game dẫn đến học xuống, vì vậy nên đã xóa game và quay lại đường cũ, quyết tâm thi được điểm cao kéo lại mấy điểm kia. Trong khoảng thời gian này ta sẽ cố gắng đăng chap để đền bù cho mọi người.

Và ba, điều quan trọng nhất. Vì phải viết 3 truyện+ ôn thi nên hiện tác giả rất lười. Ta quyết định sẽ tạm drop bộ kia, sau khi thi xong sẽ viết lại.

Chỉ có vậy thôi, mọi người đọc truyện vui vẻ ^^!

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Mấy ngày dần trôi qua trong im lặng (chắc im), mấy ngày nay không biết vô tình hay cố tình mấy tên nam chủ cứ đến gặp cô. Lúc đầu là thảo luận về hồ sơ nhưng lúc sau thì bẽ hướng đi hỏi sức khỏe, chỗ ở,.....của cô luôn. Đôi lúc cô thấy nữ chủ quả là vi diệu đi, chịu được mấy tên náo quá nhiều nếp nhăn đến chạm nhau như mấy tên này.

Hôm nay là một ngày đẹp trời và cô đang trên đường đến trường quay, nơi mà nam chủ Hiên Viên Mặc ra một bộ phim mới. Phải nói là cô với hấn quan hệ đạo này không tệ, hấn thường nghe cô tâm sự cũng có một số điểm tương đồng với cô và dưới sự ép buộc, nhờ vả, đe dọa của cô cuối cùng hấn cũng chịu hợp tác với tập đoàn về bộ phim mới này.

- Chào cháu tiểu Tuyết, hôm nay lại đến xem tiến độ sao? - Bác đạo diễn quay qua chào cô nói. Liên tục suốt mấy ngày cô luôn vừa đi xung quanh vừa ở trong phòng làm việc, nguyên do tại sao cô đi loanh quanh rất đơn giản vì cô muốn mọi người quen với cách gọi mới chứ đừng suốt ngày gọi tổng giám đốc cô rất không quen.

- Cháu chào mọi người, mọi người cứ tiếp tục làm việc đi đừng để ý cháu. - Cô cười nhẹ chào rồi bước đi về phía ghế ngồi xuống.

Hừm.....

Quả thật nam chủ đã đẹp dù làm gì cũng chỉ càng đẹp hơn. Bằng chứng chính là tên đang đứng trước mặt cô đây.

Cái bộ phim này có tên là "Giọng hát của gió", nội dung kịch bản như sau. Nam chính là một đại thiếu gia nhà tài phiệt lớn nhất nhì châu Á, vì buồn đời nên ra ngoài giả làm sinh viên nghèo vừa xấu lại vừa khùng đi phá mọi người và rồi tình cờ gặp nữ chính. Nữ chính trong bộ phim này là Liễu Nhã Hi, một diễn viên mới nổi gần đây, bởi vì thiếu hụt nên tập đoàn chỉ có thể mời được mấy người như thế này thôi. Quay lại với nội dung phim, nữ chính trong kịch bản là một cô gái khá bình thường, tính cách cũng bình thường chỉ là hơi dữ một chút và đặc biệt ở cô gái này chính là giọng hát phi thường, hay hơn cả ca sĩ khiến bao người trầm trồ. Mà nam chính sau một lần chơi đại đã vô tình phá hỏng giọng hát thiên phú và phá hỏng giấc mơ tỏa sáng của nữ chính. Thật ra chẳng có gì to tát chỉ là bị mất giọng trong mấy ngày nhưng mấu chốt ở đây là sắp tới nữ chính phải tham gia một cuộc thi âm nhạc toàn quốc, nếu bây giờ không hát được đồng nghĩa với việc mất đi một cơ hội. Nam chính thấy được giọt nước mắt đau khổ của nữ chính liền nảy sinh một cội xót xa, cuối cùng hạ mình đi xin lỗi và động viên nữ chính, quả nhiên dưới sự giúp đỡ của nam chính, nữ chính bằng hết sức mình chiến thắng cuộc thi, cuộc tênh vĩ đại của hai người bắt đầu. Dần dần nhiều chuyện xảy ra, thân phận nam chính bị đưa ra ánh sáng cũng là lúc nữ chính bị mất đi đôi mắt, nhưng với nghị lực của mình và yêu thương của nam chính, nữ chính đã chiến thắng các cuộc thi âm nhạc quốc tế, giành nhiều giải thưởng và chữa thành công đôi mắt, hai người diễn ra happy ending.

Và lại nói về vấn đề của Hiền Viên Mặc, dù là hiện giờ hắn vẫn còn là cái tên học sinh nghèo nhếch nhác nhưng vẫn không mất đi vẻ hoàn mỹ trên gương mặt.

- Sai! Sai hết rồi! - Tiếng đạo diễn Kim vang lên kéo cô khỏi suy nghĩ. Đạo diễn Kim tên thật là Kim Hàn Khiêm, nổi tiếng là một người khó tính, công bằng trong giới showbiz.

- Rốt cuộc là tôi đã làm gì mà từ nãy tới giờ ông cứ nói hoài vậy! - Liễu Nhã Hi một bên tức giận nói, hoàn toàn mất đi vẻ ngây thơ so với hình dáng bên ngoài.

- Cô chỉ đọc kịch bản được thôi, hoàn toàn chả có tí cảm xúc nào cả. Đây là cảnh nữ chính bị đánh ghen, rõ ràng là phải tỏ ra sợ hãi và ngạc nhiên chứ không phải là ánh mắt với thái độ khinh thường như cô. - Đạo diễn Kim cũng tức tối không kém nói.

Hiện giờ sau khi quay xong cảnh nam chính vừa đi phá nam phụ xong là cảnh nữ phụ đánh ghen. Nam phụ vốn là hot boy của trường, là một thiếu gia cũng nhà giàu nhưng chưa bằng nam chính, được bao nữ sinh mến mộ nhưng bên trong lại khinh thường tất cả mọi người nên ít tiếp xúc, lạnh lùng tất cả. Sau khi gặp nữ chính và bị một cái tát lên mặt do bị gắn mác bắt nạt trẻ em thì ngày đêm không quên, tiếp cận nữ chính để cô ấy gặp nhiều rắc rối. Mà đây chính là một trong những rắc rối đó, đánh ghen! Nhưng xem ra có vẻ cảnh này không được tốt lắm.

- Tôi làm không sai, cô ta chỉ là một diễn viên nhỏ thì có quyền gì mà tát tôi. - Liễu Nhã Hi tức giận không chịu nhận sai liền đổ sang cô nữ phụ kia. Nữ phụ này tên là Phương Liên (tên thật), là một diễn viên mới nổi, tiền đồ thì thấp hơn Liễu Nhã Hi nên mới bị khinh thường, bị nói cũng chả dám lên tiếng đòi công bằng.

- Hừ, đã sai còn không chịu nhận, tôi không hiểu sao cô có thể nổi tiếng với cái tính cách như vậy. - Đạo diễn Kim hừ lạnh nói lại.

- Tôi nói cho mà biết, bao nhiêu bộ phim ngoài kia tốt hơn đang chờ tôi. Tôi chả thèm đóng cái phim mấy xu này nữa đâu.

- Vậy cô có giỏi thì đi luôn đi đừng có mà ăn bám ở đây!

Thế là chiến tranh bùng nổ, hai người cãi qua cãi lại. Người làm ở đây thấy việc này hoài nhưng không dám vô can chỉ biết đứng đó nhìn.

- Hai người mau dừng lại cho tôi!

Hehe, ta thật không ngờ lun. Con bạn ta nó siêng ta tưởng, ta nhờ nó trông giùm, đăng mấy cái chap bản thảo ta viết sẵn. Không ngờ nó cũng ngồi viết thêm mấy chap nữa. Chối ời, cảm động quá!!

Các ment nào hóng chap mới ta có thể sẽ xả hết cho ^^!

P/s: ai không nhớ hay không biết nói thêm truyện này hai tác giả nha. Mà chủ yếu là ta, còn khi nào ta bận con kia mới viết.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

- Hai người mau dừng lại cho tôi! - Giọng nói lạnh như băng từ bắc cực mang về khiến ai nấy đều cóng người và đó là con gái của mỗ tác giả, Trương Mĩ Tuyết. Tâm trạng của cô thể hiện lúc nào cũng rất rõ ràng, khi vui vẻ thì muốn gọi cô ra sao cũng được miễn là đừng xúc phạm, cô sẽ luôn vui vẻ với mọi người nhưng khi cô tức giận bao giờ giọng cũng sẽ lạnh lùng mang đầy sát khí dọa người.

Mọi người biết cô tức giận liền im lặng không nói gì, riêng Liễu Nhã Hi tuy là không nói gì nhưng khuôn mặt vắn vẹo khó chịu, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Mau diễn lại cho tôi xem, lúc này tôi không không chú ý lắm. Nếu tốt, cô có thể tiếp tục, nếu không thì cô biết rồi đấy! - Giọng cô không chút cảm xúc vang lên thật quá dọa người nên tất cả không một lời nào quay lại diễn cảnh hồi này.

Liễu Nhã Hi dù có to miệng cỡ nào nhưng đến phút cuối cùng cũng chỉ là một diễn viên nhỏ, bởi vì vậy nên được đóng chung với Hiền Viên Mặc là ước mơ cả một đời, ai không biết nắm bắt cơ hội này chính là ngu ngốc. Thế nên biết là cơ hội cuối cùng cô ta cố gắng hết sức diễn thật hoàn hảo.

Lát sau, không biết ra sao mà đạo diễn Kim vẫn lắc đầu, chính cô cũng cảm thấy không vừa lòng. Tuy là diễn cũng được nhưng thế này vẫn là tạo cảm giác giả tạo, hoàn toàn không hề chân thật chút nào.

- Liễu Nhã Hi, cô chính thức bị out. - Cô nhàn nhạt buông một câu rồi sau đó im lặng.

- Tại sao chứ? Rõ ràng tôi diễn như thế này là rất hoàn hảo, tại sao tôi vẫn bị đuổi!? - Cô ta không cam lòng tức giận hét lên.

- Cô không có tố chất của diễn viên.

- Cô đừng tưởng mình là tổng giám đốc thì muốn nói gì là nói. Cô có thể làm được như tôi không thì lúc đó hãy phán xét tôi. - Cuối cùng không chịu được nữa cô ta hét thẳng vào mặt cô.

- Cô là đang thách tôi? - Chân mày hơi nhíu lại, cô hỏi.

- Phải, cô có ngon thì lại đây diễn thử xem! - Cô ta khoanh tay ưỡn ngực nói.

- Nếu tôi diễn được vậy cô cũng hiểu kết cục của mình đi. - Tuy trong lòng vô cùng rộn ràng nhưng ngoài mặt cô vẫn không một biểu cảm gì còn lạnh lùng hơn nữa bước vào phim trường.

Bước vào trường quay tâm trạng cô một mực vô cùng hết sức rối loạn và hồi hộp. Chỉ là do cô thuận miệng nói thôi quên mất mình là không phải như đang ở trường nữa.

Hít một hơi thật dài cô chuẩn bị đưa tay ra hiệu đã chuẩn bị thì hồi chuông điện thoại vang lên.

- Xin lỗi, tôi phải nói chuyện điện thoại. - Cô cầm điện thoại đi đến tán cây gần đó bật máy. Từ trong điện thoại giọng nam trầm ấm vang lên.

"Cô cứ diễn tự nhiên đi, đừng cố quá ép mình làm gì. Giống như khi cô tạo cho mình vỏ bọc lạnh lùng vậy, cứ bình thản như chưa có gì thôi"

Sau đó thì cúp máy khiến cô dờ khóc dờ cười. Rốt cuộc là ai gọi cho cô để nói một chuyện chưa đầy 5 giây thế! Dù là thế nhưng lời hắn nói cũng có lý đấy chứ, cô chỉ cần thả lỏng mình thôi. Ráng lên vì cô là Queen, không có việc gì cô không làm được cả.

Hít thở một hơi thật sâu, cô quay gót bước vào trường quay mà không biết có ai đang lặng lẽ nhìn mình từ phía sau góc cây gần đó.

- Tôi đã sẵn sàng. - Cô chậm rãi nói và tất cả trường quay im lặng chỉ còn tiếng bắt đầu của đạo diễn và tiếng của diễn viên.

Phương Liên nhanh chóng bước lên tuy là lúc đầu có hơi run run nhưng cuối cùng trước cái nụ cười vô (số) tội của cô đã bình tĩnh lại.

Phân cảnh bắt đầu khi nữ chính đang chuẩn bị về nhà thì nữ phụ xuất hiện chặn đường tát một cái. Vì thế cô vô cùng tự nhiên với cảnh đầu, nó giống như khi cô tan trường thôi chứ có gì đâu. Và rồi Phương Liên bước tới hùng hồn tát cô một cái rõ đau.

Ngay khi ống kính vừa lóe lên mọi người dường như không thể tin vào mắt mình. Một cô gái từ khí chất băng lãnh đã nhanh chóng biến thành cô nữ sinh ngây thơ, ôm một bên má, mắt tròn ra không biết gì cả, miệng mấp máy gì đó định nói ra nhưng nghẹn lại, bộ dáng vô cùng ủy khuất, pha một chút mạnh mẽ nhưng lại tràn đầy cảm xúc đau đớn.....Quá tuyệt vời!

- Cắt! - Tiếng đạo diễn vang lên. Cô nhanh chóng bước ra khỏi trường quay, cô vô cùng ghét đứng trước ống kính.

- Đạo diễn Kim, có phải diễn xuất của tôi tốt hơn cô ta không? - Liễu Nhã Hi từ trong tán ô bước ra, hoàn toàn tự tin nói.

- Liễu Nhã Hi, xin chúc mừng. Cô chính thức ra khỏi bộ phim như cô hằng mong ước. - Đạo diễn Kim từ tốn lên tiếng, còn có một chút châm chọc nói.

- Cái gì!? - Cô ta hét lớn lên còn cô thì vẫn mặt lạnh.

- Diễn xuất của cô vô cùng tệ, cô mau xem đi. Tổng giám đốc đúng là rất có thiên phú diễn xuất. - Ông nhìn cô cười nói.

- Tôi không tin! - Cô ta chạy tới chỗ đạo diễn bật đoạn phim lúc này lên và phải kinh ngạc đến đứng hình không nói nên lời. Thấy cô ta như vậy cô tốt bụng lên tiếng nói.

- Đạo diễn Kim, hi vọng bác có thể tìm giúp một diễn viên mới, nếu không có thể liên lạc với cháu. Bây giờ xin thứ lỗi mọi người, cháu có việc phải làm rồi! - Cô trở nên vui vẻ hơn hẳn cười nói rồi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Sau khi cô bước đi thì có một bóng người xuất hiện, khoe miệng cong lên, trong mắt toàn ý cười.

Mà cô thì chẳng thèm để ý, vừa đi vừa huyt sáo bước lên phòng giám đốc. Haha! Thấy tài diễn xuất của chị chưa mấy cung! So với diễn viên chỉ có hơn không kém đâu nhé!

Đang đi thì chuông điện thoại cô vang lên. Winter bảo có vài chuyện phải xử lí gấp. Cô nhanh chóng bước lên phòng họp. Vừa vào trong đã thấy sắc mặt ai cũng khá căng thẳng, cô bèn lên tiếng hỏi.

- Có chuyện gì thế? - Vừa nói vừa ngồi xuống.

- Đạo gần đây không biết có ai chơi trò ném đá giấu tay tung tin báo tập đoàn chuẩn bị mở một buổi đấu giá từ thiện cho cô nhi viện. Bây giờ rất nhiều nhà báo đã tung tin rồi, không mở không được. Có điều bây giờ tập đoàn rất bận rộn, tổ chức cái này sẽ phải tốn thêm chi phí và thời gian. - Winter bước tới mang một sấp báo tới để trước mặt cô nói.

Cô coi lướt qua những tờ báo trước mặt. Tổ chức từ thiện? Vậy là phải chuẩn một cái hội trường đấu giá, rồi còn phải tìm cô nhi viện để góp nữa. Lại tốn thời giờ, mệt chết đi được.

Xoa xoa mi mắt, cô mệt mỏi quá đi, biết thế đừng đi thách mấy cái vụ này.

- Em có sao không, trông em có vẻ mệt mỏi? - Bạch Thượng Thiên lên tiếng hỏi.

- Cảm ơn Bạch tổng lo lắng nhưng tôi chỉ là hơi nhức đầu chút thôi. - Cô lạnh nhạt trả lời sau đó quay sang Lisa và Winter nói.

- Hai người đi với em lên phòng để coi nên tổ chức thế nào. Mọi người không cần lo lắng về chuyện này, cháu cùng hai người họ sẽ lo hết cho. Khi nào thiết kế xong mọi thứ bọn cháu sẽ họp tiếp để mọi người quyết định. Tan họp. - Cô đứng lên nói sau đó thì cùng hai người kia bước đi khỏi. Mọi người cũng bước ra khỏi phòng, nơi đây chỉ còn lại ba tên nam chủ ngồi im lặng suy nghĩ gì đó.

Gần đây theo như quan sát, cô với tên Winter đó chắc chắn là rất thân thiết, bất cứ có chuyện gì cô đều phải thảo luận với hắn, thậm chí giữa cuộc họp mỗi khi có ý kiến chỉ cần hắn lên tiếng cô sẽ ủng hộ ngay. Rốt cuộc tên đó có gia thế ra sao? Bọn hắn đã từng thử điều ta nhưng kết quả chỉ là con số 0. Chắc chắn hắn không phải đơn thuần chỉ là kĩ sư máy tính thông thường mà phải có gì đó phía sau nữa! Dù cho thế nào bọn hắn cũng sẽ lột sạch hết những bí mật về thân phận hắn ra.

Phòng giám đốc.....

- Theo hai người ta nên làm gì? - Cô ngồi tựa vào ghế nói.

- Đơn giản thôi, làm đại là được. - Winter nhún vai nói.

- Đâu có dễ thế, còn phải lập danh sách khách mời cùng số đồ quỳên góp nữa. Chưa kể Trương thị là tập đoàn lớn, tổ chức tùy tiện là thế nào? - Lisa lên tiếng bác bỏ ngay.

- Hay là giờ anh hai lên tìm xem trong các cô nhi viện nơi nào trong khu vực này có hoàn cảnh khó khăn nhất, đông trẻ nhất. Lisa bà với tui sẽ thiết kế hội trường, tui sẽ mang mấy bức tranh của mình lên đấu giá nữa. - Cô chậm rãi phân tích.

- Anh thấy vậy cũng được, nhưng mà còn danh sách khách mời!?

- Chuyện này ta sẽ tìm trong những danh sách khách mời từ các buổi tiệc cũ của tập đoàn. Thêm một số ca sĩ, minh tinh đang hot hiện nay nữa thôi.

- Cũng được đó. À mà mời thêm người bên nhà ngoại bà nữa đi. Chắc chắn họ sẽ tới cho mà xem. - Lisa gật đầu tán thành rồi nói tiếp.

- Ừm, chốt lại như vậy đi. Bây giờ mình làm liền đi. - Cô vui vẻ nói.

- Cố lên! - Cả ba cùng đập tay rồi hô vang lên.

2 ngày sau.....

- Ahuhu, mệt chết đi được! - Cô nằm lên giường than thở.

- Mệt quá đi mất! - Lisa ngồi xuống ghế thờ dài.

2 ngày nay bọn cô vừa phải đi lên tập đoàn làm việc, vừa phải thiết kế hội trường, vừa phải lo vụ khách mời, sau đó còn phải qua trường tại cái thông báo mắc dịch của ông thầy hiệu trưởng kêu làm bài kiểm tra chuyển lớp.

Cốc! Cốc! Từ ngoài kia có tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi. - Một mõi cắt hai tiếng cô nói.

Winter mở cửa bước vào, hai mắt thâm quầng mõi. Thấy cái laptop đặt tiền lên bàn sau đó cũng ngả mình lên ghế nói.

- Anh tìm được cái cô nhi viện chết tiệt đó cho em rồi. Cũng lọc hết danh sách khách mời rồi. - 2 ngày nay anh cũng chả sung sướng gì, phải ngồi trên máy tính hàng tiếng trời để thiết kế phần mềm, xử lí các chương trình hệ thống lỗi, rồi phải ngồi lọc từng cái cô nhi viện để tìm coi cái nào thích hợp nhất. Sau đó ngồi dò từng ông khách, bà khách trong các danh sách khách mời để làm cái danh sách khách mời mới.

Biết thế bữa đó bọn họ đã không gánh cái của nợ này rồi, thiệt phiền chết. Mọi ngày cái việc từ tập đoàn đủ chết rồi, bây giờ phải xử lí vụ này nữa chắc chết quá.

- Hai người làm xong hết chưa? - Sau một lúc im lặng Winter lên tiếng hỏi.

- Rồi, hội trường đã thiết kế xong. Sẽ tổ chức gần cô nhi viện, còn thiệp mời Lisa cũng thiết kế xong luôn rồi. Tiếp theo chỉ cần in danh sách khách mời ra thôi. - Cô ngồi dậy nói.

- Chưa hết đâu, giờ phải lo nhanh cái vụ thời trang đi. Chỉ còn 3 tuần đổ lại thôi đó! - Lisa.

- Mà mẹ em dạo này sao không thấy đâu hết vậy? - Winter quay qua hỏi. Máy ngày nay anh không thấy mẹ cô ở tập đoàn.

- Bà bảo không thích ở tập đoàn của ông ta nên mang việc về nhà làm rồi. Dù sao em cũng không muốn bà bận bịu nhiều. - Cô phẩy tay nói.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

- Ồ. - Winter ở một cái sau đó không nói gì nữa.

- Mà khoan, ngày mai mình phải nhanh chóng họp hội đồng đi, để còn tổ chức nữa đó. Mốt là phải mở từ thiện rồi. - Lúc này cô như chợt nhớ ra gì đó nói.

- Há? Chưa kịp nghỉ ngơi mà! - Hai người kia đứng lên than thở.

- Chịu khó đi, chỉ còn 2 tháng 3 tuần nữa thôi. - Cô vỗ vai hai người kia nói.

- Thôi mệt quá, quay phim tiến trình ra sao rồi? - Thấy tình hình không mấy khả quan Winter liền chuyện chủ đề.

- Khá tốt, chỉ có điều hôm nay mới loại nhỏ nữ chính ra thôi. Tại vì năng suất làm việc quá kém. - Cô nhún vai nói.

- Tui bảo rồi, cái cô đó vừa nhìn đã thấy không được rồi. - Lisa lên tiếng nói.

- Kệ đi, còn anh thì sao, anh hai? - Cô quay qua Winter hỏi.

- Rất tốt, không có gì xảy ra cả. Phần mềm mà bộ phận bọn anh định làm là một phần mềm giáo dục và giải trí. Dựa theo kết cấu của phần mềm game pokemon go mà giới trẻ hâm mộ, anh đã thiết kế một game như vậy. Nó sẽ ghi lại hình ảnh của các đồ vật xung quanh ta, biến những vật đó thành một thứ biết nói biết di chuyển trên màn hình điện thoại. Sau đó sẽ đặt ra câu đố, câu hỏi cho mọi người dựa vào trình độ kiến thức họ chọn. Thêm nữa anh cũng cài đặt các bộ phim hoạt hình, anime đang hot để mọi người có thể chọn lựa hình ảnh cho những thứ họ muốn. Ở đây còn có các phần mềm nhỏ như dạy tiếng anh với các nhân vật họ đã chọn, hoặc là nhắn tin,.....Nói chung đây là một phần mềm vô cùng phức tạp, nhưng anh sẽ hoàn thành sớm nhất có thể.

- Ừm, vậy vất vả cho anh rồi. Khi nào cần anh cứ qua chỗ em cùng làm cho nhanh. - Cô cười nói.

- Anh biết rồi. Em cũng phải giữ sức khỏe cho tốt đấy.

- Nè, giờ gọi đồ ăn nhanh đi, tui đói quá! - Lisa xoa xoa bụng mình nói.

- Vậy giờ ta ăn gì? - Cô hỏi.

- Tớ muốn ăn mì cay. Hay là giờ mình ra quán mới mở gần đây đi.
- Cô mà cũng ăn mì cay? Coi chừng lát nữa cay quá bỏ cả một suất phí phạm đấy. - Winter nhún mày nói.
- Thôi thôi, dù sao mấy ngày nay cũng mệt quá rồi. Hay là ta đi ăn no nê một bữa ra trò đi! - Cô đứng ra giảng hòa nói.
- Ủ, anh sao cũng được. - Winter nhún vai nói.

Sau đó ba người kéo nhau đi ra tiệm mì cay mới mở gần đó ăn tối.

- Xin chào quý khách, mời quý khách gọi món. - Một cô phục vụ bước ra mỉm cười nói.
- Cho tôi 3 suất mì cay cấp độ 7. - Cô quay qua cười nói.
- Vâng, vậy quý khách có gọi nước không ạ?
- Hai người uống gì?
- Tớ uống nước cam nhé! - Lisa cười nói.
- Anh uống trà xanh.
- Vậy cho 2 trà xanh, một nước cam!
- Vâng, xin quý khách chờ chút! - Cô phục vụ nói rồi bước đi.

Cô vừa chờ vừa bật điện thoại lên mạng xem tin tức gần đây. Winter thì ngồi nghĩ về phần mềm, còn Lisa thì cũng lên mạng tham khảo các bộ thiết kế thời trang mới.

- Tiểu Tuyết, em cũng ở đây sao! - Từ đằng xa, một giọng nói nam trầm ấm vang lên.

Trương Tử Minh, Bạch Thượng Thiên cùng Lãnh Thiên Hạo bước vào. Hôm nay Trương Tử Minh cùng Bạch Thượng Thiên định đến đây ăn mì cay thì gặp Lãnh Thiên Hạo cũng tới, thế là cùng trao cho nhau ánh mắt nồng ấm.

Sau đó bước vào thì thấy cô đang ngồi đó, bọn hắn trong thâm tâm vui vẻ bay lên trời, thấy Winter ở kế bên thì nhún mày lại.

Cô lười biếng nâng mắt lên nhìn ba tên vừa bước vào rồi lại cụp mắt xuống, lo đi cách ngon lành.

- Tiểu Tuyết, dạo này em khỏe không? Mắt em thâm quầng hết rồi. - Trương Tử Minh sau bao ngày nhưng nhớ cuối cùng cũng có thể gặp lại cô, thấy vết thâm quầng kia liền chạy đến lo lắng hỏi thăm.
- Tuyết, lâu rồi không gặp cậu. - Lãnh Thiên Hạo mỉm cười tiêu soái bước tới.

Bạch Thượng Thiên cũng bước tới. Chẳng mấy chốc, cả 3 tên nhanh chóng bước tới bàn ăn của bọn cô.

- Nếu như các cậu đã tới hay ngồi ăn luôn đi. - Winter bước qua ngồi cạnh em gái mình với Lisa mỉm cười chỉ cái ghế trống nói.

Ba tên kia mặt dù khó chịu nhún mày nhưng vẫn bước vô ngồi. Không khí căng thẳng hơn bao giờ hết.

Sơ đồ hiện giờ là:

Winter - cô - Lisa.

Bạch Thượng Thiên - Trương Tử Minh - Lãnh Thiên Hạo

- Xin chào quý khách, mời quý khách gọi món. - Một cậu phục vụ bước tới nói với 3 người kia.
- Cho tôi một mì cay thập cẩm. - Lãnh Thiên Hạo.
- Một mì cay hải sản. - Bạch Thượng Thiên.
- Mì cay hải sản. - Trương Tử Minh.
- Vâng, quý khách gọi nước?
- Cho tôi một ô long. - Bạch Thượng Thiên.

- Cho tôi một pepsi. - Lãnh Thiên Hạo.
- Một cà phê đá. - Trương Từ Minh.
- Vâng, đồ ăn sẽ được mang ra ngay. - Nam phục vụ mỉm cười chuyên nghiệp rồi cũng bước đi.
- Tiểu Tuyết, mấy ngày nay em làm đến đâu rồi? Có mệt không? - Trương Từ Minh quay qua trêu mếu nhìn cô hỏi.
- Cảm ơn Trương tổng quan tâm, tôi rất khỏe, làm việc rất tốt. - Cô không rời mắt khỏi điện thoại nói.
- Em không cần phải lạnh nhạt vậy đâu. - Hấn gượng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Cô không nói gì, trực tiếp im lặng. Lãnh Thiên Hạo thấy thế bắt chuyện.

- Đạo này chắc em làm việc rất mệt. Hôm nào rảnh ta cùng đi chơi nhé!
- Lãnh thiếu, cảm ơn nhưng việc của tôi bây giờ rất bận. - Cô vẫn nhàn nhạt nói.

Không khí tiếp tục im lặng.

Cạch! Khay đồ ăn được đặt lên bàn. Cô phục vụ mỉm cười nói.

- Chúc quý khách ngon miệng! - rồi bước đi.

Cô không nói gì vẫn im lặng cầm đĩa lên ăn thử.

- Á! Cay thật! - Lisa sau khi ăn xong đĩa đầu tiên liền la lên, cầm lấy li nước cam kế bên mình uống một hơi cạn sạch.
- Có sao không, nếu không ăn được tui ăn giùm cho. - Cô đưa nhỏ cái khăn giấy nói.
- Không sao, chẳng qua chắc là cần phải ớt nên cay vậy thôi. - Nhỏ cười nói.

Sau đó nhìn xuống cái nồi đỏ lè kia thăm nuốt nước bọt. Chết rồi!

Cô không nói gì cũng bắt đầu ăn thử. Công nhận đúng là cay thật, hên mà cô biết ăn cay nếu không chắc cũng chết quá.

- Mì Tuyết, em có ăn được không? Nếu không được thì anh ăn giùm cho. - Bạch Thượng Thiên lo lắng nhìn cô nói.
- Tôi không sao, cảm ơn lòng tốt của Bạch tổng. - Cô cúi đầu ăn nói.
- Nếu như em không ăn được thì đừng cố quá làm gì. Ăn cay quá cũng không tốt! - Trương Từ Minh ở kế bên cũng bắt đầu lí sự.
- Ăn nổi không, để anh ăn giùm cho. - Winter ở kế bên thấy con trai nhà người ta quan tâm em gái mình như vậy cũng nghĩ mình nên hỏi thăm chút cho có chứ thật ra đủ biết câu trả lời.
- Hay quá, vậy anh ăn giùm em với cả Lisa nha! Cay quá em ăn không nổi, tui em sẽ gọi mì cay cấp 3 thôi vậy. - Cô quay qua đẩy hai tô mì cay cho ông anh hai yêu dấu của mình mỉm cười tươi nói.
- Em đùa anh đấy à! - Winter có lòng tốt mà lại được báo đáp 2 tô mì cay như thế này thật sự quá.....sốc với độ lầy của em gái mình liền nhăn mặt nói.
- Không đùa đâu, chúc anh may mắn. Phục vụ ơi, cho thêm 2 tô mì cay cấp 3 đi! - Cô vờn tay gọi phục vụ tới.

Đột nhiên Lisa với cái ý nghĩ thế nào kéo tay cô xuống, giành lại tô mì cay nói.

- Đã kêu rồi thì ráng ăn thôi, để ông ăn thế nào lát nữa cũng lòi bả hòng cho coi. Thôi thì lâu lâu mình làm phước vậy. - Nói xong cúi đầu tiếp tục cặm cùi giải quyết.

Hừm.....

Cô trầm ngâm suy nghĩ sau đó lấy tô mì cay ăn tiếp, quay qua anh nói.

- Hôm nay trời mưa bão tố, em không chọc anh nữa mắc công mai không có ai làm trợ lý giúp em. Ai da, công nhận lâu lâu anh Winter cũng lợi hại ghê! - Sau đó còn cười hi hi trông rất khả nghi khiến 4 người kia không hiểu gì hết. Chỉ riêng Winter quá hiểu suy nghĩ của ai đó, mặt xuất hiện vài vạch đỏ.

Nhìn thái độ của cô với tên Winter kia hoàn toàn khác hẳn với bọn hần. Trương Tử Minh,Ạch Thượng Thiên, Lãnh Thiên Hạo càng thêm ghen tị và quyết tâm phải moi ra bí ẩn về anh cho bằng được.

Lisa ngồi cố gắng ăn hết tô mì cay mà mặt đỏ bừng bừng vì quá cay, mà mỗi lần như thế chỉ biết cúi đầu thờ dốt rồi lại tiếp tục ăn tiếp.

Cạch! Một li sữa nóng được đặt trước mặt nhỏ. Lisa quay lại và thấy cánh tay ai đó đặt li sữa trước mặt mình.

- Cho cô. - Winter hờ hững buông hai chữ rồi ăn tiếp.

Cô ngồi mà thờ dài với ông luôn, đã quan tâm người ta rồi mà còn lạnh lùng như thế làm sao mà được. Ít ra cũng phải nói gì đó chứ! Đúng là cần được đào tạo lại mà.

- Cảm ơn. - Trước cái gọi là quan tâm của anh, nhỏ càng thêm đỏ mặt cầm li sữa lên uống.

Cô cảm thấy mình như là đang chen ngang giữa hai người vậy liền thức thời đứng lên quay qua anh báo.

- Winter, đổi chỗ cho em đi, em thích ngồi ở ngoài hơn.

- Tự nhiên muốn đổi chỗ, em có ý đồ gì đây? - Anh quay qua lờ mờ hỏi.

- Đổi chỗ cho em. - Cô kiên định nói.

Anh nhìn Lisa phía sau cô rồi cũng đứng lên đổi chỗ với cô. Cái con bé này đúng là ngày càng nghịch phá mà.

Lisa đang ngồi ăn cảm thấy có hơi thờ quen thuộc ở kế bên liền đỏ mặt quay qua, thấy anh xong thì quay lại cầm li sữa lên uống một hơi nhưng xui sao thứ nhỏ cầm lên vô tình không phải li sữa mà là li trà xanh của Winter đang uống dở.

Đây có thể gọi là hôn gián tiếp không nhỉ?

Mặt Winter ngay sau đó cũng bắt đầu xuất hiện thêm vài vết hồng trước cái dễ thương của cô nàng kế bên.

Cô ngồi xem kịch bỏ luôn tô mì cay kế bên, bật nhạc lên vừa coi vừa nghe nhạc. Bầu không khí chìm vào im lặng.

Do quá nhàm chán, chỉ trong lát sau cô đã ngủ gật đi. Mà không chỉ vậy cô tựa vào vai của anh để ngủ.

Nếu là người biết rõ mọi chuyện thì chắc chắn sẽ không để ý nhưng ba tên nam chủ trước mắt là chưa biết cái quái gì, lại còn yêu đến mù quáng thì đương nhiên là ghen tức nổ đom đóm.

Winter đang ăn bỗng dưng có vật nặng tựa vào vai mình liền quay qua nhìn, thấy cô ngủ gật thì quay lại nói với Lisa.

- Nè, về thôi, con bé có vẻ cần được nghỉ ngơi đây!

- Ừm, tôi cũng nghĩ vậy. - Nhỏ thầm cảm ơn cô lúc này vì giúp giải tỏa cái bầu không khí kinh khủng này. Nếu còn thêm chút nữa chắc nhỏ đi đầu xuống đất quá.

Winter quay qua, nhẹ nhàng đứng dậy bế cô lên theo kiểu bế công chúa rồi bước đi. Trong mắt anh và Lisa thì đây là một chuyện vô cùng thương tình, bởi lẽ cả hai anh em cô đều sống chung với nhau từ nhỏ, mấy cái này có là gì đâu chứ.

Nhưng đó là với những người biết chuyện, còn những người không biết gì...

Nam chủ tức đến nổ đom đóm, nghiêng răng cốt kết nhìn "vợ" mình nằm trong vòng tay của người con trai khác. Có khi tức tới đập bàn đập ghế luôn rồi chứ!

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Sau khi anh đưa cô về nhà thì cũng đi về căn hộ của mình. Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy như chưa biết gì, vẫn cứ đi làm bình thường. Nhưng hóa ra bình thường không có nghĩa là không có gì. Chưa kịp thức dậy, bên ngoài cửa đã nghe tiếng chuông vang lên. Lisa bước ra mở cửa thì như đứng hình.

- Có chuyện gì vậy Lisa? - Cô bước ra từ trong phòng, đồ công sở chỉnh chu nói.

- Hình như cậu có khách. - Nhỏ quay qua mặt cứng đờ nói. Hóa ra "khách" mà nhỏ nói tới là 4 tên nam chủ Du Lăng Thành, Bạch Thượng Thiên, Diệp Phong, Trương Từ Minh. Khóe môi cô co giật liên hồi khiến Winter đang ở trong nhà bếp nấu bữa sáng phải bước ra xem thử.

- Có chuyện gì mà 2 người biểu cảm ghê thế? - Anh hỏi rồi nhìn ra cửa. À! Thì ra lý do là đây.

7 người, 14 cặp mắt nhìn nhau không chớp. Mấy tên nam chủ mặt xám xịt khi thấy Winter trong nhà cô. Du Lăng Thành không nhịn được bèn nói, trong lời tràn ngập giấm chua.

- Em với Lisa là con gái, sao lại để con trai vào nhà?

- Tôi thích để ai vào nhà thì tôi để, liên quan gì anh Du tiên sinh?

- Tôi chỉ là lo lắng em gặp chuyện không hay thôi.

- Thế thì anh khỏi phải lo, Winter ít ra còn tốt hơn mấy ai đó đấy. - Cô cố tình nhấn mạnh chữ "mấy ai đó" cho tất cả nghe.

- Nhưng dù sao con gái ở với con trai cũng không tiện. - Bạch Thượng Thiên lên tiếng nói.

- Trông tôi giống hạng người thế nào? - Winter hiếm hoi lên tiếng bất mãn nói.

- Còn hơn thế đấy, lâu lâu nhìn anh tôi cứ tưởng tên biến thái bám đuôi nào đấy chứ. - Lisa quay qua châm chọc nói.

- Cô không gây sự với tôi là chết sao?

- Ủ. Thế đấy rồi sao.

- Thôi hai người dừng lại giùm. Ngày nào không cãi lộn 2 người không vui sao? - cô quay qua can.

- Hừ, nể mặt tiểu Tuyết, tôi không chấp nhặt với cô.

- Hừ, tôi mới là người không thèm chấp hạng như anh đấy!

Hai người quay mặt đi, Winter tiếp tục vào bếp còn Lisa thì đi trang điểm một chút.

- Winter, Lisa, hôm nay có nhiều việc lắm, mau đi làm thôi. Em phải đến sớm để chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai. - Cô nhìn đồng hồ trên tay rồi sau đó quay qua nói

- Vậy em nên nói sớm đi chứ, anh đã chuẩn bị xong hết rồi.

- Thế thì ở nhà ăn đi, đừng đi làm nữa. - Lisa cầm túi xách bước ra nói.

- Cô đi làm hay đi dự tiệc mà trang điểm còn đẹp hơn cô dâu ngày cưới luôn vậy. - Anh nhìn từ trang phục đến khuôn mặt của cô rồi nói.

- Kệ tôi, tôi thích làm gì thì làm, liên can gì anh? - Nói xong thì xách túi bước đi.

- Hạ hỏa đi, nếu không lát nữa anh đốt nhà em biết đền tiền sao đây. Đi thôi. - Cô bước tới mỉm cười vỗ vai anh nói, hoàn toàn bỏ quên sự tồn tại của mấy ai đó.

Mấy tên nam chủ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tên nào đó thân thiết với cô, hận không thể một đao giết chết anh. Khi anh bước qua, Bạch Thượng Thiên lập tức kéo tay anh lại, khó chịu nói.

- Cậu rốt cuộc là ai? Tại sao lại thân thiết với tiểu Tuyết? Tôi cảnh báo lần cuối, nếu còn như vậy tôi sẽ cho cậu sống không bằng chết.

- Chỉ bằng ngài sao Bạch tổng? Không đủ khả năng. - Anh nhếch mép cười rồi giựt tay lại bước đi, bọn hán liền ở phía sau âm thầm lên kế hoạch. Sóng gió bắt đầu hay là đã bắt đầu từ lâu rồi nhỉ?

Nga! Ta không nghĩ ra ý gì nữa nên quyết định sẽ viết về couple Winter - Lisa, ai không thích thì đừng đọc nha.

Sau khi đã giúp Mi Tuyết xử lý xong hết công việc. Lisa trở lại góc nhỏ của mình, lo cho buổi từ thiện với mấy bộ thiết kế. Mấy ngày nay quả thật cô cảm thấy rất mệt.

Cạch! Trước mặt cô là một lon cà phê.

Tiêu Hi Vũ, một thực tập sinh của phòng từ lâu đã đem lòng mến thương đến Lisa. Sinh ra trong gia đình khá giả, đã tốt nghiệp đại học. Với bề ngoài ưu tú, khôi ngô được rất nhiều cô gái để ý. Ngoài trừ Lisa. Ngay từ lần đầu tiên gặp, cái thờ ơ của cô khiến cậu để ý và thích cô. Vì vậy, để thể hiện tình yêu của mình, cậu vẫn thường quan tâm đến cô trong lúc làm việc và cả khi nghỉ giải lao.

- Cảm ơn cậu. - Lisa mỉm cười nói.

Nhìn thấy cái nụ cười ấy, tim cậu thiếu niên 20 tuổi đầu liền đập thình thịch tới đỏ mặt tía tai.

- Tôi...tôi quay lại làm việc. - Tiêu Hi Vũ lắp bắp quay lại chỗ làm việc tiếp.

Còn cô ngồi đây chả biết gì, nhún vai quay vào làm việc tiếp.

Mà cái cảnh đó, vô tình lọt vào mắt ai đó. Ai vậy nhỉ?

- Giỏi lắm, em thích thả thính tới vậy sao? - Người đó nghiêng răng, đôi mắt híp lại nguy hiểm nói.

3 tiếng sau, ở nhà xe..... MUHAHA!

Lisa đang đứng chờ Winter, hôm nay Mi Tuyết bận việc nên bảo cô về trước. Thường thì giờ này cái tên chết tiệt đó phải ở đây rồi chứ? Sao biến mất tiêu vậy!?

- Lisa, cậu chờ ai sao? - Tiêu Hi Vũ chạy xe tới hỏi.

- Ờ. - Cô mỉm cười vén tóc ra đằng sau.

- Có cần quá giang không? - Cậu đưa một cái nón bảo hiểm cho cô nói.

- Không cần đâu, tôi sẽ chờ thêm chút nữa. - Cô nói.

- Vậy thôi, tôi về trước. - Cậu hơi hựt hắng nói rồi chạy xe đi, trước khi đi còn quay lại nhìn cô.

Lisa ở lại tới tận lúc tắt cả mọi người tan làm, về hết, tâm tình bức nhọc. Thấy Winter từ xa bước tới định la anh một trận thì.

- Tên nhóc lúc này là ai? - anh chống một tay lên chiếc xe phía sau neho mắt hỏi.

- Ai cơ? À, Hi Vũ sao? Cậu ấy làm cùng bộ phận với tôi. Bình thường cũng rất tốt với tôi, có chuyện gì sao? - Đột nhiên cô thấy cái hành động, tính cách của Winter như thế này có chút nguy hiểm, hơi sợ sệt nói, hoàn toàn quên mất cái việc la mắng.

Anh đột nhiên cúi sát mặt xuống, mái tóc rũ xuống càng tăng thêm sự bí ẩn, đôi ngươi hổ phách neho lại. Lisa không biết làm gì, mặt đỏ lên, hai mắt nhắm lại không dám mở ra.

- Sau này bớt tiếp xúc đi. - Hơi thở ấm nóng từng đợt thổi vào tai cô. Hương bạc hà tự nhiên khiến cô có chút lâng lâng, tựa như đang say rượu vậy.

Sau đó thì anh bỏ đi ra xe, khuôn mặt lạnh lùng, đáng sợ. Quả thật cô rất ít khi được nhìn thấy một Winter như thế này. Thật đáng sợ!

Sau ngày hôm đó, Lisa cứ mỗi lần gặp bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ cố tình tránh đi, nếu như có ai nói chuyện thì cũng nói qua loa sau đó tìm cơ lánh mặt. Cả Tiêu Hi Vũ mỗi lần cô bắt chuyện đều chỉ có thể nói được vài câu rồi bị cô tìm cơ bỏ đi.

Thật ra mà nói thì Lisa cũng muốn nói chuyện với họ một cách tự nhiên nhưng mà không hiểu sao mỗi lần gặp ai là hình ảnh Winter ngày đó cứ hiện lên trong đầu khiến cô bỗng chốc rùng mình sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Ngày mai sẽ là ngày mở buổi đấu giá từ thiện nên cô phải đi kiểm tra mọi thứ. Phần danh sách và thư mời đều đã hoàn thành xong. Bây giờ chỉ cần kiểm tra hội trường nữa thôi.

Một mối lách tẩm thân đi xung quanh cái hội trường to lớn, cô thở dài ngao ngán.

Ôi, cuộc sống tự do của cô! Sao mà nhớ hóa đi!

Soạt! Khi cô đang kiểm tra bên ngoài hội trường thì đột nhiên trong bụi cây kêu lên một tiếng soạt. Lúc đầu tưởng gió nên cô không thèm để ý nhưng lúc sau có một người đàn ông ngã khỏi bụi rậm khiến cho cô phải trợn mắt.

Bước tới cô tích đức hỏi thăm thử xem, cô nhẹ giọng nói.

- Anh gì ơi? Anh có sao không?

-- im lặng

- Nè.

-...

- Nè, có sao không? Mau tỉnh lại coi. - Cô bực mình khi "lòng tốt" của mình bị bỏ đẹp thế. Thấy hấn bất tỉnh cô liền đạp cho vài cái nói. (au: đôi lúc chính ta cũng thấy bất lực về đứa con này)

- Ừm...- Hấn bắt đầu tỉnh dậy ngược đầu lên nhìn cô.

- Nè, có sao không? Anh là ai? Nhà ở đâu? Cần giúp gì không? - Cô vừa thấy hấn tỉnh dậy đã hỏi như điều tra lí lịch không bằng

Hấn nhìn về phía sau rồi định nói gì đó nhưng ngắt đi. Cô nhìn về phía hấn quay đầu lại thì thấy hình như có mấy người nào đó đang chạy tới. Có vẻ như đang truy đuổi hấn.

Mang theo súng, hơn nữa tất cả đều có mang. Có nghĩa là người này đang bị truy sát sao?

Haizzzzz! Đã giúp thì giúp cho trót. Dù sao thì cô cũng tò mò về người này p1.

Từ từ đỡ hấn vào trong hội trường rồi chạy ra quan sát tình hình bên ngoài. Coi ra có hơn 10 tên, có mang theo súng trường và súng lục. Coi ra người này đụng vào rắc rối khá lớn. Tuy nhiên, với cô thì không hề hấn gì cả.

Mà bây giờ cô không thể ra tay được vì điều đó sẽ ảnh hưởng tới công việc. Lỡ có người thấy cô giết người rồi sao? Chắc chắn sẽ có lùm xùm.

Lấy điện thoại ra gọi cho Winter mang xe tới, cô đứng bên cửa sổ nhìn đám người đang lùng soát khu vực xung quanh đây rồi đóng cửa sổ lại.

Lúc đầu, cô không định cứu người này nhưng hấn ta lại có một cái gì đó khiến cô cảm thấy rất kì lạ. Cái khí chất toát ra từ hấn ta, cả mùi máu trên người hấn đều rất bất thường. Trên người hấn không có vết thương mà nếu có cũng là những vết thương nhỏ, mùi máu nồng nặc như vậy chỉ có.....

Giết người.

Có lẽ cô đúng cũng có lẽ cô sai. Vì hấn không giống một sát thủ, khi sát thủ bị truy sát, họ sẽ tìm đến những nơi trống vắng, bí mật để trốn chứ không phải chôn thành phố tấp nập với cơ thể đầy mùi máu. Và trang phục của hấn cũng vậy. Chỉ có một cái áo thun với quần ôm bình thường và cái áo blouse trắng trong phòng thí nghiệm. Cái đó không nói gì đi, nhưng quần áo hấn mặc, cái áo quá rộng còn quần thì khá chật, chiếc áo blouse này dính máu ở mép áo, gần phần quần áo trong nhưng quần áo trong lại không dính gì. Ngược lại, áo trong của hấn có một mảng đỏ giữa phần lưng chứng tỏ là có máu dính nhưng áo blouse lại chỉ bị dính từ áo trong chứ không bị dính từ ban đầu. Thông thường, nếu bị đâm thì áo ngoài bao giờ cũng phải dính máu chứ làm sao ngược đời tới nỗi áo trong dính đầy máu mà áo ngoài chỉ bị dính một chút. Trên áo không có vết đâm, cũng không có thuốc súng hay mùi thuốc súng, càng không có vết đạn bắn.

Điều này cho thấy hấn lấy quần áo của người khác, và đó là những người hấn giết. Nhưng có áo blouse trong phòng thí nghiệm vậy thì hấn chắc chắn là từ đó ra rồi. Quan trọng là hấn làm gì ở đó?

Nếu được cử đến ám sát thì không thể nào có chuyện mặc quần áo dị dạng thế kia mà đột nhập vào, như thế thì người thường cũng có thể nhận ra điểm bất thường mà nghi ngờ.

Rốt cuộc thì hấn là ai? Hấn có thân phận thế nào?

Quan trọng nhất, những người kia trông có vẻ rất lo sợ, họ trông rất căng thẳng. Đồng thời có một điều đáng thắc mắc là sao họ lại có thể truy sát hấn tới tận đây chứ? Bình thường, khi truy sát ai đó, nhất định ở những đồng người thế này sẽ phải rất dễ kích động đến những người xung quanh, dễ gây ra hỗn loạn khó giải quyết nên thường chắc chắn không có chuyện chạy theo tới tận đây. Trừ phi.....

Hấn đang nắm giữ một cái gì đó rất ghê gớm.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Rào rào! Mưa bắt đầu trút xuống, từng hạt mưa nặng trĩu rơi xuống lộp bộp trên mái nhà. Cô nhìn đồng hồ, cây kim ngắn đã chỉ đến con số 12, đám người kia vẫn không bỏ đi. Winter bảo rằng anh bị hai tên thuộc quân đội của chính phủ giữ lại vì khu vực này bị phong tỏa nên không vào được.

Nhìn người đàn ông đang nằm dưới nền, cô nhủ mày suy nghĩ.

Rốt cuộc hắn có bí mật gì, đang nắm giữ cái gì khiến chính phủ phải ra tay truy sát gắt gao đến như vậy?

- Tiểu Tuyết! - Tiếng Winter vang lên từ phía cửa kéo cô ra khỏi suy nghĩ của mình.

- Anh hai, không phải anh nói không được vào sao?

- Ừm, nhưng mà bọn họ đã đi hết rồi. Cũng bỏ phong tỏa khu vực này vì vậy anh mới vào được đây. - Anh hạ cây dù xuống nhìn cô nói.

- Đây là... - Nhìn qua người đàn ông đang nằm trên sàn, anh nhủ mày hỏi.

- À, chuyện này về nhà em sẽ kể cho anh nghe. Bây giờ chúng ta mau đi thôi. Lisa chắc đang sốt ruột chờ ở nhà đấy. - Cô vừa nói vừa bước đến đỡ người kia dậy.

- Ừm. Anh giúp em đỡ cậu ta đi. - Winter bước tới nhanh chóng cùng cô mang người kia ra xe.

Về đến nhà, cô nhìn thấy Lisa đang gục bên ghế sofa, chắc cô ấy đã chờ khá lâu rồi.

- Winter, anh đặt cậu ta lên đây, em đem Lisa vào phòng ngủ đã. - Nói rồi bước đến định đỡ Lisa vào phòng thì Winter liền bước đến nói.

- Để anh. - Xong liền bế xóc cô (Lisa) lên theo kiểu công chúa bước vào phòng ngủ.

Đặt cô gái ngốc lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn, chỉnh gối cho cô xong. Anh nhẹ đặt lên trán cô một nụ hôn và nói.

- Chúc ngủ ngon.

Sau đó bước ra ngoài. Mà ở phía sau, cô nàng ngốc Lisa đang nở một nụ cười, tựa như cảm nhận được những yêu thương ấy mà vui vẻ.

Còn ở ngoài này, cô đang ngồi suy nghĩ về hắn ta, đến giờ thân phận của hắn vẫn còn là một bí ẩn.

- Thế nào, đang ngồi ngẫm nghĩ gì vậy? - Winter bước ra nhìn cô hỏi.

- À, em chỉ là muốn tìm hiểu về thân phận của tên này.

- Có gì sao?

- Sự thật là lúc nãy khi em vừa khảo sát hội trường xong liền thấy hắn đang bị một đám người truy đuổi. Chưa kịp hỏi gì thì hắn đã xỉu rồi, đám người kia là người của chính phủ, hắn chắc chắn đã làm gì đó rất động trời khiến chính phủ phải ra tay. Hơn nữa nhìn cách hắn mặc đồ, mùi máu tanh trên người hắn coi bộ giết không ít người rồi.

- Quả thật nếu nói hắn là sát thủ cũng không đúng. Phải không? - Winter nghe cô nói thì đưa tay lên xoa cằm suy nghĩ.

- Thôi hay để sáng mai hay khi nào hắn tỉnh lại đi rồi tìm hiểu tiếp, em cũng mệt rồi. Oaaa! - cô nói rồi ngáp một cái rõ to.

- Ừm, vậy em ngủ đi. Anh sẽ ngồi đây ngủ sẵn canh hắn luôn.

- Dạ. - Nói rồi cô bước đi làm vệ sinh cá nhân sau đó leo lên giường ngủ.

Sáng hôm sau...

Rầm!

Tiếng va chạm không hề nhẹ đánh thức cô cùng Lisa dậy vào sáng sớm khi chỉ mới 5 giờ sáng.

Biết là có chuyện xảy ra, cô với nhò nhanh chóng chạy ra phòng khách. Bước ra liền thấy tên hồi tối đang ngồi gục bên bức tường, còn Winter thì đứng thờ hồng hộc.

- Anh hai, có chuyện gì xảy ra vậy? - Cô vội vàng hỏi anh.

- Lúc này anh đang ngủ cảm thấy sát khí liền tỉnh dậy thì thấy tên kia đang định đâm anh. Cũng may anh phản ứng kịp thời, đẩy hắn ra cho hắn một cú bay tới kia.

Winter nhìn người kia cảnh giác nói.

- Thân thù không thù. - Tên kia đứng dậy nhìn anh nói rồi phóng tới định đánh anh. Nhưng vì lúc đó cô cũng có ở đó nên khi phối hợp cùng nhau, cô với anh đã hạ gục hắn.

Trời hắt ta lại trên ghế, ba người bọn cô bắt đầu tra hỏi.

- Anh là ai? Tại sao định tấn công bọn tôi. - Mi Tuyết nghiêm mặt hỏi.

-...

- Nếu anh không trả lời, tôi sẽ dùng biện pháp mạnh. Đừng trách.

-...

- Tôi nói lại, tôi muốn biết là để giúp anh, không có mục đích nào khác.- Cô bắt đầu mất kiên nhẫn nói.

- Vì các người giống chúng. - Hắn quay qua nhìn bọn cô cười nhạt nói.

- Bọn chúng? Những kẻ đang truy sát anh?

- Phải, chính chúng.

- Yên tâm, tôi hứa với anh, chúng tôi hoàn toàn không giống bọn họ. Sẽ không giao anh lại cho bọn họ. Tôi chỉ là muốn tìm hiểu tại sao họ lại muốn bắt anh.

- Vì tôi là vật thí nghiệm thành công nhất của họ. Các người đừng tưởng chính phủ bọn họ tốt. Đằng sau chính là một căn phòng thí nghiệm mang trẻ con ra cấy tạo gen. Và tôi chính là thí nghiệm thành công nhất của họ. Được đưa vào đó từ năm 10 tuổi, sau nhiều cuộc cấy ghép lai tạo, họ đã cấy ghép vào tôi hàng ngàn những mẫu gen khác nhau. Và cho đến nay, trong tôi đã có trong người hơn 20 mẫu gen của nhiều loài vật khác nhau. - Hắn không chút cảm xúc kể về quá khứ của mình.

- Vậy nên anh đã giết chết tất cả bọn họ để trốn thoát?

- Đúng vậy, tôi đã giết hết những kẻ máu lạnh đó để thoát ra.

- Hmm, có khí chất đấy.

- Ý cô là gì? - Hắn nhíu mày hỏi.

- Anh nói sao nếu chúng ta hợp tác.

- Hợp tác?

- Phải, tôi sẽ giúp anh đem đồng người trong phòng thí nghiệm đó trả thù. Còn anh sẽ giúp tôi điều hành tập đoàn. - Cô khoanh tay nói.

-...

- Hai người thấy sao, anh hai, Lisa? - Cô quay qua nhìn hai người họ mỉm cười hỏi.

- Đó là một ý kiến hay. Vậy thế nào? Cậu có muốn hợp tác không? - Winter nhìn hắn nói.

- Tôi có lợi gì?

- Nếu hợp tác chúng tôi sẽ giúp anh trả thù. Và anh giúp chúng tôi điều hành tập đoàn, anh sẽ có công việc ổn định, có một cuộc sống mới mà không cần phải tốn nhiều công sức.

- Được, với tôi bây giờ cái gì cũng không quan trọng. - Hắn nhìn hai anh em cô bằng đôi mắt đề phòng. Hai người này không đơn giản, bề ngoài là như vậy nhưng hắn thấy được cả hai người này đều có một loại khí chất áp người, đáng sợ tựa như tử thần cõi sống.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Tháng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Nở một nụ cười hài lòng vui vẻ. Cô bắt đầu nói tiếp:

- Quyết định vậy đi, tiếp theo xin cho biết tên anh để dễ nói chuyện hơn.
- Tôi không có tên. - Hắn nở nụ cười châm chọc, chẳng rõ là hắn đang nhớ về bọn kia hay là muốn châm chọc cô.
- Vậy tôi sẽ đặt cho anh một cái tên. Để xem nào, tên gì được nhỉ?

Cô chống cằm suy tư, nhìn về phía Winter và Lisa gãi đầu.

- Ra rồi, Dạ Diễm, tên này có được không?
- Dạ của bóng tối, Diễm của diễm lệ. Cái tên này khá hay đấy! -Lisa vỗ tay cười nói.
- Vậy kể từ nay tên anh sẽ là Dạ Diễm. Chào mừng anh đã đến với chúng tôi. Dạ Diễm - Trương Mi Tuyết mỉm cười vui vẻ nhìn Dạ Diễm.

Trong đôi mắt đen thẳm bao năm qua bất lực không chút cảm xúc giây phút ấy chợt hiện lên một tia sáng. Rất nhỏ, rất nhanh chóng biến mất. Tựa như vừa được thấy lại ánh sáng sau bao năm bị bóng tối che khuất đi mọi thứ.

Dạ Diễm. Đó là tên hắn.

10 năm trôi qua, hắn lại một lần nữa có tên. Cái tên này liệu có giống như 10 năm trước? Sẽ dần chìm vào quên lãng?

Tia nắng đầu tiên của ngày dần len lỏi qua bầu trời tăm tối, mở đường cho những tia nắng tiếp theo chiếu xuống nơi mặt đất đang bị bóng tối bao phủ.

Nắng thấy, thấy trong một căn phòng nào đó ở thành phố này, một số phận đã được thay đổi. Và cũng nơi đó, một số phận đang mang đến ánh sáng từ trong bóng tối cho mọi người.

7 giờ sáng....

Mi Tuyết, Lisa cùng Winter hiện đang ở nhà tiếp tục công việc của mình. Vì hôm nay là ngày "nghỉ" nên họ được ở nhà. Tuy nhiên, mang tiếng ở nhà chứ cũng chỉ biết vui đầu vào công việc.

Cũng may Dạ Diễm, vì là một trong những vật thí nghiệm cấy tạo gen nên có bộ óc không chỉ nhanh nhạy mà còn thông minh hơn người. Chỉ cần hướng dẫn một chút hắn liền có thể hiểu và làm việc cực kì tốt.

Và bây giờ đây cả bọn đang họp lại bàn về kế hoạch tổ chức cho buổi diễn thời gian sắp tới.

- Vậy...tiểu Tuyết, buổi diễn chuẩn bị tới đâu rồi? - Lisa nhìn đồng giấy đầy màu sắc trước mặt liên hỏi.
- À về cái này thì mẹ tui nói đã thiết kế và chuẩn bị đồ xong cả rồi. Chỉ là còn thiếu người mẫu thôi, mà không biết nên chọn ai bây giờ.
- Người mẫu nam hay nữ?
- Cả nam lẫn nữ.
- Vậy thì rắc rối đó.
- Ừm, tui biết, đang tìm cách khắc phục đây. Anh hai có cách gì không? - Trương Mi Tuyết quay qua nhìn Winter.
- Hừm, vậy là không còn người mẫu nào nữa sao?- Winter đưa tay chống cằm suy tư rồi hỏi.
- Không. Toàn bộ người mẫu đều đã rút khỏi công ty rồi. Thật bất lực mà.
- Coi ra tên Trương Vũ Tài cũng biết tính trước đường nước đó chứ. Bây giờ em có cách gì không?
- Em cũng không biết nữa. Lisa?

Lắc đầu.

- Dạ Diễm thì sao? Người có cách gì không? - Dù sao cũng không còn ai có ý kiến, cô chỉ có thể quay sang hỏi Dạ Diễm và hi vọng hẳn có ý kiến hay.
- Vấn đề này đơn giản thôi. Chỉ cần tìm vài cô người mẫu thuê là được. Công ty các người thiếu tiền sao? - Dạ Diễm bộ đáng lười biếng ngả người ra ghế nói.
- Nếu được như vậy thì tốt rồi. Vấn đề là tìm người mẫu ở đâu? Có chất lượng không? Hơn nữa giá cả phải hợp lý, bây giờ công ty đang thiếu rất nhiều tiền. Nếu thuê mấy cô chỉ biết hét giá lên trời thì chỉ đành bó tay. - Lisa lắc đầu ngán ngẩm nói, tên này căn bản không hề quan tâm gì tới chuyện này.
- Nhưng ý kiến đó cũng không tồi đâu. Ta có thể đi thuê các người mẫu tại các nơi đào tạo người mẫu. Họ đã với đang được huấn luyện nên ta cũng không cần phải tốn nhiều thời gian.
- Anh hai nói đúng và ý kiến đó rất tốt đó chứ. Dù sao cũng đã lỡ rồi, đại thôi.
- Chốt lại như vậy đi, còn vụ đấu giá thế nào rồi. Đã chuẩn bị xong hết chưa? - Lisa tuy rằng vẫn còn e ngại nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên làm việc, đến nước này cũng chả còn cách nào khác.
- Đấu giá thì có một rắc rối nhỏ nhưng tui đã giải quyết rồi. Giờ thì ổn rồi đó. Không còn gì phải lo lắng nữa.
- Được rồi vậy ta cùng nhau cố lên nhá. Vì mối thù của tiểu Tuyết. Cố lên!

Cố lên!!

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ngoại truyện (1)

Như đã nói ở thông báo trước, ta sẽ cố gắng nhớ lại những ý tưởng năm xưa để viết ngoại truyện nói rõ cốt truyện cơ bản của truyện.

Vì đây chỉ là tóm tắt ý chính của truyện nên nội dung tất nhiên sẽ đứt khúc đứt khúc, cũng chả có cảnh lãng mạn của mấy ông bà nội kia đâu))). Chủ yếu làm rõ thân phận, những hiểu lầm, quá khứ, vãn vãn... của nữ chính cùng mấy nhân vật phụ.

Các bạn nào thích có thể lấy mấy cái này làm cốt truyện viết tiếp bộ truyện này của ta như đã nói. Tác giả không ngại đâu.

Dài dòng rồi vô thôi. Và nhắc nữa là lâu rồi không viết nên ta có viết dờ vui lòng mọi người đừng ném đá.

Trương Mĩ Tuyết và Phan Linh Linh là hai chị em cùng cha khác mẹ, chuyện này ai cũng biết. Bề ngoài nói chuyện lịch sự, tôn trọng nhưng lại âm thầm phải đề phòng, đấu đá với nhau. Chuyện này cô biết.

Thế nhưng có một sự thật mà ít ai ngờ tới, thậm chí đến cả Windy cô cũng không hề biết đến. Chính là trong quá khứ, họ từng là một cặp chị em vô cùng thân thiết, sẵn sàng vì đối phương hi sinh thân mình.

Mọi chuyện bắt đầu từ khi Phan Hồng Uyên, tức mẹ của Phan Linh Linh còn là một cô gái trẻ.

Bà ta vốn từng là một cô thôn nữ sống trong một căn nhà nhỏ ở vùng nông thôn thành phố N, ngày ngày cùng mẹ bán phở kiếm sống. Khi đó Phan Hồng Uyên cũng chỉ là một cô gái đơn thuần như cô gái quê khác, chăm chỉ làm lụng, yêu thương gia đình.

Thế nhưng rồi Trương Vũ Tài xuất hiện làm thay đổi cuộc đời bình dị của cô gái trẻ đó.

Trương Vũ Tài lúc đó là một cậu thiếu niên trẻ trung, tuấn tú nhưng lại mang theo khí chất trưởng thành hơn so với những người đồng trang lứa, vì vậy từ sớm đã được cha mình cho đi thực tập cùng các bậc tiền bối để mai sau có thể vào làm ở tập đoàn Trương Thị.

Lần đầu tiên gặp của hai người là trên một cánh đồng lúa bình dị. Hình ảnh người con gái chăm chỉ, thanh thuần, đứng dưới bùn lầy làm nông vất vả nhưng trên môi vẫn nở nụ cười vui vẻ đã khắc sâu vào tâm trí hắn.

Sau nhiều lần tiếp xúc, tìm hiểu, cùng nhau trò chuyện, cười đùa,... không biết từ lúc nào hai người đã phải lòng nhau.

Thế nhưng rồi Trương Vũ Tài phải về thành phố, vì yêu nên đã mang theo cả Phan Hồng Uyên lên thành phố để sống cùng, chờ ngày thành đạt danh chính ngôn thuận rước bà về làm vợ.

khoảng thời gian ở trên thành phố, mỗi ngày hắn vẫn đều đặn đến thăm người mình yêu, chu cấp đầy đủ, đưa Phan Hồng Uyên đi mua sắm, đi hẹn hò để

vun đắp tình cảm.

Phan Hồng Uyên lúc ban đầu còn ngại ngùng, mỗi ngày đều chỉ dám chờ Trương Vũ Tài đến chờ mình đi chơi, nhưng rồi kể từ khi những người "bạn" kia xuất hiện, tính tình của bà càng thay đổi. Học được cách tiêu tiền, đua đòi, đi chơi, mua sắm,...

Rồi không biết từ khi nào cô thiếu nữ ngây thơ, thanh thuần khi đó đã bị cái đen tối của thành phố kia biến thành một cô gái thành thị xem tiền như tất cả, ý lại vào hấn.

Trương Vũ Tài biết được sự thay đổi này, nhưng vẫn không nói gì bởi vì bản thân hắn cũng đang dần thay đổi.

Không biết từ lúc nào cái tư tưởng vì người mình yêu phần đầu đã thay thành bằng tất cả mọi giá đoạt được tập đoàn Trương Thị. Lập bao nhiêu âm mưu hãm hại anh mình, khiến cha mình chết, mẹ cũng vì biết chuyện mà đột quỵ chết.

Cũng từ đó, mọi thứ bắt đầu xoay chuyển, đem chuyện tình đẹp của hai người trở thành một tai họa.

Năm đó cha mẹ của Trương Vũ Tài muốn hắn cắt đứt với Phan Hồng Uyên, lấy Phụng tiểu thư của Phụng gia thì sẽ có được tập đoàn. Hắn không suy nghĩ liền đồng ý, sau lại qua nói chuyện với Phan Hồng Uyên, hứa rằng sau khi mọi chuyện xong xuôi sẽ rước bà ta về.

Dù là thay đổi thế nào, nhưng tình yêu vẫn còn, hơn nữa cái ý nghĩ Trương Vũ Tài nếu bỏ bà ta rồi, tiền tài cũng không còn nên Phan Hồng Uyên một mặt đồng ý, một mặt lại lo sợ nơm nớp.

Ngày thành hôn của mẹ nguyên chủ, tức Phụng Nhật Hoa và Trương Vũ Tài, dù biết là đêm tân hôn nhưng bà ta vẫn cố tình nhắn tin để hắn chạy đến, bỏ lại Phụng Nhật Hoa ở lại với nỗi niềm đơn phương đau đớn.

Những ngày sau đó cũng không khá hơn gì, vì ghen tỵ, vì mù quáng, mỗi ngày Phan Hồng Uyên đều cố tình gọi Trương Vũ Tài đến khiến hắn không thể về nhà với bà. Dù là vậy, bà vẫn im lặng cam chịu, vì bà biết hai người kia đã yêu nhau sâu đậm. Kết hôn, cũng là sự ích kỷ cuối cùng của bà.

Thế rồi năm đó Trương Thị gặp khó khăn cần Phụng Thị trợ giúp, Trương Vũ Tài bắt buộc phải tìm đến mẹ cô để trợ giúp. Đó coi như là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của bà.

Nhưng sau khi Trương Thị vững chãi rồi, Trương Vũ Tài lại không nói một lời mang Phan Hồng Uyên về tuyên bố kết hôn vì đã có thai với mình. Khi đó ông ta hoàn toàn không biết, bà cũng mang trong mình giọt máu của ông, là nguyên chủ Trương Mĩ Tuyết.

Những ngày mang thai, Phan Hồng Uyên được Trương Vũ Tài chăm sóc từng li từng tí còn bà mỗi ngày đều là vú nuôi lo lắng, ông ta một chút cũng không để ý đến.

Ngày sinh, bên ngoài cửa phòng sinh của bà chỉ có người của Phụng gia, Trương Vũ Tài chỉ là bước qua liếc nhìn một cái coi như có trách nhiệm rồi lại quay về với Phan Hồng Uyên bên kia cũng đang sinh.

Cùng là con gái, thế nhưng bên kia Phan Linh Linh lại nhận được tất cả sự nuông chiều, yêu thương còn nguyên chủ chỉ có thể nằm trong vòng tay của mẹ ngây ngô chờ đợi một vòng tay người cha ấm áp.

Nếu không phải ông bà ngoại thấy con mình, cháu mình thiết thời bắt ép Trương Vũ Tài lấy họ mẹ cho Phan Linh Linh thì có lẽ cô ta cũng đã sớm thành đại tiểu thư Trương gia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ngoại truyện (2)

Thời gian trôi dần qua, hai đứa trẻ mới sinh đã trở thành hai cô nhóc 5 tuổi tinh nghịch, đáng yêu.

Bởi vì chuyện của hai người mẹ nên cả hai đều không thể nói chuyện hay chơi với nhau, chỉ có thể nhìn người kia mỗi lần gặp gỡ.

Nhưng rồi cái gì đến cũng phải đến, Phan Linh Linh một lần bị té khi đang chơi trong vườn hoa được Trương Mĩ Tuyết, tức nguyên chủ giúp đỡ liền trong một chớp mắt hóa thân thiết.

Mỗi ngày đều là lén lút cùng nhau trốn đi chơi. Bà vú biết chuyện, vốn định ngăn lại nhưng rồi khi nhìn nụ cười vô tư kia của hai đứa trẻ lại không nỡ mà âm thầm giúp chúng che giấu khỏi Phan Hồng Uyên.

Mẹ nguyên chủ cũng biết chuyện, cũng rất vui lòng khi thấy con mình có thể có một người chị em thân thiết để cùng vui chơi. Dẫu sao thì nguyên chủ vì chuyện trong nhà từ sớm đã luôn buồn bã.

Nhưng rồi cái ngày định mệnh ấy, trong lúc hai đứa trẻ cùng Phụng Nhật Hoa ra ngoài chơi, vô tình trong lúc qua đường nguyên chủ bị té, một chiếc xe lại lao đến với tốc độ bàn thờ. Trong lúc mọi người vẫn chưa kịp làm gì một bóng hình nhỏ bé đã lao đến đẩy cô ra.

Rầm!

Tiếng va đập vang lên, Phan Linh Linh nằm giữa vùng máu bất tỉnh. Tuy là rất nhanh sau đó được đưa đi cấp cứu nhưng vẫn để lại di chứng chính là mất đi một phần trí nhớ về tuổi thơ lúc này.

Chuyện này đến tai Trương Vũ Tài lẫn Phan Hồng Uyên, hai người kia liền lấy chuyện này làm khó hai mẹ con cô. Hơn nữa nói sao thì Phan Linh Linh vẫn là cốt nhục vất vả sinh ra, Phan Hồng Uyên tất cũng vì một phần tình cảm mẹ con mà đau lòng. Cuối cùng cho rằng mẹ nguyên chủ vì ghen ghét nên muốn hãm hại con mình liền tức giận, sau khi Phan Linh Linh tỉnh lại liền đem mọi chuyện nói đi theo một chiều hướng khác. Đem cả nguyên chủ lẫn mẹ cô thành hai kẻ luôn làm khó dễ hai mẹ con họ, còn hại Phan Linh Linh gặp tai nạn nằm viện, suýt chút mất mạng....

Là một đứa trẻ chỉ mới mấy tuổi đầu lại bị mẹ mình đầu độc vào tâm trí những điều tồi tệ như vậy. Phan Linh Linh cuối cùng từ một cô bé ngây ngô, tốt bụng vì những lời bịa đặt của chính mẹ mình trở mặt thành thù với nguyên chủ.

Lúc ban đầu Trương Mĩ Tuyết còn tưởng mình bị nhầm lẫn nhưng rồi sau này mới phát hiện ra. Linh Linh em gái bé nhỏ của cô ấy đã thật sự thay đổi. Lúc nào cũng tỏ vẻ đáng thương khiến nguyên chủ bị hiểu lầm, nguyên chủ có thứ gì, không cần biết là có chia sẻ với cô ta hay không cũng đều bị cô ta cướp đi.

Cứ như vậy, hai người đã cùng mối quan hệ đó mà lớn lên, trở thành những thiếu nữ như ngày hôm nay.

"Tiểu Linh à, em đã thật sự thay đổi rồi. Nhưng không sao, mẹ chị đã nói rồi. Cho dù con người ta có thay đổi tới đâu, vẫn luôn có một thứ gì đó tồn tại trong trái tim họ. Chị tin là dù em có ra sao thì tình cảm chị em của chúng ta vẫn ở trong trái tim em. Chỉ là nó quá nhỏ để nhận ra thôi. Chị sẽ đợi ngày tiểu Linh của chị trở lại. Chị sẽ đợi mà."

(*viết đoạn trên mà ta cứ ngỡ đang viết bách áy nhỏ? Có ai thấy vậy không?)

Bạn đang đọc truyện *Mấy Tháng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-2

Trong lúc cô vẫn còn bàng hoàng trước sự việc đang diễn ra, Trương Tử Minh cùng Bạch Thượng Thiên đã lấy súng hướng Dạ Diễm lên đạn. Bởi vì là góc của công viên nên bây giờ không có ai, tuy là đây không phải chỗ để có thể ra tay nhưng trong lòng bọn họ đều biết, chỉ cần Dạ Diễm có hành động gì đáng nghi, nhất định hai khẩu súng kia có thể được bóp cò bất kỳ lúc nào.

- Khoan, tôi biết chuyện gì đang diễn ra. Hạ súng xuống đi. - Cô đứng trước mặt bọn họ đưa tay ra hiệu hạ súng xuống, nhìn khuôn mặt rất đổi bình tĩnh của Dạ Diễm nói.

Trương Tử Minh nhìn Bạch Thượng Thiên, cả hai người có hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn là cất súng đi. Lúc này cô cũng bắt đầu lên tiếng giải thích.

- Tuy là không biết có phải hay không. Nhưng mà thật ra thì Dạ Diễm là một trong những thí nghiệm cấy tạo gen của chính phủ. Trong lúc trốn khỏi phòng thí nghiệm thì bị thương được tôi cứu giúp, cho nên anh ta đã đồng ý làm trợ lý của tôi.

- Thí nghiệm của chính phủ? - Bạch Thượng Thiên hai mày nhíu lại. Chuyện này hẳn từng nghe qua rồi, chỉ là toàn thí nghiệm thất bại nên cũng không để tâm lắm. Không ngờ hôm nay lại được chứng kiến tận mắt.

- Nếu là vậy càng nguy hiểm. Tiểu Tuyết, thí nghiệm cấy tạo gen không phải chuyện đùa. Hẳn ta là một vật thí nghiệm, không có cảm xúc. Nếu như một ngày hẳn ta giết em thì sao? - Bạch Thượng Thiên biết, Trương Tử Minh cũng biết. Bản thân lại không giữ nổi bình tĩnh, bước tới nắm lấy hai bả vai cô nghiêm túc nói.

- Cho dù tôi có chết thì cũng không liên quan đến anh, Trương tổng.

- Tất nhiên có liên quan. Bởi vì...anh thích em.

...

Ba chữ kia vừa phát ra khỏi miệng Trương Tử Minh, cả Bạch Thượng Thiên lẫn Trương Mĩ Tuyết, thậm chí còn có cả Dạ Diễm đều phải ngoái đầu nhìn hẳn.

Không gian im lặng đến đáng sợ.

Bạch Thượng Thiên vừa nghe thấy những lời kia liền không kìm được mà khó chịu nhăn mày (giờ mới nhớ, từ đầu tới cuối toàn miêu tả chân mày của ông)))

Vốn còn tưởng Trương Tử Minh chỉ xem cô như em gái, không biết từ lúc nào hẳn lại có thêm một tình địch như vậy. Lại còn là tên bạn thân của mình.

- Trương tổng, anh đừng đùa nữa. Tình cảm con người không phải là thứ muốn nói thì nói đâu.

Sau một vài giây đứng hình cuối cùng cô cũng lấy lại vẻ lãnh đạm hằng ngày, gạt hai bàn tay đặt trên bả vai mình ra, hướng thẳng con người vừa "tình tở" kia phũ phàng nói.

- Dạ Diễm, đi thôi. Đi tìm Winter và Lisa. Tôi không muốn ở đây thêm phút nào nữa.

Quay người lạnh lùng bước đi, cô không một chút quan tâm vẫn cứ bước đi mãi, hòa vào dòng người đông đúc kia. Để lại hai người bọn hắn đối theo phía sau.

- Tôi thật không ngờ cậu lại thích Tiểu Tuyết. - Đợi đến khi không còn thấy bóng cô nữa, giọng nói âm trầm của Bạch Thượng Thiên liền cất lên.

- Cậu cũng thích con bé, đúng chứ?

- Vậy bây giờ thế nào đây? Giải quyết bằng nắm đấm hay bằng máu đây?

- ...

- Bỏ đi. Bạo lực không phải cách tốt nhất. Tôi với cậu cạnh tranh công bằng, kẻ nào giành được trái tim em ấy. Kẻ đó thắng. - Rút từ trong túi ra một điều thuốc, Trương Tử Minh từ từ châm lửa nói. Song lại quay sang đưa một điều thuốc cho Bạch Thượng Thiên.

Bạch Thượng Thiên hừ cười một cái, nhận lấy điều thuốc từ tay Trương Tử Minh, ánh mắt đầy hiếu chiến nói.

- Đồng ý.

Quay lại với Trương Mi Tuyết, sau khi rời đi, bản thân cô cũng bắt đầu rối loạn một hồi.

Những lời vừa nãy Trương Tử Minh nói, không phải là không kích động đến cô. Quả thực tuy là trong truyện hắn đối xử rất tệ với nguyên chủ. Nhưng mà trên thực tế, từ khi cô gặp hắn đến giờ, hắn vẫn luôn đối xử rất tốt với cô, hoàn toàn không hề chán ghét như đã viết. Thậm chí khi này, lúc Trương Tử Minh nói thích cô, nhìn vào ánh mắt sâu thẳm kia, cô có thể cảm nhận được rõ yêu thương nồng đậm trong đó. Hoàn toàn chân thật.

Chỉ là hẳn là người của Trương gia, là người của Trương Vũ Tài, tốt với hắn chính là gây hại đến cô. Cho dù là như thế nào, trong khoảng thời gian này, cô cũng không thể để mấy chuyện cá nhân ảnh hưởng đến việc lớn được.

Bộp.

- Cô đang suy gì vậy?

Đang cố gắng gạt bỏ những lời vừa nãy ra khỏi đầu. Chợt một bàn tay lạnh lẽo đặt lên vai giữ cô lại đồng thời một giọng nói vang lên kéo Mi Tuyết ra khỏi mớ bòng bòng trong đầu.

Lúc ngẩng đầu lên liền thấy trước mặt là cây cột đèn. Còn cánh tay cùng giọng nói kia không ai khác chính là Dạ Diễm.

- À không có gì đâu. Chỉ là chút chuyện thôi. - Cười trừ như không có chuyện gì, cô nhìn hắn nói.

- Winter, Lisa kia, bên phải.

Chưa kịp định dạng đây rốt cuộc là chỗ nào, giọng nói trầm ấm của Dạ Diễm lại vang lên. Nhìn sang bên phải xa xa liền có thể thấy hai bóng người, một nam, một nữ quen thuộc.

Vui vẻ chạy đến định chào hai người họ một cái, cô chợt nhận ra hôm nay anh hai lần nhò bạn thân có chỗ khác thường ngày, khác khi này hơi bị nhiều.

Rõ ràng lúc dắt nhau đi bỏ cô còn rất xôn xao cãi lộn, giờ thì một người mặt cứ cúi xuống đất, người thì mặt hơi đỏ đỏ a~~

- Anh hai, Lisa! Sao hai người có vẻ lạ vậy? Có chuyện gì sao? - Không kìm được tò mò, cô bước tới, nhìn Winter thắc mắc.

Anh nhìn cô, rồi lại nhìn Lisa, ho khụ khụ hai tiếng rồi nói.

- Thật ra, mọi chuyện là như thế này.

15 phút trước...

Vì rất lâu rồi Lisa mới được đi chơi công viên giải trí, cô nàng này hôm nay vô cùng vui vẻ chạy đi khắp nơi, không quên khéo theo ông anh hai yêu vầu của cô. Lý do là để trả xiền chứ còn làm gì)))

Và sau khi mà đi hết một vòng thì hai người liền bắt gặp một cuộc thi tên gì mà "Kẹo bông ngọt ngào"

Thử thách của cuộc thi này là hai người tham gia sẽ bịt mắt ăn hết cây kẹo bông trong vòng 1 phút.

Nếu ăn hết sẽ được tặng một phần quà đặc biệt.

Bản tính trẻ con của Lisa phút chốc lại nổi lên, kéo cho bằng được anh vào chơi cùng.

Sau đó mới phát hiện ra một điều kinh hoàng. Hóa ra đây là cuộc thi dành cho cặp đôi, ăn phải ăn cùng một cây kẹo bông và đáng sợ hơn là phải bịt mắt.

Nội tâm bé nhỏ của ai đó kêu gào. Cuối cùng là hít một hơi thật sâu, cố gắng tự trấn tĩnh bản thân mà bước lên sân khấu theo sự sắp xếp của mc.

Tiếng hô bắt đầu vang lên, các cặp đôi bắt đầu ăn. Bên hai người cũng vậy, ăn rất kịch liệt là đằng khác.

Một mặt vì Lisa rất hiếu thắng, mặt khác vì muốn nhanh kết thúc chuyện này đi cho rồi. Winter thì khỏi nói, là bởi vì bị bắt ép nên phải ráng ăn dù rất là không muốn.

Thời gian sắp kết thúc, Lisa càng cố gắng ăn nhanh hơn. Cuối cùng không hiểu vì sao, trời xui đất khiến thế nào mà hai người lại mỗi chạm mỗi một cách ngọt ngào.

Khoảnh khắc cảm nhận được mỗi mình đang chạm phải cái gì đó mát mát, uồn ướt, ngọt ngọt. Lisa đã biết, cô sai rồi!

Lisa - Winter cho ai cần:)))

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Cả người như đứng hình, Lisa trước sự la ó của mấy người xem ở dưới càng xấu hổ càng muốn nhanh chóng buông ra.

Cuối cùng lại không cẩn thận trong lúc hoảng loạn vấp ngã, cả người ngã nhào về phía trước, tay quơ quơ loạn xạ đẩy cái cây kẹo bông ra, trực tiếp đè lên người đối diện.

Càng xấu hổ hơn là lại một lần nữa môi chạm môi trong cái tư thế rất ư ba trăm.

Tiếng mọi người hò hét càng nhiều hơn, một vài cô thiếu nữ đứng phía dưới không kìm được buồn tiếc nuối. Ban đầu khi nhò lên đã đánh chính không phải người yêu đã mang lại cho họ một chút hi vọng có thể cùng soái ca lạnh lùng kia làm quen. Bây giờ thì hay rồi. Hôn nhau giữa bàn dân thiên hạ mà người kia cũng không có chút nào gọi là phản đối, thậm chí còn có chút hưởng thụ. Bọn họ nói xem là còn cái cơ hội nào nữa.

Mà quả thật như những gì mấy cô gái kia nghĩ, anh trai nhà ta từ đầu đến cuối một câu cũng không nói, trực tiếp hưởng thụ cơ hội tốt để ăn đậu hũ của cô gái ngọc kia.

Sau cùng, nhờ sự giúp đỡ của mc hai người đứng lên trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Mặc kệ cuộc thi, sau khi được tháo dây cột mắt, tay ra, Lisa không nói hai lời mặt đỏ như gấc chạy đi khỏi. Winter phía sau lại vô cùng bình tĩnh, ánh mắt tràn ngập ý cười nhìn cô gái nhỏ đang chạy đi khỏi.

- Hai người xem ra tình cảm rất tốt. Có thể cho mọi người cùng biết rốt cuộc hai người đã quen nhau bao lâu rồi được không?

Vốn định bước đi, mc lại bước tới, cầm mic hỏi anh, lại nói phía dưới dường như cũng rất mong chờ câu trả lời.

Trầm ngâm suy nghĩ một lát, Winter giọng nói tràn ngập tự tin cùng sùng nịnh.

- Hiện tại vẫn chưa là gì nhưng một thời gian nữa em gái tôi có thể gọi chị dâu được rồi. (chời má, con trai ta đó, soái quá con oi!!!:3)

Sau đó tiêu soái rồi đi trước ánh mắt hâm mộ của mấy cô gái trẻ.

Quay lại với hiện tại, Trương Mĩ Tuyết sau khi nghe toàn bộ câu chuyện âm thầm thán phục anh trai mình vô cùng. Sau đó lại bước đến gần thì thầm:

- Anh hai, vậy khi hôn Lisa cảm giác thế nào?

Winter nhìn ánh mắt đầy chờ mong của em gái mình, lại nhìn Lisa suy nghĩ, rồi lại liếm môi mình. Lúc này bạc môi mỏng liền nhếch lên đầy thỏa mãn.

- Rất ngọt.

- ...

Cô nhìn anh hai yêu cầu, lại nhìn con bạn thân của mình khẽ lắc đầu thờ dãi.

Xin lỗi Lisa, tui không dự đoán được là anh hai còn một mặt thế này. Đã đẩy bà vào hang sói rồi. Thực xin lỗi. Cơ mà đã lỡ đi sâu quá rồi, bây giờ muốn cứu cũng không được nữa. Lisa, bà chịu thiệt rồi a~~

- Khụ, Lisa yêu dấu! Bà muốn đi đâu đó chơi không nà? Sao im lặng quá vậy? - Bước đến bên người bạn đáng thương, cô vỗ vào vai nhỏ một cái rồi đau cổ làm ra vẻ vô tội nói.

Lisa lúc này mới tỉnh ngộ, sau một hồi nghĩ ngợi quyết tâm đem mọi chuyện vứt đi, cùng cô đi chơi một trận ra trò.

- Tiểu Tuyết, hay là mình đi chơi nhà ma đi, tui muốn đi thử xem nó đáng sợ như thế nào.

- Hào a~~Chúng ta đi thôi! Dạ Diễm, anh hai đi thôi!

Cô nhìn nhỏ vui vẻ nói. Nhà ma cô cũng muốn xem rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ.

Lisa lúc đi rất quyết tâm, ấy vậy mà đứng trước căn nhà hoang u ám kia, chân lại run bần bật đến đáng thương.

- Hù.

- A!!!

Nhìn thấy nhỏ sợ như vậy, trong lòng anh bỗng dưng lại muốn trêu chọc một chút. Không ngờ nhất gan đến nỗi ôm cô chặt cứng khiến Winter phật phật lại phì cười.

- Ấy dō, cô như vậy cũng đòi đi nhà ma. Đến lúc vào rồi đừng có mà ôm tôi không buông đấy nhé!

- Cái tên thói tha nhà anh, bà đây mới không cần. Ta có ôm cũng ôm Tiểu Tuyết, ai thêm ôm anh! Mơ hả!

- Vậy mà nãy có người lại chủ động lợi dụng tôi không thấy gì hôn tôi những hai lần. Cô nói xem, là chuyện gì. Hay là cô không muốn ôm mà muốn...

Nói đến đây ngón trỏ của anh lại đặt lên môi đầy ám muội.

- Muốn muốn cái con khỉ. Tôi cóc thèm nhá!

- Vậy sao? Hay là cô muốn hôn luôn ở đây. Tôi không ngại đâu. - Không biết từ lúc nào, người anh trai (con trai) vừa phong độ, lạnh lùng soái ca của cô (của ta) đã trở thành một... (tên vô sỉ, phúc hắc:)) như vậy.

Mặc kệ cô đứng kể bên, mặc kệ Dạ Diễm đứng phía sau, mặc kệ bao nhiêu người đứng xung quanh. Winter bước tới bên cạnh Lisa, kề sát tai nhỏ thì thầm khiến nhỏ không kim được đồ mặt vùng chân lên đá anh một cái.

Chỉ tiếc là chân vừa đưa lên cao chút, anh đã dùng một chân của mình giữ chân nhỏ lại, đè xuống đất, không cho cơ hội đánh trả.

- Đây, cô đừng quên mình mặc váy đấy. Ý thức chút đi.

Lisa nghe xong câu nói của anh mới giật mình nhớ lại hôm nay nhỏ mặc váy, cũng quên không mặc quần đùi ở trong. Phát vừa nãy nếu không phải nhờ anh ngăn lại, chắc đã sớm lộ hàng rồi. Xấu hổ chết được.

Tuy là giận nhưng nhỏ rất ý thức rằng cái người trước mắt vốn không thể dùng tay chân để nói chuyện, miệng thì bỏ luôn đi, quá vô sỉ rồi. Vì vậy bạn gái của chúng ta cũng không muốn để tâm tới nữa, nắm tay cô bước tới chỗ mua vé.

Mà ai đó đứng phía sau bị nhỏ bỏ đi cũng một chút khó chịu không thấy. Ngược lại còn vô cùng vui vẻ vuốt cằm, mắt hơi híp lại nhìn theo bóng lưng người kia, sau đó cũng bước đi theo.

Chờ đi, để xem lát nữa tôi hù chết em

(đổi em cho nó tình cảm xịu:3)

Ok, vậy là hết Winter - Lisa rồi đó. Ai hóng cặp này tạm hài lòng chưa ạ? Chứ tiếp theo ta còn viết cặp này dài dài, ta thích Winter hơn mấy thằng con kia. Ahihi.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thằng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Trương Mi Tuyết cô lúc ban đầu vô cùng vui vẻ, bởi cuối cùng sau khi tốn bao nhiêu thời gian mà không chơi được trò gì cuối cùng cũng có thể thành công vào được nhà mà mà không phải lo lắng về mấy tên nam chủ nữa.

Ấy vậy mà người tính không bằng trời tính. Thế quái nào lúc cô cùng Lisa bước vô mua vé thì đã chạm mặt hai tên hắc ám lúc ban này, Trương Tử Minh cùng Bạch Thượng Thiên.

Chơi chung một trò thì thôi đi, lại còn vì không có ai nên đi chung một chuyến xe, cô với Dạ Diễm ngồi trên, hai bọn hắc ngồi dưới, dưới cùng là Winter với Lisa.

Mang theo tâm trạng bực bội từ lúc bắt đầu đến lúc đi. Trương Mi Tuyết mặc kệ kế hoạch ban đầu chính là ngồi ngắm ông anh mình cùng với nhỏ bạn thân "tình tử" mà mang theo bộ mặt đura đám nhìn đám ma quý chả có chút đáng sợ kia.

Quả thật là không có chút gì đáng sợ thật. Đến cả Lisa lúc vào thì sợ chết khiếp, lúc đi thì...ngủ luôn trên vai Winter -.-

Vút!

Bầu không khí đang rất yên tĩnh, bỗng dung một thứ gì đó từ trên cao bay vút đến chỗ cô với tốc độ kinh người.

Cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, cô theo phản xạ né ra. Liền thấy trên ghế ngồi là một viên đạn đang ghim sâu vào trong.

Xe lúc này lại bỗng dung dừng lại. Những viên đạn cũng bắt đầu xé gió bay đến.

Lập tức cả bọn cô liền phóng xuống xe, chạy đến chỗ mấy tượng ma gần đó trốn.

Đã từ đầu đến giờ chưa chơi được trò gì, tìm được trò thì đụng phải bản mặt khó ưa của hai tên kia, bây giờ lại thêm vụ ám sát này.

Ok! Con giận của cô chính thức chạm đỉnh điểm. Mặc kệ đạn đang lao đến, chạy đến chỗ của Bạch Thượng Thiên (vì gần nhất) cướp luôn cây súng trong tay hắn bắt đầu trút giận lên mấy tên kia.

Tuy chỉ là súng ngắn nhưng cũng may mấy tên sát thủ kia đứng không quá cao, ánh sáng trên đó cũng tốt hơn nhiều nên đạn xả ra bao nhiêu hầu hết dính bấy nhiêu.

Bên này Winter cũng chả kém cạnh gì. Một tay thì ôm Lisa vào lòng để tránh cô dính đạn, một tay cầm súng liên tiếp nã vào đầu mấy tên phá đám kia.

Thế trận lúc này bắt đầu cân bằng, đột nhiên phía sau cô lại xuất hiện một con ma, từ trên tay một khẩu súng xuất hiện nhắm thẳng vào đầu Mi Tuyết.

May sao lúc đó Bạch Thượng Thiên đang không có gì làm nên phát hiện kịp nhào tới đỡ cho cô, ăn nguyên phát đạn vô tay.

- Bạch Thượng Thiên! - Cô quay lại đã thấy hắn với cánh tay đầy máu, lập tức ban phát cho con ma kia một phát vào đầu xong xem vết thương trên tay hắn.

- Có sao không?

- Không sao. Vết thương không nặng. - Bất ngờ nhìn cô, hắn nhẹ nhàng lắc đầu nói. Song lại như phát hiện điều gì đó.

- Tiểu Tuyết, bên kia có một lối thoát. - Hướng theo cánh tay đang chỉ về phía gần đó của Bạch Thượng Thiên, Trương Mi Tuyết liền nhìn thấy một cánh cửa thoát hiểm bị ẩn đi bởi ánh đèn mập mờ tối tăm.

Cẩn thận đem Bạch Thượng Thiên ngồi khuất sau tượng đá gần đó, cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho mấy người kia biết, đồng thời lập kế hoạch đánh lạc hướng để chạy khỏi.

Đoàng!

Từ tay Winter, một viên đạn phóng đi hướng thẳng về phía cầu dao gần đó. Lập tức mọi thứ xung quanh bắt đầu rối loạn, cuối cùng tất cả ánh đèn đều tắt đi.

Không gian yên tĩnh đến lạ thường, mấy tên sát thủ phía trên sau một hồi hoang mang cũng đã bật được đèn lên nhờ đồng bọn bên ngoài kia.

Vốn bọn cô định trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó chạy thoát đi, nhưng đèn sáng nhanh hơn dự kiến. Mĩ Tuyết người đi cuối cùng tất bị phát hiện trong lúc ra.

Không biết từ lúc nào, tên sát thủ gần đó đã nhanh tay ấn còi, viên đạn xé gió bay vun vút thẳng về phía cô.

Nhưng rồi một bóng hình nào đó đã nhanh chóng đẩy Trương Mĩ Tuyết ra khỏi, thế chỗ cô.

Khi mọi người vẫn chưa định hình được chuyện gì xảy ra thì người kia đã ngã xuống cầu thang thoát hiểm, có tiếng người kêu lên.

- Trương Tử Minh!

Cô nhìn Trương Tử Minh vừa nhận thay mình một viên đạn rồi ngã khỏi cầu thang bất tỉnh nằm dưới kia mà kinh ngạc. Rút từ trong túi một con dao nhỏ, tay không chút thương hại phi thẳng vào tim tên kia rồi chạy đến chỗ Trương Tử Minh.

- Không xong rồi. Máu chảy nhiều quá! - Lisa nhìn người con trai trước mắt hoảng hốt nói.

- Phải nhanh lên. Dạ Diễm, anh cố Trương Tử Minh đi, phải nhanh chóng đưa anh ta với Bạch Thượng Thiên tới bệnh viện.

Cũng may bọn cô chỉ mới đi tới tầng đầu tiên (tầng dưới là tầng trệt), tuy là cầu thang có hơi cao nhưng cũng không tốn quá nhiều thời gian để ra ngoài và tới bệnh viện gần nhất.

Ngồi trước phòng cấp cứu mà cả người Trương Mĩ Tuyết không ngừng lo lắng run sợ. Đây là lần đầu tiên cô đối với một người ngoài như vậy. Cái cảm giác lo lắng cho một người, sợ rằng người đó sẽ biến mất này, vốn chỉ từng đối với mẹ, Winter hoặc ít nhất là mẹ của cô hiện tại (quên Lisa nữa)

Bản thân cô cũng không hiểu mình sao lại có cảm giác này với hấn (Trương Tử Minh).

Nhưng rồi lại cố gắng hít một hơi cố bình tĩnh lại. Mĩ Tuyết lúc bấy giờ tự nhủ với chính mình rằng đây chỉ là bởi vì hấn cứu mình thôi. Phải chi là do hấn cứu cô, cô nợ hấn một lần cứu mạng phải trả. Nếu hấn chết rồi, cô không thể trả lại ân tình này.

Nhưng cho dù có làm thế nào, cơ thể cô vẫn không thể ngừng run rẩy trong hồi hộp.

- Em đang lo lắng cho Trương Tử Minh lắm đúng không?

Bởi vì Winter cùng Lisa đã đi ra ngoài mua chút gì đó ăn rồi, Dạ Diễm cũng bị lôi theo luôn nên bây giờ cô chỉ có một mình ở đây ghế phòng cấp cứu này.

Không ngờ rằng Bạch Thượng Thiên đang được đưa đi bằng bó vết thương từ lúc nào đã đứng bên cạnh cô, buồn bã nói.

- Anh...không phải đã đi bằng bó cánh tay rồi sao?

- Xong rồi, bác sĩ ở đây làm việc rất nhanh. - Bình tĩnh ngồi xuống cái ghế bên cạnh, hấn nhìn cửa phòng cấp cứu đang đóng lại trầm ngâm.

- Trương Tử Minh mạng lớn lắm. Không cần lo lắng cho cậu ta đâu. - Nhìn qua cô ánh mắt vẫn thủy chung nhìn vào phòng, hấn cười nhạt nói.

- Tôi...tôi không lo lắng.

- Không cần nói dối đâu. Cả người em run lên cả rồi.

-...

- Tiểu Tuyết, anh biết em rất lo lắng cho cậu ta. Nhưng mà anh cũng hi vọng em có thể bình tĩnh lại, lo lắng quá nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe. Hơn nữa, sau này, có chuyện gì thì cứ nói ra, không cần phải im lặng chịu đựng, cho dù không ai nghe thì vẫn còn anh nghe. Chỉ cần em muốn nói gì, lo lắng gì, anh đều nghe hết. Đừng cứ im lặng chịu đựng một mình. Anh...đau lắm.

Một tay nhẹ nhàng vén mái tóc vì lo lắng mà rũ xuống che đi khuôn mặt xinh đẹp kia, tay còn lại dịu dàng nắm lấy đôi tay đang run lên kia, hấn nói, bằng tất cả tấm lòng của mình.

Bạch Thượng Thiên biết, cô chịu không ít áp lực mấy ngày nay, bây giờ lại còn sự việc như thế này. Cho dù cô có thay đổi ra sao thì vẫn là một cô gái 18 tuổi đầu, áp lực như vậy, chịu đựng nhất định rất khổ sở, rất đau.

Trương Mĩ Tuyết ngẩng đầu lên, dường như không thể tin vào mắt mình, Bạch Thượng Thiên nam chủ luôn chán ghét nữ phụ là cô đây sao?

Không biết vì sao lúc này, cô lại không bài xích với hấn như lúc trước, cũng không cảm thấy những lời nói kia thật ghê tởm, sến súa. Ngược lại, cảm thấy

tựa như có một cái gì đó, một thứ mà bản thân có thể dựa vào khi yếu đuối.

- Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Tháng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Chờ đợi suốt gần nửa tiếng trời, cuối cùng cánh cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Bác sĩ cùng y tá từ bên trong bước ra ngoài. Và thật bất ngờ, người lần này làm phẫu thuật không ai khác chính là Du Lăng Thành.

- Du tiên sinh, Trương Tử Minh bây giờ sao rồi? - Hấn vừa bước ra khỏi, cô liền bước đến gần lo lắng hỏi.

- Tình trạng của bệnh nhân không sao rồi. Chỉ là...tôi có chuyện muốn nói riêng với em. - Du Lăng Thành nhìn cô, rồi lại nhìn Bạch Thượng Thiên phía sau, trong mắt lóe lên một tia buồn đau nhưng rất nhanh biến mất. Nói xong thì quay gót bước thẳng về phòng làm việc.

Trương Mĩ Tuyết cũng đi theo phía sau hấn, cô cảm thấy hôm nay hấn có chút khác lạ so với ngày thường.

Phòng làm việc của Du Lăng Thành cũng không có gì đặc biệt, cũng chỉ có kệ đựng hồ sơ, sách báo, bàn làm việc, một cái máy tính để bàn, bên góc thì có một cái giường nhỏ chắc là để nghỉ ngơi. Cái mà cô chú ý nhất chính là bình hoa hướng dương để cạnh cửa sổ đang khoe sắc rực rỡ kia.

- Tôi không biết là anh thích hoa hướng dương đấy? - Cô nhìn nó, sau đó hỏi, một câu hỏi hờ hững như có như không.

- Ừ. Vừa mới thích cách đây không lâu thôi.

- Vậy anh kêu tôi đến đây là có chuyện gì? Vết thương của Trương Tử Minh có vấn đề sao?

- Không phải chuyện đó.

- Vậy là chuyện gì?

- Em không ghét Bạch Thượng Thiên và Trương Tử Minh như trước... - Không rõ là khẳng định hay đang hỏi, hấn nhìn cô nói, dừng một chút sau đó lại nói tiếp.

-...Bởi vì họ bị thương vì em sao?

Câu này nói ra, Du Lăng Thành chắc hấn từ sớm đã để ý thái độ của cô đối với Trương Tử Minh khi hấn bị thương cũng như đối với Bạch Thượng Thiên bị bắn ở tay.

- Chuyện này cho dù có nói ra cũng không liên quan đến Du tiên sinh, nếu không có chuyện gì cần thiết nữa, tôi xin phép.

Trương Mĩ Tuyết lạnh nhạt đứng dậy, cầm theo túi xách toan bước đi. Nhưng câu nói tiếp theo của hấn lại thu hút sự chú ý của cô.

- Vậy nếu tôi vì em mà bị thương...Em có phải cũng quan tâm và tha thứ cho tôi không?

Đột nhiên có dự cảm không lành, cô vừa quay người lại đã thấy Du Lăng Thành một tay đầy máu, một tay cầm cây kéo trong ngăn kéo đâm vào tay mình.

Từng hàng máu chảy ra, từng giọt từng giọt rơi xuống, dây cà vào chiếc áo blouse trắng tinh mà hấn đang mặc trên người.

Hai mắt cô trợn ra kinh ngạc nhìn một cảnh trước mặt.

Hấn...hấn cư nhiên tự đâm tay mình?

- Này! Anh bị điên đấy à? Khi không đâm tay mình làm gì? Bị ngốc à? - Cô vừa nói vừa đi lấy hộp thuốc bên tủ lại băng bó cho hấn, tâm trí lại cư nhiên có chút rối loạn vì kinh sợ.

Trong phút chốc, nơi đáy mắt lạnh nhạt của ai đó lại hiện lên một niềm hạnh phúc, một chút ảm áp, ôn nhu đến lạ kỳ.

Du Lăng Thành nâng khóe miệng, trong giọng nói pha chút vui vẻ.

- Bọn họ vì em mà bị thương. Tôi cũng vì muốn được em quan tâm mà bị thương, cũng tính là vì em nên mới bị thương.

- ... - Trong một giây nào đó, Mi Tuyết bỗng dừng cảm thấy nghi ngờ về chỉ số thông minh cùng logic của mấy tên nam chủ. Khóe miệng cô giật giật, lảng tránh ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình mà nói.

- Cái này... là bởi vì anh là bác sĩ, hơn nữa còn là một bác sĩ giỏi. Một bác sĩ nếu muốn phẫu thuật, cứu sống người khác thì phải có tay mới làm được. Nếu như anh vì cái lý do củ chuối này mà mất đi khả năng đó, mấy trăm ngàn bệnh nhân cần anh sẽ đem trách nhiệm này đổ lên đầu tôi. Những người vô tội cũng vì vậy mà chết. Tôi tất nhiên phải quan tâm rồi!

Không hiểu vì một lý do gì, khi cô vừa nói xong câu này, lập tức xung quanh truyền đến một cảm giác nặng nề kỳ quái.

Ánh nắng ngoài cửa cũng bị mây che khuất, những bông hoa hướng dương vàng rực tươi tốt có chút héo đi vì thiếu ánh sáng mặt trời.

Du Lăng Thành giật lấy cánh tay đang được băng bó dở của mình, giọng nói có chút khó khăn.

- Được rồi, tôi tự băng bó được. Em cứ quay về đi.

- Hờ? - Ngơ ngác trước thái độ quay ngoắt 180 độ của ai đó, cô khó hiểu bước ra khỏi phòng làm việc của hắn.

Thế nhưng bước chân chưa đi được bao lâu lại nghe gần đó có tiếng bàn tán của hai cô y tá.

- Này, nghe nói hôm nay đám gỗ của mẹ bác sĩ Du đó. Sao anh ấy không xin nghỉ phép đi về nhà thăm mẹ nhỉ?

- Cô thì biết cái gì! Bác sĩ Du bởi vì theo ngành y nên mới bị ba mẹ cắt đứt quan hệ gia đình. Bây giờ có muốn quay về cũng không được.

Hai cô kia bàn tán một lúc lâu mới rời đi. Chỉ còn lại cô đứng bất động ở đó.

Phút chốc lại nhớ đến ánh mắt cô đơn có chút đau thương cùng giọng nói buồn bã khi nãy. Cô lúc này lại không kim được mà quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa kia.

Du Lăng Thành trong nguyên tác là con trai của một chủ tịch tập đoàn máy móc, điện tử. Nhưng bởi vì hắn không muốn kế thừa sự nghiệp mà quyết tâm đi theo con đường y học nên bị cha mẹ mình từ mặt, kể từ năm 15 tuổi đã phải lăn lộn một mình ngoài xã hội. Nghe nói từ sau khi bị đuổi khỏi nhà, hắn luôn chỉ có một mình, không có bạn bè, cũng không có người thân, chỉ có sự nghiệp.

Một cuộc sống như vậy, quả thật rất cô đơn.

Bao sao hắn lại trông mong có thể được sự quan tâm từ một ai đó. Bởi vì hắn chỉ có một mình, bởi vì hắn cảm thấy cô đơn và trống trải.

Không hiểu vì sao, đôi chân lại không kim được quay bước về lại căn phòng làm việc kia.

Cạch! Cánh cửa vừa mở ra, đập vào mắt cô là một cảnh tượng đầy cô độc, khiến người ta cảm thấy tựa như có một bức tường ngăn cách giữa người bên trong và tất cả mọi thứ xung quanh.

Du Lăng Thành ngồi bên cửa sổ, cầm trên tay bức ảnh gia đình khi hắn còn nhỏ vuốt ve từng đợt. Kế bên là bình hoa hướng dương hơi rũ vì tắt nắng.

- Du Lăng Thành...

Một giọng nói nhỏ nhẹ, ngọt ngào vang lên thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn quay lại nhìn chủ nhân của nó, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc nhưng rồi lại rất nhanh chóng lướt đi.

- Em...còn có chuyện gì sao?

Giọng hắn nặng nề vô cùng khiến cô có thể cảm nhận được rõ sự bi thương sâu bên trong.

Một lần nữa, đôi chân lại vô thức bước đến, đôi bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy bàn tay thô ráp, to lớn kia, tựa như một lời an ủi thay cho lời muốn nói.

Du Lăng Thành có chút ngạc nhiên, nhìn cô không nói nên lời.

- Tôi biết rồi. Không cần nhìn như vậy đâu. Lúc này...quả thật là có chút hoảng khi thấy anh bị thương, cũng có quan tâm chứ không hẳn hoàn toàn là vì lý do kia. Tôi biết anh đang rất buồn, cũng thấy rất cô đơn...Nhưng mà đừng vì vậy mà quá tuyệt vọng. Anh mới chỉ có hai mươi mấy tuổi thôi, chưa có già quá đâu! Có thể làm lại từ đầu mà! Anh có sự nghiệp, chỉ thiếu bạn bè, vậy thì bây giờ kiếm bạn bè cũng có làm sao đâu! Nếu như anh muốn...

- Tôi có thể làm người bạn đầu tiên của anh!

Một câu nói của cô vừa thốt ra cũng giống như ánh sáng thấp sáng cho cuộc sống tối tăm của hắn.

Hắn nhìn cô, trong mắt là kinh ngạc, là kinh hi, là xúc động đến không thể thốt lên lời nào trước sự chân thành lần đầu tiên hắn nhận được sau gần 10 năm trời sống với cô đơn.

Khuôn mặt bắt đầu trở nên hòa nhã, hần nhìn cô, mỉm cười đầy vui vẻ gật đầu không rõ ý.

Những ánh nắng yếu ớt bắt đầu nhen nhóm qua những đám mây, chiếu lên những cánh hoa hướng dương, đem nó vực dậy, những niềm tin về một điều gì đó lại được thắp lên.

Hoa hướng dương: niềm tin và hy vọng. Anh chỉ yêu có mình em

Òa, có chap mới rồi nha. Chương này chủ yếu là về Du Lăng Thành vì thấy ông cũng hơi ít xuất hiện.

Sẵn ta thông báo lại một số thứ nha;

Dạ Diễm chính thức bước ra khỏi dàn nam chủ và sẽ có một câu chuyện tênh cảm động khác. Lãnh Thiên Hạo cũng đang trên bờ vực nhảy ra khỏi. Chỉ chờ cmt của mọi người để ta quyết định giữ lại thằng bé hay không.

Ai muốn Lãnh Thiên Hạo ra hay giữ lại trong hậu cung vui lòng cmt ý kiến.

Và một vấn đề hết sức quan trọng: bởi vì lâu quá rồi không viết lại, ngoại trừ một số nhân vật nhớ được, nhiều đứa (không loại trừ nam chủ) ta có thể quên tên. Mọi người thấy thì thông cảm và nhắc ta với nha.

Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã đọc thông báo.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Trương Mi Tuyết sau một hồi tâm sự trò chuyện cùng Du Lăng Thành thì phải quay về để xem tình hình Trương Tử Minh nên chào tạm biệt hần rồi quay đi.

Du Lăng Thành cũng quay lại làm việc, ngồi trước máy tính xem bệnh án, lâu lâu lại ngâm nga vài câu hát trữ tình khiến mấy người trong bệnh viện đến tìm hần đều được một phen hú vía.

Bác sĩ Du hôm nay sao lại có hứng ca hát vậy nhò!!

Còn về phía cô, sau khi quay về phòng bệnh mới biết Bạch Thượng Thiên vì có việc nên về trước rồi, còn cẩn thận nhắn tin cho cô biết.

Đọc xong tin nhắn, nhắn tin nhắc nhở xong, Trương Mi Tuyết tay đẩy cửa bước vào bên trong. Một khung cảnh đầy ảm đạm hiện ra.

Trương Tử Minh nằm trên giường bệnh hai mắt nhắm nghiền, từng hơi thở yếu ớt phả ra đều đều. Cảm vật xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, màu trắng chủ đạo càng khiến nơi này trở nên trầm lặng.

Trương Mi Tuyết cất bước đến cạnh giường, nhìn khuôn mặt có chút nhợt nhạt trên giường bệnh kia trầm ngâm suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra.

Cô đã từng cho rằng, nam chủ rất đáng hận vì bọn họ là người đã đưa nguyên chủ đến kết cục thê thảm vô cùng, vì vậy thâm tâm vẫn không hề tin tưởng, ưa thích được tên nào. Thế nhưng mà... hôm nay lại là một chuyện khác.

Vốn tưởng rằng bọn họ đến cùng chỉ muốn đùa giỡn cô, hoặc rất chán ghét cho đến khi nhìn thấy Bạch Thượng Thiên đỡ giúp cô một vết đạn, Trương Tử Minh vì cô mà bị thương nghiêm trọng, Du Lăng Thành tự đâm tay mình...

Đến bây giờ cô mới thực suy nghĩ lại mọi chuyện. Bi kịch của nguyên chủ vẫn chưa nặng nề lắm, mà cho đến cùng bọn họ cũng chỉ là tin vào những gì trước mắt mình thấy, là do nguyên chủ theo đuổi người ta sai cách, là do bạch liên hoa nữ chủ kia quá thông minh bày mưu đặt mồi cả bấy. Cho nên... ờ thì... Nếu mà bọn họ thực sự muốn chuộc lại lỗi lầm thì có lẽ cũng không nên quá gay gắt làm gì.

Người đời có câu: "Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại"

Cộc! Cộc!

Giữa lúc này tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Trương Mi Tuyết quay đầu lại thì thấy một chàng trai trẻ trên tay cầm một bó hoa gài đầu mở cửa bước vào nói.

- Xin lỗi đây có phải phòng bệnh của anh Trương Từ Minh không? Có người đặt hoa tặng anh ấy.

- Ủm! Vậy phiền cậu cắm vào trong bình kia giúp tôi. - Cô gật đầu cười thiện ý, không biết ai tâm lý thế nhờ? Cô cũng đang thấy nơi này quả thật thiếu chút sắc hoa.

Thế nhưng khi người kia cắm xong hoa vào bình khoe miệng ai đó liền co giật liên hồi không nói nên lời. Thế này mà lại...

Hoa huệ trắng..

Dù không biết rõ có phải hay không nhưng 80% nhất định là vị Bạch tổng kia gửi hoa cho bạn thân của mình.

Lắc đầu thờ dài nhìn bình hoa rồi lại nhìn người con trai yếu ớt trên giường, Trương Mi Tuyết cúi đầu nói một tiếng cảm ơn rồi cũng bước ra ngoài.

Lúc này cô nhận được tin nhắn, Lisa bởi vì lúc này đi mua đồ ăn cứ chạy nhảy té trật giò, bong gân luôn rồi nên Winter sau khi xem tình hình của Trương Từ Minh liền đưa nhò về nhà.

Lúc ban đầu bản thân cô vốn định đi thẳng về nhà luôn để tránh gặp rắc rối nào ngờ đầu đến trước cổng bệnh viện lại nhìn thấy một tên lén lút chạy về phía cửa sau. Với bản tính tò mò, tất nhiên mỗi nữ liền bám theo, vô tình đến bất ngờ gặp được nữ chủ Phan Linh Linh cũng đang đứng ở đó nói chuyện với một đám người.

Hôm nay cô ta ăn mặc khá giản dị, ít ra cũng không phải trắng "thuần khiết" như mọi khi nữa mà là chiếc áo thun tím cùng cái váy màu đen, cũng không đeo vòng vàng trang sức, chắc là ý thức được nạn cướp giật đang phổ biến. Trên tay là bó hoa hồng đỏ rực rỡ.

-....

Nếu cô đoán không lầm nữ chủ nhất định biết tin Trương Từ Minh bị thương nên đến đây thăm đi. Cơ mà logic của mấy ông bà nam nữ chủ thiết đúng lạ, ai đòi người thì tặng hoa huệ trắng, người tặng hoa hồng đỏ. Chê phòng bệnh của người ta không có điểm nhấn chăng?

Quay lại chủ đề chính thì nữ chủ cùng đám người kia đang nói chuyện hết sức căng thẳng, nhìn thái độ tức giận của cô ta khi đưa cái phong bì cho đám người kia là đã hiểu rồi.

Theo như cô suy đoán, chuyện ám sát vừa xảy ra hẳn là do mấy cha con nhà họ bày ra đi. Nếu vậy bọn người kia cũng thiếu chuyên nghiệp hoặc bọn cô quá may mắn đi. Mục tiêu là cô đây lại bình an thanh thản còn hai người không liên can kia lại bị thương đến độ đưa thì què tay (-.-), đưa thì nhập viện, lần này bọn họ lỗ nặng.

Núp được một hồi lâu, bọn người kia cuối cùng cũng rời đi. Trương Mi Tuyết nhìn khuôn mặt tức giận đến xi khói của nữ chủ mà không khỏi nhếch miệng.

Bình thân đứng lên khỏi lùm cây trước ánh nhìn kinh ngạc của Phan Linh Linh, hai tay cô khoanh lại, ngẩng cao đầu giọng khinh thường nói.

- Xem ra có ai đó đứng phía sau bày trò, chỉ tiếc là mạng tôi quá lớn, còn số các người thì quá nhỏ.

Phan Linh Linh nhìn thấy cô thì kinh ngạc cùng lo sợ vô cùng, chỉ là sau đó liền hít một hơi điều chế lại cảm xúc của mình, mắt đối mắt với cô bộ dáng kiêu ngạo nói.

- Thật trùng hợp, lại gặp được Phụng tiểu thư ở đây. Thế nào? Liệu Trương thị đã sắp đến bờ vực phá sản chưa?

- Ấy da! Còn chưa nha! Tôi hiện tại đang cải tiến rất tốt. Ba tháng không thành vấn đề, con đường sự nghiệp rất mở rộng. Có điều... Trương tiểu thư đây có vẻ không được tốt cho lắm nhỉ? Phải chăng đạo này Trương lão gia có nhiều chuyện không vui, lại trút giận lên đầu con cò của ông ta, là cô có phải hay không?

- Cô...

- Cô nóng giận làm gì? Trong lòng cô há chẳng phải cũng hiểu rõ hay sao? Cô cũng chỉ là con cò của ông ta mà thôi, không hơn cũng không kém. Có điều trước đây nhờ có trong tay mấy nam nhân nên mới được ông ta đối xử tốt một chút, bây giờ thì vui rồi, tất cả đều bỏ cô mà đi. Cô bây giờ, với Trương Vũ Tài, nếu không phải còn một chút giá trị về mặt hình tượng trong mọi người thì cũng chẳng là gì!

Một câu đó của cô liền trực tiếp xoáy thẳng vào vấn đề. Đúng vậy đấy! Cô sớm đã nhận ra mối quan hệ cha con thân thiết của hai người Phan Linh Linh cùng Trương Vũ Tài có vấn đề. Kể từ lúc ông ta giao cho cô ta tập đoàn Trương thị rách nát kia để cô ta gánh hộ mình, cô đã đoán ra được âm mưu của ông ta. Đưa Trương thị cho Phan Linh Linh gánh vác, khi đó cô ta có nam nhân trong tay sẵn sàng vì cô ta mà ra tay giúp đỡ, vậy tới lúc đó không chỉ Trương thị được giải quyết êm đẹp, ông ta cũng thuận lợi mở tập đoàn của riêng mình.

Có điều mấy chuyện này cô căn bản không muốn quá để tâm đến cho nặng đầu, trực tiếp lơ đi cho khỏe. Nay là có tình moi ra để chọc giận xem xem bạch liên hoa thánh mẫu của chúng ta sẽ có phản ứng như nào.

Và quả như cô đoán, Trương Linh Linh nghe xong ngón tay liền bấu chặt lại, cả người có chút run run. Chỉ là quá trình đó diễn ra không được lâu thì sắc mặt cô ta lại một lần nữa thay đổi, mang theo một nét tính toán kỳ lạ.

- Nếu vậy, Phụng tiểu thư không biết có hứng thú hợp tác với tôi không?

Trên khuôn mặt bình tĩnh của cô trong giây lát thoáng qua một tia kinh ngạc cùng khó tin, sau đó lại quay về giọng điệu như cũ châm chọc.

- Trương tiểu thư đây vốn không ưa một nữ nhân như tôi sao bây giờ lại muốn cùng nhau hợp tác, phải chăng là thật lòng?

- Tôi biết cô không tin tưởng tôi. Nhưng tôi cũng không cần cô tin tưởng, hợp tác theo ý của tôi chính là giao dịch thông tin. Cô cần thông tin về Trương Vũ Tài, tôi có thể cho cô, đổi lại cô phải cho tôi cái giá tôi cần.

- Cô không phải luôn đứng theo phe Trương Vũ Tài sao? Định quay lại phản à?

- Có thể đúng có thể không. Tạm thời tôi vẫn làm vài việc cho ông ta, chỉ là nếu cô muốn, chúng ta có thể trao đổi. Dù sao đúng như cô nói, ông ta chỉ xem tôi như con cò, nếu như vậy cũng không trách được tôi quay lại đâm ông ta một nhát thật đau, vốn dĩ không có gì lạ.

- Vậy...không biết tiểu thư đây có thông tin thú vị gì cho tôi đây?

- Còn tùy vào cái giá mà cô chịu.

- Bao nhiêu?

- 100 triệu.

- Nếu vậy...cô giữ nó lại cho mình xài đi. Tôi không có hứng thú. - Nói xong quay gót lãnh đạm bước đi.

Trương Linh Linh phía sau vẫn không hề mất bình tĩnh, đưa tay lên ngắm nghía những cái móng được sơn sáng bóng, lưng lưng của mình nói bằng quơ

- Ấy da, nếu vậy e là ngày mai, chuyện buổi đấu giá kia...chắc chắn...không được suôn sẻ rồi.

Bước chân Trương Mĩ Tuyết dừng lại, cô đứng quay lưng với cô ta, lạnh lùng hỏi.

- Cô nói vậy là có ý gì?

- 100 triệu. Thế nào? Chuyển khoản cho tôi trước, tin tức sẽ đến.

- Làm sao tôi biết vị Trương tiểu thư đây có quá thiếu tiền mà làm mấy chuyện lừa gạt hay không?

- Yên tâm. Số tài khoản của tôi đây, còn có địa chỉ nhà riêng mà tôi đang ở. Nếu cần cứ tìm đến, số điện thoại chắc cô cũng biết rồi nhỉ?

Trương Linh Linh đi ngang qua, đưa cho cô một tờ danh thiếp rồi hướng cổng trước đường hoàng ra về.

Cầm trên tay tờ danh thiếp đỏ hồng chói lóa kia, đôi môi anh đào lại kéo lên một nụ cười nhạt.

- Được thôi. Nếu cô đã muốn chơi, tôi cũng không ngại.

Bạn đang đọc truyện *Máy Thăng Kìa, Mau Biến!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Sau khi Trương Mĩ Tuyết về nhà liền đem chuyện này kể cho mấy người Winter nghe. Lisa vừa nghe xong trực tiếp quên luôn cái chân đau của mình đập bàn đứng dậy.

- Nay cũng quá ngu xuẩn rồi đi! Cô ta nghĩ chúng ta sẽ tin chắc! 100 triệu chứ ít ỏi à? Đem luôn cái thông tin kia quảng đi cho rồi.

Sau lại kêu lên một tiếng ngồi phịch xuống ghế xoa xoa mắt cá chân đáng thương.

- Nhưng mà chuyện này tuy là có chút quá đáng nhưng không thể không cân nhắc. Nếu thật sự như lời Phan Linh Linh nói vậy thì chắc chắn Trương Vũ Tài ngoài kia đã sớm có chuẩn bị để phá hỏng buổi đấu giá lần này. Nhất là khi trong tập đoàn còn quá nhiều nội gián của hắn.- Winter.

- Chỉ là một buổi đấu giá thôi mà! Có gì đâu chứ! Dù sao tiền cũng quyên cho cô nhi viện hết mà. Mình cũng lấy lại có chút xú không phải sao?

- Sai rồi! Nếu xét về mặt lợi nhuận thì đúng là như vậy. Nhưng xét về mặt mở rộng mối quan hệ thì khác hẳn. Buổi đấu giá lần này lấy danh nghĩa Trương thị mà mở ra, các đối tác lớn nhỏ từ các tập đoàn khác và những người hoạt động trong giới giải trí cũng tới, như vậy nếu làm tốt chúng ta có thể xây

dựng mối quan hệ trong giới tài chính lẫn trong giới showbiz. Hơn nữa bây giờ Trương thị tuy chưa biểu hiện nhiều nhưng cũng không ít lão cáo già đã thấy được cái cận kề phá sản của tập đoàn này, chực chờ để nuốt chửng nó. Mở ra buổi đầu giả chính là một mặt đánh lừa tất cả rằng Trương thị hiện đang hoạt động bình thường tốt, mặt khác nhân dịp này chứng minh cho mấy lão kia biết chúng ta không tay mơ như họ vẫn tưởng. Nếu lần này thất bại hay có bất trắc gì mấy cánh nhà báo sẽ rùm beng lên, tới lúc đó cũng thực khó cứu vãn. - Trương Mĩ Tuyết bước đến cạnh cửa sổ nhìn bầu trời bắt đầu ngả tối trong tĩnh lặng cẩn thận phân tích từng chi tiết.

- Vậy bây giờ phải làm gì? - Lisa.

- Trước mắt cứ tạm đáp ứng cô ta 100 triệu này xem cái thông tin kia có gì hay ho. Yên tâm đi, nếu cô ta dám giờ trò...Rắc...Tui sẽ khiến cô ta trả lại gấp trăm lần cái số kia.

- Được thôi, vậy mấy người lo cái vụ này đi. Tui mệt rồi, không muốn dính tới cô ta chút nào đâu, đi tắm đây! - Lisa nói xong toan đứng lên lại bị Winter ngồi bên cạnh cản lại, không nói lời nào trực tiếp bế nhỏ lên đi vào phòng tắm mặc kệ người nào đó đang la hét âm ỉ biến thái này nọ.

Dạ Diễm đứng một bên nhìn cửa phòng tắm khép lại rồi quay sang nhìn cô đang trở mặt nhìn cảnh tượng vừa xảy ra, không nói lời nào cũng cất bước quay về căn hộ bên cạnh.

Trong phòng căn hộ chỉ còn lại duy một mình mỗ nữ vẫn đang từ từ chậm rãi tiêu hóa mớ thông tin mới vừa nhận được truyền tới đại não, tiểu não, bán cầu não,... Đến lúc tiêu hóa xong rồi thì phát hiện ra chỉ còn mình mình cô đơn giữa căn phòng lạnh lẽo cũng chỉ biết thở dài một tiếng, xoay người móc điện thoại ra gọi cho Phan Linh Linh.

Bên đầu dây kia cuối cùng cũng có người bắt máy, một giọng nữ nghe qua khá dễ chịu vang lên.

[Sao rồi? Đã suy nghĩ lời tôi nói rồi sao?]

- Coi như cô hay. 100 triệu tôi đã chuyển rồi, thông tin tôi cần đâu?

[Ồ! Không nghĩ tới Phụng tiểu thư lại đồng ý nhanh như vậy. Quả nhiên vẫn là tập đoàn đặt lên hàng đầu]

- Bớt nói nhiều đi. Tin tức của tôi đâu?

[Tin tức tôi đã gửi qua email bằng một tài khoản nặc danh rồi. Sao nào có muốn cùng tôi trò chuyện đôi chút mừng chuyện làm ăn của chúng ta không? Phụng tiểu thư]

- Giữa tôi và cô có chuyện gì để nói sao? Tôi thấy Trương tiểu thư vẫn là nên lo cho bản thân mình trước đi, một chân hai thuyền thực không dễ đi đâu. - Cô nhếch môi, nhân nhả nói một câu châm chọc.

Ấy vậy mà bên kia vẫn không có dấu hiệu nào của tức giận, vẫn thản nhiên đều đều đáp lại.

[Thật cảm ơn Phụng tiểu thư đã quan tâm như vậy. Cô cứ yên tâm mà lo thân mình đi. Dù sao bây giờ không phải mục tiêu chính vẫn là cô sao. Bảo trọng chút. À mà quên mất, tôi tốt bụng nhắc nhở một chút, ngày mai nghe nói cha thân thương của cô thân của Phụng tiểu thư đây cũng tới đây. Nhắc cô ta bình tĩnh một chút, đừng gắt như lần trước ở tiệc Trương gia, không có lợi đâu...Tút...]

Câu cuối cùng cất lên, người bên kia đầu máy cũng theo đó tắt máy.

Trương Mĩ Tuyết cầm điện thoại nhủ mảy nhớ lại lần trước gặp cha của Lisa không rõ là suy nghĩ điều gì. Không lâu sau đó thì quay ngoắt đi vào phòng cầm laptop mở email lên.

Một mẫu mail nhỏ vừa gửi tới, chỉ khoảng hai ba dòng.

Nhìn những con chữ đều đều trên màn hình, đôi môi anh đào lại nhếch lên một nụ cười nửa miệng quen thuộc, ánh mắt có chút lơ đãng nhìn ra ô cửa sổ xa xa đằng phòng khách.

Bầu trời hôm nay thật tĩnh lặng và thanh bình, chỉ là ngày mai lại chuẩn bị có mưa lớn rồi.

Hắc hắc! Xin chào các ment thân yêu, ta đã trở lại rồi đây.

Xin lỗi mọi người vì ra chương mới quá muộn. Chỉ là dạo này ta bận cây phim truyện nhiều quá, cây ngày đêm luôn nên không ra chương mới được, mong mọi người thông cảm!

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-2: Ngoại truyện: Trung thu

Hôm nay là ngày rằm tháng tám, cũng là ngày lễ trung thu ở các nước Châu Á (chém chứ ta cũng không rõ lắm.)

Màn đêm buông xuống một màu tĩnh mịch quen thuộc, từng cơn gió nhẹ vi vu rong đuổi trên đường phố nhộn nhịp ánh đèn. Trên bầu trời xa xăm hiện lên giữa những đám mây bông bồng là một mặt trăng tròn khe khẽ soi sáng màn đêm với ánh trắng hài hòa.

Trương Mi Tuyết bước đi trên con phố tấp nập ánh đèn từ các sạp bánh trung thu đang được bày bán. Hôm nay là lễ, lại nhằm vào chủ nhật nên số người đi ra ngoài chơi không hề ít, nhất là ở khu vực trung tâm thành phố. Lượng người đi lại đông đến nỗi không còn chỗ để xe hơi chạy qua, thế là cô lại phải cuộc bộ từ công ty về nhà.

Đây là lần đầu tiên Trương Mi Tuyết được đón tết trung thu của người Châu Á, cũng là lần đầu tiên cô đón một ngày lễ gia đình sum họp.

À mà cũng không hẳn là sum họp đúng nghĩa bởi vì Winter với Lisa đã lên kế hoạch đi chơi riêng rồi, mấy tên ngu ngốc kia cũng bận bịu việc gì đấy tới tận khuya mới về được.

Sum họp. Chắc có lẽ bởi vì cuối cùng cô cũng có thể gặp lại người cha mình yêu thương, có thể buông bỏ hết mọi thứ và có một gia đình hạnh phúc.

Nhiều lúc nghĩ đến bản thân Trương Mi Tuyết lại thấy buồn cười.

Một đứa trẻ từng bị vứt bỏ, một đứa trẻ chỉ biết báo thù, một người con gái chỉ thờ ơ sống qua ngày như cô vậy mà lại được ông trời ưu ái tới vậy. Có một cuộc sống mới, gặp được người mình yêu thương, đoàn tụ với người thân và được bắt đầu lại từ đầu.

- Thật may mắn.

Mỉm cười nhìn bầu trời xa xăm mờ mờ được soi sáng bởi mặt trăng tạo nên bức tranh hài hòa tĩnh lặng đối lập hoàn toàn với cảnh ồn ào lúc này, tâm trí cô thấy lại bình yên vô cùng.

Chợt phía sau có một thứ gì đó ấm áp được khoác lên người, một giọng nói trầm ấm, dịu dàng vang lên.

- Thời tiết dạo này trở lạnh thật thường, nếu bệnh vẫn nên mặc ấm một chút.

- Anh.

- Vì sao lại không về nhà mà lại đứng đây? Còn có tâm sự gì mà lại ngẩn ngơ giữa đường như vậy.

- Không có, em chỉ là nghĩ chút chuyện. Anh đến đây làm gì?

- Anh đi dạo chút thôi. Mau về nhà đi, mọi người đều chờ chỉ có mình nhóc thôi đấy.

- Ách! Em xin lỗi! Vì kẹt đường cho nên mới trễ. Mình đi thôi!

Người đàn ông kia không nói, trên môi là nụ cười ôn nhu quen thuộc, cánh tay vươn lên chỉnh lại mái tóc hơi rối của cô rồi cùng đi về hướng ngôi biệt thự gần đó.

Nơi mà cô đang ở là một căn biệt thự gần trung tâm thành phố để tiện cho việc đi lại giữa tập đoàn và nhà. Tuy là vậy nhưng có lẽ bởi vì hôm nay mọi người đều đi chơi trung thu nên xung quanh so với ngày thường yên tĩnh hơn rất nhiều, cũng chỉ có vài ánh đèn đường yếu ớt chiếu trên đường đi tới.

Kì quặc là căn biệt thự lúc nào cũng sáng đèn hôm nay lại đột nhiên tối om không chút sức sống, âm u đen tối đến đáng sợ.

Anh đi ra ngoài dạo, trong nhà ít nhất phải còn cha mẹ chứ? Hai người chẳng lẽ cũng đã ra ngoài rồi sao?

- Trung thu vui như vậy ở nhà cũng thật tiếc. Chắc cha mẹ chỉ ra ngoài một lát, chốc nữa sẽ về thôi.

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng cô, người đi bên cạnh đã lên tiếng trả lời, không quên bước tới mở cổng đứng chờ.

Trương Mi Tuyết gật đầu, trong lòng có chút hụt hẫng, buồn buồn nhưng vẫn giữ nụ cười vui vẻ trên môi mà bước theo sau anh vào nhà.

Tách! Tách!

Khoảnh khắc cô vừa bước vào bên trong, xung quanh lại vang lên tiếng đèn mở sáng rực cả sân trước, lộng lẫy còn hơn cả ngoài phố.

Thế nhưng chưa được mấy giây sau lại tắt ngấm đi, kèm theo đó là tiếng vỗ tay vừa định vang lên dứt giữa chừng.

Sân trước tĩnh mịch bỗng chốc rầm rộ tiếng cãi vã ồn ào cùng tiếng thờ dài bất lực. Có tiếng đồ tội của Bạch Thượng Thiên, tiếng la hét của Lãnh Thiên Hạo, tiếng Lisa, tiếng can ngăn của Diệp Phong và Winter.

Tất cả cứ dồn dập truyền vào đại não yếu ớt của Trương Mi Tuyết khiến cô không thể nào tiếp nhận được hoàn chỉnh mà đàn người ra giữa khung cảnh hoảng loạn kia.

Cuối cùng sau một hồi cãi vã, nhờ có ánh lửa truyền đến từ một góc sân mới khiến mọi người bình tĩnh lại.

Anh đứng bên đồng lửa rực cháy, ho ho ra hiệu không nói chỉ tay về phía cô. Tất cả ánh mắt đều theo đó dừng lại trên người thân ảnh bé nhỏ còn ngẩn ngơ.

Một nốt nhạc sau đó, dường như có một mệnh lệnh vô hình khiến mọi người trong sân ngay lập tức chỉnh sửa tác phong nghiêm trang như ban đầu. Một trong số đó bước lên, cất giọng bắt đầu đi.

- Thật ngại quá. Định làm em bất ngờ không ngờ cuối cùng lại là phản tác dụng.

Là giọng của Winter.

- Thật ra, bọn tui không cố ý nói xạo bà là bận việc đâu. Tại muốn tạo bất ngờ cho bà thôi. Dù sao cũng là lễ trung thu đầu tiên! - Kèm sau đó là giọng của Lisa.

Cô vẫn chưa hết bàng hoàng.

- Tiểu Tuyết! Tiểu Tuyết!

Dường như nhận ra sự hoang mang chưa dứt trong cô, một người tốt bụng đã bước tới lay lay hai bả vai giúp cô tỉnh lại.

Lúc này Trương Mi Tuyết mới thực tiêu hóa hết đồng thông tin, nhìn một bãi chiến trường đèn trung thu đến bánh trung thu, bàn ghế đầy một sân mà không nhìn được co giắt khỏe mới.

Thật bất ngờ!

- Vậy...rất cuộc là mọi người định làm gì vậy?

- À! Chỉ là trang trí đồ trung thu rồi mua bánh trung thu về tổ chức tiệc nhỏ ngoài sân mừng gia đình bà đoàn tụ thôi mà! Ai ngờ đâu..

- Ngờ đâu cúp điện giữa chừng làm mọi chuyện hòng be bét hết! - Lãnh Thiên Hạo giọng bức tức giậm chân nói.

Cô nhìn mọi thứ xung quanh, rồi lại nhìn những người vì cái "tiệc trung thu" này mà tốn công bày vẽ, mỗi nở nụ cười ấm áp, hạnh phúc.

- Không sao đâu! Trung thu ngồi quây quần bếp lửa dưới trăng ăn bánh trung thu cũng thú vị mà không phải sao!

- Ồ há! Sao mình không nghĩ ra nờ! Còn đứng đó làm gì! Mau xếp ghế đi mấy ông! - Lisa đứng một bên vươn tay bắt đầu chỉ trích một đám những tên đứng nhìn rồi không việc bên kia mà sai bảo.

Mọi việc diễn ra hết sức nhanh chóng. "Bếp lửa" cũng được dời ra để giữa sân trong sự hào hứng, tất nhiên cả trong một mắt của hai kẻ đáng thương là Trương Tử Minh và Bạch Thượng Thiên.

Đêm trung thu diễn ra như những gì cô nói. Ngồi bên bếp lửa ăn bánh trung thu ngắm trăng kể chuyện, và những màn cãi nhau của mấy thành phần năng động trong nhà. Có thể nói nó khá đơn sơ và nhàn rồi.

Nhưng biết sao đây, trung thu là đêm sum họp mà.

End

Hello mọi người. Chúc mọi người trung thu vui vẻ nha! Một chap ngoại truyện gửi tặng các ment để che lấp sự thiếu ý tưởng của ta. =))) Có ai nhận ra trong chương này có một thanh niên khá bí ẩn xuất hiện không nờ?>

Bonus thêm khúc sau truyện:

Mồi lửa mà anh trai bí ẩn dùng để đốt là mấy chậu cây cảnh quý giá của Hiên Viên ảnh đế. Sau đó bữa tiệc kết thúc trong nước mắt của vị ảnh đế đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Mấy Thăng Kia, Mau Biến!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

